

Οικονομία

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΔΡΑΧ. 130
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ ΛΙΡΑΙ ΑΓΓΛΙΑΣ 1
ΑΜΕΡΙΚΗΣ . . . ΔΟΛΛΑΡΙΑ 5

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ
ΚΩΝΣΤ. Ι. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ
ΤΡΙΤΗ 19 ΙΟΥΝΙΟΥ 1928

ΓΡΑΦΕΙΑ : ΟΔΟΣ ΛΕΚΑ ΑΡΙΘ. 7.
ΤΥΠΟΓΡ.: Γερμανού Π. Πατρών 5
ΑΡΙΘ. ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ 2-08

ΚΑΙ ΑΚΟΥ

ΠΕΤΕΙΑΙ

τεινομένην δυστυ-
του Νόμπιλε εις
ρειαν, έγιναν
τά μυθιστο
Προ-

μωσ περιπτώσει καλόν θά ήτο να
τόν διαθέσουν και αυτόν εις την
αγοράν... Θα έδραζοντο έτσι μερι-
κά φρυγμένα χείλη.

ΤΑ ΦΡΟΥΤΑ

Ένα είδος το όποιον θα έπρεπε
να τρώγη εν άφθονία ο λαός, είνε
τά φρούτα. Αι τιμαί των όμως είνε
τόσον ακριβαί, ώστε να συμ-

λεις των και τας έστίας των διευθυ-
νόμενοι προς το άγνωστον, διότι
φαντάζονται ότι έφθασε το τέλος
του κόσμου. Τί τους έκανε να το
φαντάζονται αυτό, είνε άγνωστον.
Φαίνεται ότι οι δυστυχείς αυτοί
θρωποι κατελ-
κην

Η ΣΤΗΛΗ ΜΑΣ

ΔΡΑΜΑΤΑ

ΚΑΙ ΑΙ ΦΙΛΟΔΟΞΙΑΙ ΜΑΣ

Αγγλος φιλόσοφος ο οποίος
άσχολήθηκε
έξαιρετικώς
στη μελέτη
των ανθρω-
πίνων τά-
σεων και
των ψυχο-
λογικών φαι-
νομένων δι-
αίρεσαν ως
έξης την αν-
δρικὴν ήλι-
κίαν.

Από τοῦ
10 ὡς τὰ 20
ὁ ἄνδρας κυ-
ριεύεται ἀπὸ
τῆς μανίας
τοῦ ἀθλητι-
σμοῦ.

Από τοῦ

μπατό. Σε
αποτε σὰς ἀπειλεῖ
καλῶς. Καὶ κάποτε πάλιν σὰς φέρε-
ται εὐγενέστατα! Εἴρεθε, βλέπετε,
πολιτισμένοι ἄνθρωποι οἱ Ἀθηναῖοι.
Ἐνῶ στίς ἐπαρχίαι οἱ σύζυγοι δὲν
ἀστυεύονται. Ἐδιαβάσατε τίς τε-
λευταῖαι ἡμέραι στίς ἐφημερίδες τὰς
λεπτομερείαις δύο δραμάτων τιμῆς
ποῦ συνέβησαν εἰς τὰς ἐπαρχίας;

Στὸ πρῶτο, ὁ σύζυγος ἐφόνευσε
τὴν ἀπιστον σύζυγόν του μὲ τὸ τσε-
κούρι! Τὴν ἐποίησε... κιάν! Στὸ
δεύτερο, ὁ σύζυγος καὶ ὁ ἀδελφός
τοῦ ἐφόνευσαν τὸν ἀνυπόφορον τρι-
τον, τὸν φίλον τῆς συζύγου δηλαδή,
μὲ τίς πέτρες! Ναί, ἀναγνώστα, μὴ
ἀνατριχιάξης σὲ παρακαλῶ πολὺ.
Τὸν ἐφόνευσαν, εἰπα καὶ ἐπαναλαμ-
βάνω, μὲ τίς πέτρες! Τὸν ἔκαμαν
νὰ δοκιμάσῃ τὸν δεινὸν θάνατον τοῦ
πρωτομάρτυρος Ἀγίου Στεφάνου,
ὁ ὁποῖος ἀπέθανε, ὡς γνωστὸν, λι-
θοβοληθεὶς!..

Τί εἶδους θάνατοι εἰνε τώρα ὁ διὰ
πελέκας καὶ ὁ διὰ λιθοβολισμοῦ, τὸ
ἀντιλαμπάνεσθε καλῶς ὅλοι σας. Θά-
νατοι φρικτοί, ὀδυνηροί, ἀγριοί...

Ἄς εὐχαριστήσουν λοιπὸν τὸν
Θεὸν αἱ Ἀτθίδες σύζυγοι, οἱ Ἀτ-
τινοὶ κατακτηταί. Ἀπέναντι

... θωπεία
... τοῦ περιστρό-
... εἶπαμε παρα-
... οὐ δὲν φο-
... ὀδὴν συνή-
... νὰ περὶ πτω-
... οὐς. Εἰνε λοι-
... τοὺς Ἀτθούς
... τοὺς κατακ-

Οικονομία

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΔΡΑΧ. 130
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ ΛΙΡΑΙ ΑΓΓΛΙΑΣ 1
ΑΜΕΡΙΚΗΣ . . . ΔΟΛΛΑΡΙΑ 5

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ
ΚΩΝΣΤ. Ι. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ
ΤΡΙΤΗ 19 ΙΟΥΝΙΟΥ 1928

ΓΡΑΦΕΙΑ : ΟΔΟΣ ΛΕΚΑ ΑΡΙΘ. 7.
ΤΥΠΟΓΡ.: Γερμανού Π. Πατρών 5
ΑΡΙΘ. ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ 2-03

ΑΠΟ ΟΤΙ ΒΑΣΙΣ ΚΑΙ ΑΝΟΥ

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ

Με την παρατεινόμενη δυστυχώς τραγωδίαν του Νόμπιλε εις την άρκτικήν περιφέρειαν, έγιναν εξαιρετικά της μόδας τα μυθιστορήματα των εξερευνησών. Προπάντων τα βιβλία του Βέρν, τα πραγματευόμενα περιπετείας εις τας πολικές θαλάσσας, ζητούνται εξαιρετικώς εις τα βιβλιοπωλεία τὸν τελευταίον καιρόν. Καὶ ὅλοι οἱ βιοὶ διαβάζουν τὸ ταξίδι τοῦ πλοιάρχου Λάν Γκνὸ εἰς τὸν Πόλον γοητεύονται, καὶ θὰ ἐπιθυμοῦσαν νὰ κάνουν καὶ αὐτοὶ ἕνα τέτοιο ταξίδι, τὸ ὁποῖον ἴσως καὶ θεωροῦν ὡς μοναδικὸ καλοκαίρινόν ταξίδι. Ἀναφυχῆς! Ἐντωμεταξὺ δ' αὐσμάτων τῆς «Γλαξ» μεταβάλλει καθημερινῶς λεπτομερείας ἀπὸ τὴν τραγικὴν πραγματικότητά των ναυαγίων τοῦ Βορείου Πόλου. Ἀλλὰ ἡ φαντασία ἀπέχει πολὺ ἀπὸ τὴν πραγματικότητά. Ἡ πρώτη γοητεύει, ἡ δευτέρα ὅμως συνταράσσει.

ΕΦΕΥΡΕΤΙΚΟΤΗΣ

Οἱ λαποδύται μας εἶνε ἐξαιρετικῶς ἐφευρετικοί. Γιά ὅλα θὰ ἡμποροῦσαν νὰ τοὺς κατηγορήσῃ κανεὶς πλὴν τῆς ἐφευρετικότητός των. Καθημερινῶς δημιουργοῦν καὶ προσθέτουν νέας κατηγορίας εἰς τὸ ἐπάγγελμα των. Ἐστὶ δημιουργήθη τελευταίως καὶ ἡ κατηγορία τῶν κλεπτῶν τῶν πλακῶν τῶν πεζοδρομίων. Μετὰ τὴν τὴν ἀνεσιν οἱ κύριοι λαποδύται ἐπὶ ἡμέρας ὀλοκλήρους περιήρχοντο τὰς κεντρικὰς συνοικίας τῆς πρωτεύουσας καὶ ἀφῆρουν ἀνενόητοι τὰς πλάκας τῶν πεζοδρομίων, αἱ ὁποῖαι, σημεῖον, εἶνε ἀκριβῆσταται. Καὶ μόνον δὲν ἤρῃσεν σχετικῶς κάποια ἐπερηγή ἐφημερίς, ἀντελήφθησαν οἱ ἀρμοδίον τὴν ἐνεργουμένην ὑπὸ τῶν ἐπινοητικῶν λαποδυτῶν μας ἀφαίρεσιν τῶν πλακῶν. Ἦτο ὅμως πλέον ἀργά...

Ο ΠΑΓΟΣ

Μόλις ἄρχισε νὰ ὑψώνεται τὸ βαρόμετρον, τὸ πρῶτον φαινόμενον, ἐκτὸς τῆς ζέσης φυσικά, ἦτο ἡ ἀνεπάρκεια τοῦ πάγου. Αὐτὸ δὲ λαθὸν συμβαίνει κάθε καλοκαίρι. Καὶ ὅμως—ὅπως ὀρθότατα ἔγραψε μία ἐφημερίς—ὁ πάγος τὸ καλοκαίρι εἶνε εἶδος πρώτης ἀνάγκης. Ἐν τοῦτοις καιροῖς δὲν συγκινεῖται μὲ τὰ βάραινα τοῦ μαρτυροῦντος, ἀπὸ τὴν ἑλλειψιν τοῦ μόνου ἀνακουφιστικοῦ διὰ τὴν ζέσθην, λαοῦ. Νομίζει κανεὶς πῶς οἱ ἀρμοδίοντες ἔχουν πᾶγον εἰς τὴν καρδίαν των. Καὶ ἐν τοιαύτῃ δ-

μας περιπτώσει καλὸν θὰ ἦτο νὰ τὸν διαθέσων καὶ αὐτὸν εἰς τὴν ἀγοράν... θὰ ἐδρασίζοντο ἔτσι μερικὰ φρυγμένα χεῖλη.

ΤΑ ΦΡΟΥΤΑ

Ἐνα εἶδος τὸ ὁποῖον θὰ ἔπρεπε νὰ τρώγῃ ἐν ἀφθονίᾳ ὁ λαός, εἶνε τὰ φρούτα. Αἱ τιμαὶ των ὅμως εἶνε τόσον ἀκριβαί, ὥστε κινδυνεύουν καὶ αὐτὰ νὰ συμπεριληφθῶν εἰς τὴν κοσμικὴν κίνησιν. Οἱ φράουλες, τὰ κεράσια καὶ αὐτὰ ἀκόμη τὰ ἀξιοθηρήνητα ἑλάνθρα ἐπείσθησαν εἰς τὴν ὑψηλὰ τὸν κοσμάκη. Καὶ ὅμως ὑπάρχουν ὑψηλοὶ ἐπὶ ὑψηλοῦν ἀσχολούμεναι μὲ τὴν ἀγορανομίαν. Ἐκτὸς δὲ ἡ ἀποκλειστικὴ ἀρμοδιότης αὐτῶν εἶνε νὰ φροντίζουν διὰ τὸν ἀνεφοδιασμόν τοῦ «μποῦ» τῶν κοσμικῶν σαλονίων.

ΤΑ ΤΣΙΓΑΡΑ

Μετὰ τὴν πρόδον τῆς ζέσης, οἱ καπνισταὶ ἄρχισαν νὰ ὑφίστανται τὸ μαρτύριον τῶν ἐξησίων αἰσθῶν καὶ ἀδαισῶν γάρον... Καπνίζοντες σιγάρα καὶ νομίζοντες καπνίζοντες ἐξοχόχρητα... Ὑπάρχουν ὅμως καὶ ἐξυπνοὶ καπνιστὰι ποὺ φροντίζουν μὲ διαφόρους τρόπους νὰ διατηροῦν τὴν νωπὰ τὰ σιγάρα των καὶ οἱ ὁποῖοι κάνουν χρυσὰς δουλείας... Αὐτοὶ ὅμως δυστυχῶς, εἶνε ἐλάχιστοι, μολοντοὶ λέγεται οἱ ἐφευρετικότητες διακρίναι πάντοτε τοὺς Ἕλληνας. Ὅλοι οἱ ἄλλοι καπνοπῶλαι ἔχουν τὰ σιγάρα των ἐκτεθειμένα στὸν ἥλιον ὁ ὁποῖος τὰ ξεροψήνει καὶ τὰ μεταβάλλει εἰς χόρτον. Ἐντούτοις ὀλίγη φροντίδα ἂν κατέβαλον θὰ εἶχον καὶ νωπὰ σιγάρα καὶ θὰ εὐχαριστοῦσαν τοὺς πελάτας των.

ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Οἱ κάτοικοι τῆς Ἱερουσαλὴμ καὶ τῆς Βηρυττοῦ ἔχουν πανικοβληθῆ. Καθὼς ἀναφέρουν τὰ σχετικά τηλεγραφήματα ἐγκαταλείπουν τὰς πό-

λεις των καὶ τὰς ἐστίας των διευθυνόμενοι πρὸς τὸ ἀγνώστον, διότι φαντάζονται ὅτι ἐφθασε τὸ τέλος τοῦ κόσμου. Τί τοὺς ἔκανε νὰ τὸ φαντάζωνται αὐτοὶ, εἶνε ἀγνώστον. Φαίνεται δὲ οἱ δυστυχεῖς αὐτοὶ ἀνθρώποι κατελήφθησαν ἀπὸ ὀραδίκην παράφροσιν, στὴν ὁποίαν συνέτειναν κατὰ πολὺ καὶ οἱ τεσπταιοὶ σεισμοὶ τῆς Ἀσίας καὶ τῆς Βαλκανικῆς... Ἐν τοιαύτῃ ὅμως περιπτώσει θὰ ἔπρεπε νὰ φοβοῦνται περισσότερο οἱ κάτοικοι τῶν σεισμοπληκτῶν μερῶν, γιὰ τὸν ὅτι ὑπάρχει παράδειγμα ἀνθρώπου, ὁ ὁποῖος φοβᾶται μήπως κατὰ ζωτάνος δευρὴν βλάβη νὰ καίγεται ἕνα σπίτι ποὺ ἀπέχει πολὺ ἀπὸ τὸ δικό του...

ΜΙΚΡΑ - ΜΙΚΡΑ

Η ΗΛΙΚΙΑ ΚΑΙ ΑΙ ΦΙΛΟΔΟΞΙΑΙ ΜΑΣ

Ἐνας Ἀγγλος φιλόσοφος ὁ ὁποῖος ἀσχολήθηκε ἐξαιρετικῶς ἐν τῇ μελέτῃ τῶν ἀνθρώπων τῶν ἀνθρώπων καὶ τῶν ψυχολογικῶν φαινομένων δι-αίρεσεν ὡς ἑξῆς τὴν ἀνθρωπότητα...

Η ΣΤΗΛΗ ΜΑΣ

ΔΡΑΜΑΤΑ

Γίνονται δράματα τριῆς καὶ εἰς τὰς ἐπαρχίας. Ἐκεῖ ὅμως ἡ ἀπαισία τοῦ συζυγίου ἢ ὁ αἰώνιος τρίτος, πληροῦν καὶ οὐκ ὀλίγα τὴν ἀμαρτίαν τοῦ ἀπὸ τῶν Ἀθηναίων. Ἐδῶ δὲ ἀπατηθεὶς συζυγὸς πορεῖ νὰ σὰς ἐξομώσῃ μὲ μιὰ πιστολίαν. Μπαμ καὶ κάτο! Πολλὰς φορὲς μάλιστα ἀποφύγετε καὶ τὴν πιστολίαν. Ὁ συζυγὸς περιορίζεται σ' ἕνα μπάτσον. Σὰ μιὰ μαγκουριά. Κάποτε σὰς ἀπειλεῖ ἀπλῶς. Καὶ κάποτε πάλιν σὰς φέρεται ἐγγενέστατα! Ἐπρεθε, βλέπετε, πολιτισμένοι ἄνθρωποι οἱ Ἀθηναῖοι. Ἐνῷ στὶς ἐπαρχίας οἱ συζυγοὶ δὲν ἀστεύονται. Ἐδιαβάσατε εἰς τελευταῖες ἡμέρας στὶς ἐφημερίδας τὰς λεπτομερείας δύο δραμάτων τριῆς ποὺ συνέβησαν εἰς τὰς ἐπαρχίας;

Στὸ πρῶτον, ὁ συζυγὸς ἐφόνευσεν τὴν ἀπιστον συζυγὸν του μὲ τὸ τοσκούρι! Τὴν ἐποίησε... κιμάν! Στὸ δεύτερον, ὁ συζυγὸς καὶ ὁ ἀδελφὸς του ἐφόνευσαν τὸν ἀνυπόφορον τριτόν, τὸν φίλον τῆς συζύγου δηλαδὴ, μὲ τίς πέρες! Ναι, ἀναγνώστα, μὴ ἀνατριχιάζῃς σὲ παρακαλῶ πολὺ. Τὸν ἐφόνευσαν, εἶπα καὶ ἐπαναλαμβάνω, μὲ τίς πέρες! Τὸν ἔκαμαν νὰ δοκιμάσῃ τὸν δεινὸν θάνατον τοῦ πρωτομάστορος Ἀγίου Στεφάνου, ὁ ὁποῖος ἀπέθανε, ὡς γνωστὸν, λιθοβοληθεὶς!...

Τὶ εἶδους θάνατοι εἶνε τώρα ὁ διὰ πελῆκας καὶ ὁ διὰ λιθοβολισμοῦ, τὸ ἀντιλαμβάνεσθε καλῶς ὅλοι σὰς. Θάνατοι φρικτοί, ὀδυνηροί, ἀγριοί...

Ἀς εὐχαριστήσων λοιπὸν τὸν Θεὸν αἱ Ἀθίδες συζυγοί, οἱ Ἀθροὶ γυναίκακατακτηταί. Ἀπέναντι τῶν θανάτων αὐτῶν εἶνε... θωπεῖα ἡ σφαῖρα τοῦ συζυγικοῦ περιστροφῶν. Ἐξ ἄλλου, ὅπως εἶπαμε παραπάνω, οἱ Ἀθηναῖοι συζυγοὶ δὲν φονεύουν πάντοτε. Συγχωροῦν συνήθως. Λέγουν καὶ στὴν περίπτωσιν αὐτὴ τὸν πολιτικὸν τους. Εἶνε λοιπὸν νὰ μὴ μακαρίζῃς τοὺς Ἀθροὺς ἂν Ζουάν, τοὺς Ἀθροὺς κατακτητάς; Εἶνε νὰ μὴ τοὺς καλοτυχίῃς τοὺς ἀθλοῦς;...

ΧΑΡΗΣ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

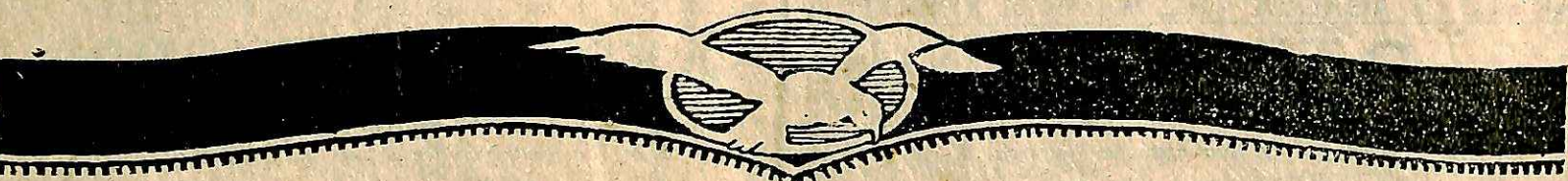
— Ὑπὸ τοῦ χειρουργοῦ-ιατροῦ κ. Γεωργίου Δ. Οικονομίδου ἐξεδόθη ἡ «Φρενικοτομή καὶ ἡ Φρενικοτομία» ἐκδόσεις εἰς τὴν χειρουργικὴν θεωρίαν τῆς φρενικοτομίας τῶν πνευμόνων. Ὁ κ. Οικονομίδης, διακρινόμενος διὰ τὴν συγγραφικὴν του ἱκανότητα, μὲ τὰ συγγράμματά του ἐκτενερῶς ἐξαιρετικῶς τὴν ἐπιστὴν του καὶ τοὺς νέους ἐπιστήμονας, οἱ ὁποῖοι, δυστυχῶς, στεροῦνται συγγραμμάτων εἰς τὴν γλῶσσά μας. Τὸ συγγραμμά του κ. Οικονομίδου πωλεῖται ἀντὶ δρ. 25 εἰς τὰ βιβλιοπωλεῖα καὶ ὑπὸ τοῦ συγγραφέως (Σελ. 9 Ἀθῆναι).

Glaxo

Κάμνει Εὐφωστα Βρέφη

Τὸ ΓΛΑΞΟ πωλεῖται εἰς ἀεροστεγῶς
κλεισμένα, μὲ διτλὰ πόματα, κυτίν-

ΕΤΑΡ
3

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΣΠΑΡΑΓΜΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΟΝΟΥ

ΤΟΥ ΧΩΔ ΚΕΪΝ

ΤΟ ΔΡΑΜΑ ΜΙΑΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

[Τι θα γένοιτο ανθρωπος εάν τον κόσμο δλον κερδίσει
και ζήμιωθι εν φυχην αίσου...]
ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ]

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Και βάζοντας με οικειότητα το χέρι του άπάνω στον ώμο του Φιλίππου, έπρόσθεσε :

— Μιά λέξη ακόμα, κύριε Χριστιάνε... Υποβάλλατε την αίτησή σας το ταχύτερο... Έλπίσης φροντίστε να παντρευτείτε γρήγορα... Πρέπει ν' αποκατασταθείτε και θα ήταν κρίμα ν' αδικήσετε τον εαυτό σας... Εάν ή νόφη είχε αγγίξει τόσο το καλύτερο... Αν όμως είχε Μαξιμίτισσα φυλαχθείτε...

Ο Φιλίππος προγευμάτισε με τη γυναίκα του Διοικητού, ή οποία του είπε πως θυμόταν τον παππού του και με την κόρη του ή οποία του είπε ότι τον είχε ακούσει ν' αγοράύει υπέρ των φαρμάκων στο Πήλ. Τό απόγευμα έπρόκειτο να γίνει συναναστροφή στον κήπο του Διοικητηρίου και ο Φιλίππος παρεκλήθη από τις κυρίες και τόν Διοικητή να παραμείνει σ' αυτή.

Ο Φιλίππος έμεινε δλο τόν άπογευμα στον Διοικητή και είχε έτσι την ευκαιρία να σχετισθί με δλη την άριστοκρατία της περιφέρειας.

Τό βράδυ όταν έφυγε ήταν άρκετά δύσθυμος. Για να γυρίσει σπίτι του έπρεπε να διασχίσει την πόλη αλλά προτίμησε να πάρη τόν έξοχικό δρόμο, άν και αυτός ήταν πολύ μακρύτερος. Η καρδιά του πονούσε και πνιγότανε δλος από πικρά συναισθήματα. Ένοιωθε ότι όλες του οι κόποι, όλες του ή επιθυμίες πλησίαζαν να πραγματοποιηθούν επί τέλους. Δεν είχε παρά ν' απλώσει τόν χέρι του και να πιάσει, ότι επιθυμούσε, εκείνο για τόν οποίο τόσα χρόνια είχε αγωνισθί.

Αλλά ήταν στη μέση ή Καίτη. Αν την παντρευότανε, ο Διοικητής άσφαλώς δεν θα τόν εδούστανε για τή θέση τόν δικαστού. Του τόν είχε πη άλλωστε : φοβότανε την κοινή γνώμη ή οποία θα εξέγειρετο άναγνόντων του άν έκανε ένα τέτοιο συνοικέσιο.

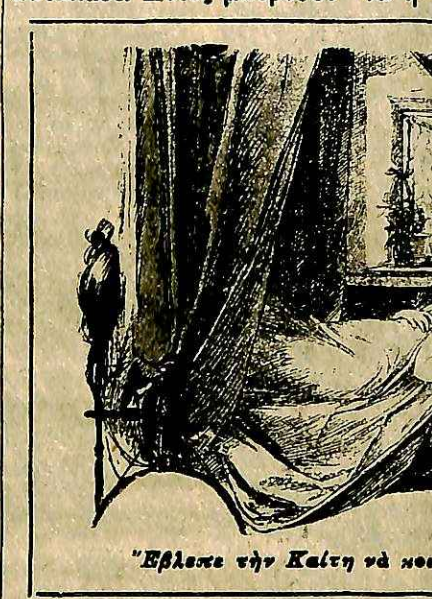
Αξαφνα όμως έκανε την έξης σκέψη : — Τι τρελλός πού είσαι, Φιλίππε... Πάρε τή θέση τόν δικαστού πρώτα και ύστερα παίρνεις και τήν Καίτη... Μά κι' αυτό να έκανε θα μετανοούσε κατόπι και θα υπέφερε

πολύ, γιατί ο κόσμος θα εξέγειρετο άναγνόντων του.

Κάνοντας αυτές τις σκέψεις ο Φιλίππος, γύρισε στο σπίτι του. Εκεί βρήκε τόν υπηρέτη του τόν Τζέμη να στρώνη τόν τραπέζι.

Σε λίγο κάθισε και άρχισε να τρώη. Δεν είχε όμως καθόλου όρεξη. Τό μυαλό του ήταν άλλοο. Από τήν Καίτη πήγαινε στο Διοικητή. Δεν είχε ήσυχία.

Αξαφνα άκουσε τόν κουδούνι της εξώπορτας να χτυπά. Άφησε άμέσως τόν πηρούνι και τέντωσε τ' αυτί του. Μιά άγωνία τόν κατάλαβε. Ποιος μπορούσε να ή-

Έβλεπε τήν Καίτη να κοιμάται στο κρεβάτι της...

ταν τέτοια ώρα. Όταν μάλιστα παρουσιάστηκε στην πόρτα της τραπεζαρίας ο Τζέμης κρατώντας ένα τηλεγράφημα στα χέρια, ή καρδιά του πήγε να σπάσει.

Τό πήρε γρήγορα-γρήγορα, τόν άνοιξε νευρικά και διάβασε τά έξης :

«Επιστολήν άξιον με τόν άτιμόπλοιον στο Ράμμεν. Καλήν άντάμωση. Ελδοποίησε τήν Καίτη».

Πήτος

Ο Φιλίππος έμεινε σά να τόν είχε χτυπήσει κεραυνός. Λίγο ακόμα και θα σωριαζότανε κάτω. Νόμιζε πως όνειρευόταν, πώς τόν εδασάνιζε κάποιος κακός επιάλλητος ! Ο Πήτος ! Ζούσε ο Πήτος ; Και έτσι καθώς ήταν χωρίς καπέλλο, άναστατωμένος, μισό-τρελλος, πήδησε τις σκάλες, έτρεξε έξω, κι' άρχισε να γυρίζει σάν χαμένος στους δρόμους...

Υστερ' από μία δλονύκτιο πε-

ριπλάνησι στους σκοτεινούς κι' έρημους δρόμους, κατά τά χαράματα ο Φιλίππος γύρισε σπίτι του να πλαγιάσει. Κοιμήθηκε βαρεια τίσσερες συνεχείς ώρες, κατά τις όποιες ένα σωρό όνειρα έτάραζαν τόν ύπνο του. Ένα επίμονο πρό πάντων όνειρο τόν εδασάνιζε συνεχώς : έδλεπε τήν Καίτη να κοιμάται γαλήνια στο κρεβάτι της, ενώ εκείνος έσκυβε από πάνω της για να τή φιλήσει. Μά τή στιγμή πού τά χείλη του θαγίζαν τόν μέτωπό της, ένοιωθε ένα βαρδ άδρατο χέρι να τόν τραβάει και να τόν σέρνη πίσω. Έτσι δέν

κατόρθωσε να τή φιλήσει άν και ή σκηνή αυτή επανελήφθη πολλές φορές.

Όταν εξύπνησε επί τέλους, φώναξε τόν Τζέμη να τόν φέρη τόν πρόγευμα. Ένώ εκείνος τόν έσερβιριζε τόν είπε :

— Τό άλογο εινε έτοιμο σέ λίγο, κύριε...

— Ποιό άλογο ;

— Τό άλογο πού μου είπατε να παραγγείλω στο Σίμενς για να σας ετοιμάσουν, όταν έπληγα τόν γράμμα στο ταχυδρομείο...

— Ποιό γράμμα ;

— Τό γράμμα πού μου δώσατε να ρίξω πριν κοιμηθώ...

— Όλα ήσαν καλά και μπερδεμένα μέσα στο μυαλό τόν Φιλίππου. Αναγκάστηκε να κάνει ένα σωρό προσπάθειες για να θυμηθί.

Ακριβώς εκείνη τή στιγμή, οι έφημεριδοπώλαι άκούστηκαν να φωνάζουν από τόν δρόμο.

— Τό παράρημα !... Ο θάνα-

τος τόν δικαστή !...

Τότε τά θυμήθηκε όλα : Είχε γράφι στην Καίτη, παρακαλώντας την να συναντηθούν στο Πόρτ-Μουαρ στας δύο τόν μεσημέρι της ημέρας εκείνης. Εκεί στην έρημική αυτή θέση, είχε άποφασίσει να τής άναγγείλη τήν επιστροφή τόν Πήτου. Θα τής έλεγε τά πάντα.

Χωρίς όρεξη άποτελείωσε τόν πρόγευμά του. Όταν σηκώθηκε, έβριζε μία ματιά έξω από τόν παράθυρο, και είδε ένα ώρατο τετράτροχο άμάξι να κατεβαίνει στο δρόμο, δδηγούμενο από ένα κομψότατο νέο, ό οποίος είχε ένα πούρο στο στόμα του. Ήταν ο Ρόσσης Χριστιάνος.

Τήν τελευταία φορά πού είχε δει αυτό τόν άνθρωπο ο Φιλίππος, είχε παλέψει άναγνόντων του για να προστατέψη από αυτόν την τιμή της μνηστής τόν φίλου του τόν Πήτου—της Καίτης. Τώρα ήταν άναγκασμένος να παλεύη άναγνόντων τόν εαυτό του για τόν ίδιο πράγμα...

Ντροπιασμένος, ταπεινωμένος, έξευτελισμένος από τήν σκέψη αυτή, χαμήλωσε τά μάτια του...

Τό πρωί εκείνης της ημέρας, ή Καίτη ξυπνώντας ένοιωθε τόν έαυτό της ετούχιμένε. Μά καθώς άπλωσε τόν χέρι της να πάρη από τόν τραπέζι πού ήταν κοντά στο κρεβάτι της έναν μικρό καθρέφτη για να κοιταχθί, ο καθρέφτης γλύστρησε από τά δάχτυλά της, έπεσε κάτω και γίνηκε κομμάτια. Μία άνατριχίλα πέρασε άμέσως τόν κορμί της, γιατί τής φάνηκε τόν σπασίμο αυτό σάν κακό σημάδι. Δεν είχε ακόμα συνέλθει από τήν ταρχή της αυτής, όταν έμπήκε μέσα ή Νάνση, και τής έδωσε τήν επιστολή πού τής είχε γράφι ο Φιλίππος, μετά τήν άφιξη τόν τηλεγραφήματος τόν Πήτου.

Η επιστολή αυτή ήταν γραμμένη στο ραβδί, βιαστικά, άπάνω σε μισό φύλλο σημειωματαρίου.

Νά τί τής έγραφε :

Αξιαν έπείγουσα. Πρέπει να σε δώ άμέσως. Έλα να με άναμώσης στας 2 μ. μ. στο Πόρτ-Μουαρ. Έκεί θα μπορέσω να σου βεντιάσω με έλεύθερα χωρίς να υπάσχη φόβος να μές διακόνη κανείς. Φωνή γυναίκα, φιλάτη. Υάρεχουν πολύ σοβαρά πράγματα για να σου άνακοινώσω. (Ακολουθεί)

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΑ ΜΑΤΙΑ

ΤΟΥ Η. J. MAGOG

Μόλις έπέρασε τόν κατώφλι τόν δωματίου, και ενώ ή ύπηρέτρια άμύληνη έκλεινε πίσω της τήν πόρτα, ή κυρία Τιζάυ σταμάτησε και ενώ νοντας τά χέρια της, φώναξε με θλίψη κι' άπορία, προς τήν φίλη της Ματθίλδη.

— «Μά ! Πόσο έχεις αλλάξει ! Μά κι' έχεις λοιπόν, άγαπημένη μου ;»

Η Ματθίλδη Αζάν άποκρίθηκε στην έρώτηση της φίλης της με έναν βαρδ άναστεναγμό. Καί, καθώς τήν έδε έτσι μ' εκείνο τόν μαρτυρικό ύρος να μην άχη ούτε τήν δύναμη να τής χαμογελάσει ή κυρία Τιζάυ ένωλούσε τήν καρδιά της, άσπίνγεται από τήν λύπη. Τής είχε ήδη κάνει άσχημη έντύπωση ο τρόπος με τόν όποιο τήν δέχθηκαν οι ύπηρέτες, τόν όποιο τήν άκούσαν, καθώς έπίσης και τόν όπτι τήν έκαναν να περιμένη δέκα δλόκληρα λεπτά της ώρας άσπου να πιάσει τήν άναγγέλιον δδθεν στην κυρία τους. Δεν μπόρεσε να κρατηθί και φώναξε :

— Μά, έσύ ζής σάν φυλακισμένη εδώ μέσα.

Και άγκάλιασε τήν Ματθίλδη ά τόν χείλη της όποιες έφυγε ένας βαρδς λυγμός, ενώ άφινε τόν κεφάλι της να πέσει στον ώμο της φίλης της, σάν να ζητούσε βοήθεια.

— Σώταινε... Σώταινε τής είπε σιγανά με έκφραση τρομάδης.

— Γιατί ; μου μούρρισε ή κυρία Τιζάυ χαμηλώνοντας κι' εκείνη, χωρίς να τόν δει τήν φωνή της. Μήπως δεν είμαστε μόνες ; Φοβάσαι μήπως μά ; άκούνε ;

Και καθώς ή φίλη της, ή κυρία Τιζάυ ξαναφώνησε με φωνή άκομή σιγανότερη :

— «Όστε, έτσι ; είν' άλήθεια λοιπόν όσα λέγονται έξω : Ο σύζυγός σου σέ...»

— Σόπα ! τήν δέκρινε άπότομα ή Ματθίλδη.

Κατάβαλε μία προσπάθεια να ήσυχάσει και πρόσθεσε :

— Συγχώρησέ με ! Δεν είμαι στά λογικά μου. Σε τρομάξω, ίσως μάλιστα και χωρίς λόγο. Αλλά έχω περιέλθει σέ μία πολύ νύσηη κατάστασι. Έχω διαρκώς τήν έντύπωση, ότι με κατασκοπεύουν, ότι με κρυφακούνε, ότι κυττάζουν μέσα στο βάθος της ψυχής μου.

— Ο άνδρας σου ; ξαναρώτησε ή άπαράκλητα όσο μπορούσε πύ χαμηλόφωνα, ριχνώντας άδεια τόν βλέμμα της στην πόρτα.

Παρέσυσε τήν Ματθίλδη σ' ένα ντιβάνι πού βρισκόταν στο βάθος τόν σαλονιού και τήν εκάθησε εκεί κοντά της.

— Είχε διαδοθί αυτό στην πόλη, έπιθύρισε. Από καιρό τώρα λένε πως ο άνδρας σου σε παραφυλάει διαρκώς σάν κέβερος, ότι τρέφει μία άγρια έλητοτυπία για σένα, αλλά δεν έφανταζόμουν ότι ή έλξηλα τοι θα έφτανε ως αυτό τόν σημείο.

— Αν ήταν μόνον αυτό ; έστέναξε ή Ματθίλδη.

Έν μέρος, από περιέργεια και έν μέτρο από συμπάθεια, ή κυρία νε Τίζάυ, ρώτησε τήν φίλη της :

— Υάρεχουν και άλλα άκόμη ; άνηγγίσου μου... πές μου... Είνε βάνασος ; σε δέρονε ;

— Είνε κάτι πύ τρομερό άκόμη...

— Τι πράγμα ;

Η Ματθίλδη έβριζε πάλι ένα βλέμμα έντρομο γύρω της, σάν να φοβόταν μήπως είχαν άκουσθί τά λόγια της.

— Αν ήξερα... έτραύλισε. Έχει

έπινοήσει ένα πραγματικό μαρτύριο, μία συστηματική καταδίωξι. Μερικές φορές μάλιστα μου φαίνεται πως με σπρώχνει προς τήν τρέλλα.

— Μά πώς ; με τί τρόπο ; ρώτησε ή φίλη με λύπη και φόβο συζήτωνος.

— Είνε πολύ δύσκολο να σου εξηγήσω. Θα με πάρης για τρελή. Και όμως τόν μαρτύριό μου είνε πραγματικό. Η ζωή μου έχει γίνη μισητή. Δεν έξεραι τί είναι τόν έχρις άπέναντί σου κάποιον πού σιωπάει διαρκώς και πού παραμονεύει τις σκέψεις σου. Από τόν πρωί ως τόν βράδυ έχω τήν έντύπωση ότι παρακολουθούμαι και κατασκοπεύομαι.

Ποτέ, με άκούς ; ποτέ ούτε μία στιγμή δεν είμαι μόνη με τόν εαυτό μου. Δεν έχω ούτε μία στιγμή ήσυχία. Η μοναξιά πού ξεκουράζει τήν ψυχή είνε κάτι άνύπαρκο για μένα.

— Μά, για στάσου ! Εί-σαι ύπερβολικά, είπε ή κυρία Τιζάυ. Νά, αυτή τήν στιγμή είσαι μόνη, δλομό-ναχη μαζί μου. Και αν παραδεχού-με ότι κά-ποιος κρυφα-κούει πίσω από τήν πόρ-τα, δεν έχω με παρά να μιλήσουμε σι-γανά, για να μην άκούση τήν συνομι-λία μας.

Με τόν κε-φάλι έπιμό-να σκυμμένο, σάν να ήθε-λε ν' άποφύ-γη τήν θέα-μα πού ο ν-πράγμα το σ-τρομακτικό, ή Ματθίλδη Αζάν είχε, τήν στιγμή εκείνη, μία έκφραση τέ-τοια πού γενούσε άμφιβολίες άν ή-ταν στά λογικά της.

— Νομίζεις ; νομίζεις ; ψιθύρισε άναστενάζοντας. Και όμως έτσι σου φαίνεται. Υάρεχαι κάτι... κάτι τρομερό... πού διστάζω άν κρέπει να σου τόν είπω.

— Μά πές μου, λοιπόν ! Μίλησε ! Έμπιστεύσου σέ μένα να έλαφρώ-σης, είπε ή κυρία Τιζάυ πού άρχισε να άμφιβάλλη για τόν λογικό της φί-λης της.

Τότε ή Ματθίλδη, χωρίς να ση-κώσει τόν κεφάλι της, άπλωσε άπότο-μα τόν χεί της και δείχνοντας κάτι άπέναντί της, είπε :

— Υάρεχαι αυτό εκεί !

Η κυρία Τιζάυ παρακολούθησε τήν διεύθυνση πού χεί της και

είδε μέσα σέ μία έπίκρυση κορνίζα τόν γαλήνιο πορτραίτο τόν συζύγου της φίλης της.

Τό πορτραίτο τόν συζύγου σου ; ρώτησε με ένα τόνο σάν να έλεγειν-λογούσε τήν φίλη της. Πώς ! «Όστε σ' αυτό τόν σημείο κατάντησε ; Δεν μπόρεις να τόν άντικρύσης ούτε ζω-γραφιστόν ;

Χωρίς να σηκώσει και πάλι τόν κε-φάλι ή Ματθίλδη, προσπαθώντας να μην πέσει τόν βλέμμα της στην μισητή εικόνα, έπανέλαβε χαμηλό-φωνα.

— Δεν έξεραι έσύ... Δεν μπόρεις να καταλάβης... Υάρεχαι στο πορ-τραίτο ή ίδια έκφρασις πού με κα-ταδιώκει, πού με κατασκοπεύει. Κυττάζε τόν γεμάτο δυσπιστία πρό-σωπό του και τά μάτια του πού μοιάζουν με μάτια άνακριτού. Έχω διαρκώς τήν έντύπωση ότι τόν πορτραί-το του με κατασκοπεύ-ει, και αυτό άκριβώς, σέ τόν άκριβώς, σέ τόν άκριβώς, τόν άποτελεί τόν μαρτύριό μου.

Κατάλη-κτη ή κυρία Τιζάυ, ήταν έτοιμη να διαμαρτυρη-θί, να μα-λώσει τήν φίλη της και να προσπα-θήσει να τήν λογικεύ-ση δαναίφ-νης, τόν βλέ-μα της πού άσυναίσθη-τως έπασε έπάνω στο πορτραίτο, έ-μεινε καρ-φομένο εκεί.

— «Ο ! έ-τραύλισε, σέ-δόν τρομαγ-μένη. Μά, έχεις δίκιο. Θα έλεγε-κα-νεις πως τόν πορτραί-το ρας κυττά-ει, πως τά μάτια του ρας παρακο-λουθούν.

Πράγματι τά μάτια τόν πορτραί-του ήταν πολύ παράξενα, σχεδόν ζωντανά. Ένόμιζε κανείς πως κου-νιόντουσαν, πως είχαν μία έκφραση ζωντανή.

Η κυρία Τιζάυ άνατριχιάζοντας από φόβο, έπιασε τήν φίλη της από τόν μπράτσο και τόν έσφιξε.

— Έχεις δίκιο, έπιθύρισε. Τά μά-τια του ρας βλέπουν, ρας παρακο-λουθούν.

— Αί, αυτό άκριβώς είνε τόν μαρ-τύριό μου. Δεν μπορώ να τόν ύπο-φέρω πιά. Δεν μπορώ. Πρέπει να τελεώση αυτή ή ιστορία.

Και άμέσως σηκώθηκε και διευ-θύνθηκε προς ένα έπιπλο πού ήταν

Σηκώθηκε και διευθύνθηκε προς ένα έπιπλο...

...και διευθύνθηκε προς ένα έπιπλο...

...και διευθύνθηκε προς ένα έπιπλο...

...και διευθύνθηκε προς ένα έπιπλο...

...και διευθύνθηκε προς ένα έπιπλο...

...και διευθύνθηκε προς ένα έπιπλο...

...και διευθύνθηκε προς ένα έπιπλο...

...και διευθύνθηκε προς ένα έπιπλο...

...και διευθύνθηκε προς ένα έπιπλο...

...και διευθύνθηκε προς ένα έπιπλο...

...και διευθύνθηκε προς ένα έπιπλο...

...και διευθύνθηκε προς ένα έπιπλο...

...και διευθύνθηκε προς ένα έπιπλο...

...και διευθύνθηκε προς ένα έπιπλο...

κοντά της, άνοιξε ένα συρτάρι έπι-ρε από μέσα κάποιο πράγμα και τόν σήκωσε προς τήν διεύθυνση τόν πορ-τραίτου. Ήταν ένα περίστροφο.

Προτού καν ή κυρία Τιζάυ προφθά-ση να καταλάβη ή να μαντεύσει τί θα έκανε, ή Ματθίλδη έπιασε τήν σκανδάλη και έφύττωσε μία σφαίρα στο πορτραίτο.

Μία φωνή καταπλήξως και τρό-μου βγήκε από τά στόματα τών δύο γυναικών, ή όποιες κυταχθήκαν με γουλωμένα μάτια και έπειτα κύ-ταξαν πάλι τήν εικόνα.

Παραδόξως τά μάτια τόν πορ-τραίτου είχαν εξαφανισθί. Ταυτο-χρόνως ένας βαρδς γδούπος άκού-σθηκε πρδς τόν άλλο μέρος τούτου, ένας γδούπος και συγχρόνως μία δυνατό άνδρική κραυγή άπελπισίας.

Η δύο γυναίκες δέν τολμούσαν να κινηθούν από τή θέση τους, δέν τολ-μούσαν καν ν' άλλαξουν ούτε λέξη. Έκυτόσαν σάν μαγνητισμένες τόν πορτραίτο, τά μάτια τόν όποιου εί-χαν εξαφανισθί πιά.

Πέρασαν έτσι άκριβώς δευτερόλεπτα σέ μία νεκρική σιγή. Έπειτα ή πόρ-τα άνοιξε και μίτηκαν δυο ύπηρέτες ασταίρμένοι και τρομαγμένοι.

— Κυρία ! έφώναξε ο ένας, κυρία !

«Έλάτε γρήγορα. Ο κύριος... πέθανε, είνε χτυπημένος με μία σφαίρα στο πρόσωπο... Πως χτυπήθηκε δέν ξε-ρούμε...

Η δύο γυναίκες κυταχθήκαν πα-λι με τρόπο και άγωνία. Δεν είχαν άνάγκη περισσοτέρων εξηγήσεων. Εί-χαν καταλάβει περί τίνας έπρόκειτο.

Έβλεπαν έμπρός τους τόν πορτραίτο με τις τρεις άδεις τρύπες, τις δυο τών ματιών και τήν τρίτη της σφαί-ρας και κατάλαβαν τόν μοιραίο τέ-χνασμα πού είχε έπινοήσει από τή ζήλεια του ο άνδρας της Ματθίλδης, για να μπορί άσφαλότερα να κατα-σκοπεύη τήν γυναίκα του, και τόν ό-ποιο ήταν ή ατία της καταστρο-φής του.

ΕΥΖΩΝΙΚΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

ΤΟ ΧΕΛΙΔΟΝΙ

Καλώς τόν χιλιδούνι πορβριν

Κ' ιδού με τή γλυκειά του τή λαλιά,

Καλώς τόν χιλιδούνι, πού προ-βλάλλει

Χαλιεύοντις τήν προυήτη του [φουληά.

Καλώς τόν άγέρας του π' λή,

Ούδ' πού τραγουδάει κι' άφ'ν τή [κουσσουλιά του

Κ' άφ' τήν σκιληνάπνάνου τήν φιλή,

Κ' άπό τόν παναθύρι πάρα κάτου [πού.

Κ' ή θέσι σου ή παληά αι περι- [μένει,

Έέλ' άπό δού να διχς κι' να σου [είπεσ

Πού σου χου τή φουληά σου φυ [λαχμένη !

Έέλα τόν λ' πούν κή πέταξι [κουντά μας

Κή κάθισι τραγούδια να μές [λίξ,

Να θρούμ' έμεις μαζί σου τή [χαρά μας

Κή σύ... τής περσιναίς σου [χουτσουλές.

Πολ. Α. Δημητρακόπουλος

ΣΤΟ ΠΕΡΙΘΩΡΙΟ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

ΤΑ ΠΕΡΙΦΗΜΑ ΚΑΦΕΝΕΙΑ ΤΟΥ ΠΑΡΙΣΙΟΥ

Μια ιστορική φράση. Πώς εισήχθη ο καφές στο Παρίσι. Αι δεξιότητες του Τούρκου πρεσβευτού. Το πρώτο καφενείο στο Παρίσι. Καμπαρέ και καφεεία. Τι γράφει ο Μισελέ. Το «Αντρον Προκόπ». Ο θαμώνες του. Βολταίρος και Πιρόν. Το καφενείο της «Αντιβασιλείας». Φραγκλίνος και Ρουσσώ. Ναπολέον και Ροβεσπιέρρος. Τα καφενεία κατά τη Γαλλική Επανάσταση. Οπου εμφανίζεται ο Ντεμουλάν.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΝΑΤΟΛΗ: ΑΡΑΥ ΚΑΦΕΠΩΔΗΣ (Πίναξ του Εγγενίου Ζιζαντέ)

Να μιλήσω ιστορική φράση σχετικά με τα καφενεία, ή οποία θα μπορούσα να λεχθῇ και για την Ελλάδα: Κάποτε, ένας Γερμανός πρέσβης ονόμαζε το Γάλλο πρεσβευτή του Βερολίνου: «Ποιὸ μέτρο της Κυβερνήσεως σας θὰ ἐδαφείτο ἀπὸ τὸ Γαλλικὸ λαὸ ὡς πρὸς δεσποτικὴν;» Ο πρεσβευτὴς τοῦ ἀπάντησε ἀμέσως: «Τὸ κλεισίμο τῶν καφενείων, Ὑψηλότης!»

Νὰ καὶ μερικὲς γραμμὲς ἀπὸ μιὰ γαλλικὴ ἐφημερίδα τοῦ 1830: «Ποιὸς νομίζετε ὅτι ἔχει τὴ μεγαλειότητα δύναμη στὴ χώρα μας; Ὁ βασιλεὺς; Ἡ Γερουσία; ἢ ἡ Βουλὴ; Ἐννε ἀφελὲς νὰ πιστεύετε ἕνα τέτοιο πρᾶγμα. Τὴν ὑπερτάτη δύναμη καὶ ἐξουσία στὴν Γαλλία τὴν ἔχουν τὰ καφενεῖα. Ἐπίσης ποῖος νομίζετε ὅτι ἔχει τὸν τελευταῖο λόγον ἐπὶ τῶν μεγάλων δικαστικῶν ὑποθέσεων; — Ὁ Ἀσπὸς Πάγος; — Ὁχι, τὰ καφενεῖα! Ποιὸς ἀκόμη νομίζετε ὅτι εἶναι αὐθεντία ἐπὶ τῶν φιλολογικῶν ζητημάτων; — Ἡ Ἀκαδημία ἢ ἡ Ἐφημερίδα τῶν Συζητήσεων; — Ὁχι, τὰ καφενεῖα πάλι, πάντοτε τὰ καφενεῖα!...»

Μὴ νομίζετε πὺς εἶναι ὑπερβολικὰ καὶ παραφουσκωμένα τὰ λόγια αὐτά; τὰ καφενεῖα στὴ Γαλλία, ὅπως ἴσως καὶ στὴν Ἑλλάδα, ἔχουν τὴν τελευταία λέξη ἐπὶ ὅλων τῶν ζητημάτων, ὅσο σπουδαία κι' ἂν εἴναι αὐτά. Αὐτὸς εἶναι καὶ ὁ προορισμός, γιατί μέσα σ' ἕνα καφενεῖο μπορεί νὰ συζητηθῇ κανεὶς ἐλεύθερα καὶ χωρὶς τύψεις γιὰ τὸ κάθε τι. Γι' αὐτὸ καὶ ἡ ἱστορία τους, ἡ ὁποία συνδέεται στενὰ μὲ τὴν ἱστορία τῆς κοινωνίας εἶναι ἐξαιρετικὰ περίεργη καὶ ενδιαφέροντα.

Κατὰ τὸ Νοέμβριο τοῦ 1669, τὸ Παρίσι καὶ ἡ Ἀδελφότης τοῦ Δουδοβίκου 15ου βρισκόντουσαν σ' ἐξαιρετικὴ συγκίνηση: Ὁ Βασιλεὺς εἶχε δεχθῇ σ' ἐπίσημη ἀκοῦση στὰ ἀνάκτορα τῶν Βερσαλλιῶν τὸν Σουλτάν Ἀγά Μουσταφά Ρασά, πρεσβευτὴ τῆς Τουρκίας. Ὁ ὅλος κοσμικὸς Παρισινοῦστριμωγόντουσαν στίς δεξιότητες τοῦ ἔδου ὁ Σουλτάν σὲ μέγα ὄρεξιν, ὅπου μπαίνοντας, νόμιζε κανεὶς πὺς μεταφέρεται σὲ μιὰ γωνία τῆς Ἀνατολῆς. Ὅλα ἐκεῖ μέσα ἦσαν συνηθισμένα κατὰ ἀνατολικὸν τρόπο καὶ δὲν ὑπῆρχαν αὐτὲς καρέκλες οὕτως πολυθρόνες, μονάχα παχύ-

τατοι τάπητες καὶ μαξιλάρια ριγμένα καταγῆς, ἀπάνω στὰ ὁποῖα καθόντουσαν οἱ προσκεκλημένοι σταυροπόδι. Μαῦροι δοῦλοι κυκλοφοροῦσαν καὶ, σ' ἕνα νόημα τοῦ Σουλτάν, προσέφεραν στοὺς ἐξόνους μέσα σὲ χρυσοποίκιλτα φλυτζάνια ἐν ἄγνωστο ὥς τότε ποτὶ, ζεστό, μαῦρο καὶ πικρὸ. Οἱ Παριζιῶνι οἱ ἔπιναν, δχι διὰς χωρὶς νὰ κάνουν μερικὲς γχοιμασίες. Τὸ ποτὶ αὐτὸ πὺς ἦταν τὸ εὐνούμενο τῶν Τούρκων λεγότανε τότε «κόβα», καὶ δὲν ἦταν ἄλλο ἀπὸ τὸν ἀραβικὸν μας καφέ, ὁ ὁποῖος ἔκαγε ἐστὶ τὴν εἰσοδὸ τὸν στὴν Γαλλία.

Ἀς τραβήξουμε τώρα μερικὰ χρόνια πρὸς τὰ 1682 καὶ ἄς μεταφερθῶμε στὸ πρὸς πολυθρόνον μέτρο τοῦ Παρισιῶ τοῦ ἐποχῆς ἐκείνης, στὴν Ἀγορὰ τοῦ Ἀγίου Γερμανοῦ. Ἐκεῖ, μέσα στὸ πλήθος τῶν ἄλλων μαγαζιῶν, ἕνας ἐμπορὸς εἶχε τὴν ἐξυπνὴν ἰδέαν ν' ἀνοίξῃ ἕνα καφενεῖο, καπονοϊκὸ τῶν καφενείων τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Τὸ καφενεῖο αὐτὸ ἦταν στολισμένο μὲ ἀραβουργήματα καὶ δὲν εἶχε ἄλλα ἐπιπλά ἐκτὸς ἀπὸ νιβάνια, χαλί καὶ μεγάλα μαξιλάρια. Τὰ γκαρδόνια φοροῦσαν ἀσπρὲς μακρὺς ὀμπες καὶ φέσια. Τὸ παρισινοῦ κοινόν, πὺς ἐπὶ ζήτησε πάντοτε τὰ περίεργα, κατέκλυσε ἀμέσως τὸ νέον αὐτὸ κέντρο καὶ ἡ ἐπιτυχία του ἦταν τόσο μεγάλη ὥστε ἀπὸ τὸν πρῶτον χρόνον κίχλας, ὁ ἰδιοκτήτης του ἀναγκάσθηκε νὰ τὸ ἐκτείνει.

Ἐστὶ ἔγινε τὸ πρῶτον καφενεῖο στὸ Παρίσι.

Κατὰ τὴν περίοδον τῆς ἀντιβασιλείας τὰ καφενεῖα τοῦ Παρισιῶ εἶχαν γίνῃ τρία.

Ἦταν ἡ ἐποχὴ κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ Γαλλικὴ κοινωνία ἐνοιαθε πρὸς τὴν ἀνάγκη τῆς συζητήσεως. Ἐναρμονιζόμενα πρὸς τὸ περίεργον τους, τὰ καφενεῖα εἶχαν γίνῃ σύμφωνα μὲ τὴ φράση τοῦ Μισελέσκωρ: «καταστήματα συζητήσεως».

Πρὸ ἐλεύθερα ἀπὸ τὰ σαλόνια, τὸ πνεῦμα τοῦ αἰῶνος ἐξεδηλώνετο σ' αὐτὰ ἐλαφρῶ, ἔξυπνο, πειραχτικόν, χωρὶς κανένα περιορισμό καὶ τότε δὲν ἤξεραν στὴ Γαλλία παρὰ τὰ περίεργα ἐκεῖνα καμπαρέ (εἶδος ταβέρνας), ὅπου κατὰ τὸν 17ον αἰῶνα

εὐγενεῖς καὶ συγγραφεῖς συναντιόντουσαν, κουβέντιαζαν καὶ ἔπιναν μετὰ ἀναισθησίας.

Πρὸς τὴ βαναυσότητα αὐτὴ τῶν καμπαρέ, ἀντετάχθη ἀμέσως ἡ ἀριστοκρατικὴ τῶν καφενείων. Στὰ καφενεῖα δὲν ἔπιναν ἄλλα ἀπὸ καφέ, ὁ ὁποῖος ἐμψύχωνε καὶ ἠλέκτοιζε τὸ πνεῦμα τῶν συνμιλητῶν, χωρὶς ὁμως καὶ νὰ τὸ ζαλίσκῃ. Ἐπίσης ἐκτὸς τοῦ καφέ ἔπιναν διάφορα ροσσώλια καὶ σερμπέτια, λεμονάδες, βυσσινάδες, κτλ. Οἱ θαμώνες ἀνοίγαν ἐστὶ συζητήσῃ, ρωτοῦσαν ὁ ἕνας τὸν ἄλλον γιὰ τὰ νέα τῆς ἡμέρας καὶ ἔκα- ναν πνεῦμα.

Ἀς ἐπισκεφθῶμε ἕνα ἀπὸ τὰ καφενεῖα αὐτά. Ἰδοὺ ἐμεῖς στὴν ἀριστερὰ δὲχθῃ τοῦ Σηκονάου, στὴν δὲ Κωμωδίας τοῦ παλίου Παρισιῶ, ἀκριβῶς ἀπέναντι στὸ μέτρο, ὅπου βρισκόταν τότε, τὸ Γαλλικὸ Θέατρο. Ἐνα καφενεῖο ἔχει ἀνοίξῃ ἐκεῖ. Μπρὸς τὴν πόρταν τοῦ σταθμεῖται μιὰ σειρά ἀπὸ ἀμάξια, ἀπὸ τὰ ὁποῖα κατεβαίνουν κομψὲς κυρίες μὲ τὰ μαλλιά χενισμένα ψηλά καὶ πουδραρισμένα. Δὲ μπαίνουν μέσα ἀλλ' ἀγκαθίστανται στὰ τραπέζια πὺς εἶναι τοποθετημένα στὸ πρὸ τοῦ καφενείου πεζοδρόμιον καὶ παραγγέλλουν καφέ, παγωτὶ ἢ σοκολάτα. Ἀς μπεινὲς ὁμως καὶ μέσα: Οἱ τοῖχοι εἶναι ταπεταρισμένοι καὶ στολισμένοι μὲ ἐννετικὺς καθρέφτες. Ἀπὸ τὸ νταβάνι κρέμονται χρυστάλλινον πολυέλανοι πὺς ἀπαστρέφονται ἀπὸ τὰ φῶτα τῶν κερίων τους. Τὶ κίνησις καὶ τι ζωὴ γύρω ἀπὸ τὰ μαρμαρινὰ τραπέζια. Γύρω ἀπ' αὐτὰ εἶναι συνηθισμένο ἕνα δόξαλογο πλήθος: εὐγενεῖς μὲ μεταξωτὰ ρούχα, κομψοὶ ἀρβάδες μὲ λευκὰ τραυλὰ καὶ πὺς δὲν παθαίμῃ τοὺς στὸ πλευρό, ἀνθρωποι τῶν γραμμάτων μὲ τίς τάσεις τους παραφουσκωμένες ἀπὸ τὰ βιβλία τους καὶ τὰ χειρόγραφα τους. Ὅλοι συζητοῦν χειρονομώντας ἐπὶ ὅλων τῶν ζητημάτων.

Αὐτὸ εἶναι τὸ «Αντρον τοῦ Προκόπ» τὸ πρὸς εἶδος ἀπὸ τὰ καφενεῖα τῆς ἐποχῆς ἐκείνης. Ἰδρῦθηκε στὰ 1700 ἀπὸ ἐνα Σικελὸ εὐγενὴ τὸν Προκόπιον ντε Κολτῆλλι. Ἐνας ποιητὴς, ἕνας συγγραφεὺς ἐθεωρεῖτο σπουδαῖος ἀπὸ τὸ λαὸ φάνει νὰ συζητᾷ σὺ τοῦ Προκόπ. «Νομίζῃ τὸν ἐαυ-

τό του προσωπικότητα—ἔλεγε κάποτε ὁ Βολταίρος, γιὰ κάποιον σκοτεινὸν ποιητὴ—γιατὶ πηγαίνει σὺ τοῦ Προκόπ». Ἀς εἰδῶμε ὁμως καὶ μιὰν εἰκόνα τῶν θαμώνων καὶ ἄς προσπαθῶμε ν' ἀναγνωρίσουμε μερικὸν ἀπ' αὐτοὺς. Νὰ ὁ περίεργος δημοσιογράφος Φερρόν, γύρω ἀπὸ τὸν ὁποῖον εἶναι συγκεντρωμένη ἡ μενα ἀντιερα παρὰ. Νὰ παραπέρα, ἕνας ἀνθρωπος κοίλας πὺς φαίνεται ὅτι νὰ μισοκοιμᾷται στὸ τραπέζι τοῦ ἐλν' ὁ Πανρό, ὁ ὁμοσπότης στιχογράφος. Νὰ καὶ ὁ περίεργος συγγραφεὺς καὶ ποιητὴς Πιρόν πὺς φαίνεται ὅτι ἔξαχρηλαμένος. Μὲ καμικὲς χαρτῶνες, μὲ μιὰ χειρογράφου ὁητορικὴ γερὰ τὴν χολή, κοιρδένει τὸ Βολταίρο. Μὰ νὰ καὶ ἕνας ἄλλος θαμὼν πὺς μπαίνει αὐτὴ τὴ στιγμή στὸ καφενεῖο. Αὐτὸς ἀναγνωρίζεται εὐκόλως ἀπὸ τὸ ἰσχνὸ πρόσωπόν του καὶ τὸ σαρκαστικὸν τοῦ χαμόγελου: εἶναι ὁ ἴδιος ὁ Βολταίρος. Διευθύνεται καὶ ὑπεβαίνει πρὸς τὸν Πιρόν καὶ μὲ σατυρικὸν τόνο, γεμάτον χάρη, τὸν συγχαίρει γιὰ τὴν τελευταία του τραγωδία τὸ «Ρουσταῖον Βάζα», ἡ ὁποία εἶναι παγιδὴ μὲ καταπληκτικὴν ἀστυξία. Μὰ καὶ ὁ Πιρόν, ὁ ὁποῖος δὲν εἶναι διόλου κουτός, δίνει μιὰ ἐξυπνὴ ἀπάντησιν, ἡ ὁποία ἀφίνει γιὰ μερικὰ λεπτά τὸ Βολταίρον ἀμήλητο.

Ἀς ἀφήσουμε τώρα τὸν Προκόπ ὅς διασχίζουμε τὴν Καινούργια Γέφυραν, μὲ τὸ πλῆθος τῶν διαβατῶν τῆς καὶ ἄς φθάσουμε στὸ πρῶτον τοῦ Ἀγίου Ὀνορίου. Ἐδῶ ἄς μπεινὲς στὸ Καρνεῖο τῆς Ἀντιβασιλείας τὸ μόνον ἀντίθετον τοῦ Προκόπ. Ἡ ὥρα εἶναι πέντε τὸ βράδυ. Ἡ ἡσυχία ἐπικρατεῖ μέσα, σὰ νὰ πῆρῃ ἡ σιωπὴ ἀπὸ τὸς πολυελαίους καὶ τοὺς καθρέφτες. Μονάχα μερικὸ ἐλαφροὺ κρότον τὴν διακόπτουν. Τὸ Καρνεῖο τῆς Ἀντιβασιλείας εἶναι τὸ κατ' ἐξοχὴν καφενεῖο τῶν ἐρασιτεχνῶν τοῦ σκακιοῦ. Γι' αὐτὸ καὶ ὅλων τῶν θαμὼνων τὰ βλέμματα εἶναι στραμμένα πρὸς τὰ τραπέζια ὅπου ἀπὸ ὥρα παίζουν δύο περίεργον σκακιστὰ. Τὸ παιχνίδι τελειώνει. Ἀμέσως ἡ κουβέντα ἔναρσις ἐμψυχωμένη ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ. Ὁ νικῶν Ἀλαμπέρ, ὁ ὁποῖος παρακολουθοῦσε προηγουμένως προσεχτικὰ τὸ σκάκι, συζητεῖ μὲ τὸν μισάνθρωπον Σαρφόρ. Αὐτὸς ὁ ἀνθρωπος μὲ τὸ μετὰ τὸ ὄφρα καὶ ὁ ὁποῖος εἶναι ὁ δὲ Ρωμαῖος ῥήτωρ εἶναι ὁ δὲ Διδρό. Νὰ τι γράφει κατὰ τὸν ἴδιον: «Εἶτε καλὸς εἶναι ὁ καιρὸς, εἶτε καλὸς εἶναι ὁ καιρὸς πάντοτε συνηθίζω νὰ κάνω πάντα σὺς πέντε τὸ βράδυ ἕνα σὺς περίεργον... Ἀν ὁ καιρὸς εἶναι ψυχρὸς ἢ βορραεῖο, εἶναι ψυχρὸς ὁ Καρνεῖο καταφεύγω στὸ Καρνεῖο τῆς Ἀντιβασιλείας. Ἐκεῖ, τῆς Ἀντιβασιλείας τοὺς διασκεδάσει βλέποντας τοὺς ἄλλους νὰ παίζουν σκάκι».

Νὰ καὶ δὲς πρὸς ὅσον πὺς τραβοῦν ἐξαιρετικὸς τὸν προσοχὴν καὶ ἕνας φορὰ πάλι γαλάζια ρούχα, ἔχει πούτσια χωρὶς πόση, μαλλιά γκρίζα πὺς ἀνδρῶν, ὅπως καλὸς ἄνθρωπος μὰ ὥστος γεμάτον λεπτότητα: εἶναι ὁ Βενιαμίν Φραγκλίνος, τὸν ὁποῖον ὅλοι ἐπὶζητοῦν τὸν συντροφιὰ, γιατί δὲν ἔχει πρὸς

Η ΕΥΘΥΜΗ ΣΤΗΛΗ

ΙΡΛΑΝΔΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

καὶρο πὺς γύρισε ἀπὸ τὴν Ἀμερική. Ὁ ἄλλος εἶναι ντυμένος σὺ Ἀρμένιος καὶ φορεῖ διανοκτοκὸ ἀπὸ γούνα στὸ κεφάλι. Ἐννε ὁ Ζιν Ζάκ Ρουσσώ. Βρίσκειται περὶ σὰ τέλῃ τῆς ἑλῆς του, μὰ τὸν ἔχει καταλάβῃ ὁ φόβος μήπως μετὰ τὸ θάνατό του περιπέσει στὴν ἀφάνεια. Μὲ κάθε θυσία θέλει νὰ μιλῶν γι' αὐτὸν καὶ γι' αὐτὸ πηγαίνει σχεδὸν κάθε μέρα στὸ καφενεῖο τῆς Ἀντιβασιλείας. Ὁ λαός, πὺς τὸν λατρεῖ, συγκεντρώνεται ἔξω ἀπὸ τὸ καφενεῖο, γιγνόντας νὰ τὸν δῇ μὲ τὰ ἑλῆα, τόσο πὺς ἡ ἀστυνομία ἀπὸ φόβον ταραχῶν ἀναγκάζεται νὰ τὸν ἀπαγορεύσῃ νὰ ἔμψυχται σὲ δημόσια μέρη. Καὶ ὁ δυστυχισμένος Ρουσσώ τοῖς εἶναι νὰ κρυφθῇ, τρέποντας ἀπὸ τὴν ὄργην του.

Ἀς προχωρήσουμε μερικὰ χρόνια, ἄς φθάσουμε στὸ 1787 καὶ ἄς ξαναμεινὲς στὸ ἴδιον καφενεῖο. Ἐννε θυμῶν, μὲ συμπληρικὸν ἑσπερικόν, διαβαίνει τὸν ἑλῆα τῆς ἑλῆς ἑλῆς τῶν δὲ τῶν μόνων σ' αὐτὴν μερικὸς σκίχους τοῦ: εἶν ἕνας ἐπαρχιωτὴς δικηγόρος, περαστικὸς ἀπὸ τὸ Παρίσι, ὁνομαζόμενος Ροβεσπιέρρος. Παρα πέρα καθεστὶ ἕνας ἀξιωματικὸς τοῦ πυροβολικοῦ, μὲ πρῶτον ἰσχνὸ καὶ τραχὺ. Κάτῃ τοῦ ἀρμοναχός, εἶναι ἄγνωστος καὶ ἄλλος δὲν τὸν ποσοῖ: ὁνομαζέται Ναπολέων Βοναπαρτεζ...

Μὰ τὸ πρῶτον τοῦ λαλαπος τῆς Γαλλικῆς Ἐπανάστασης ἡ ἀριστοκρατικὴ ζωὴ τῶν καφενείων καὶ ἡ κομψὴ ἢ, ἡ λεπτότης καὶ ἡ ἀβροτῆς πὺς ἐπικρατοῦσε μέσα σ' αὐτὰ ἔβριστο. Τὸ καφενεῖο ἔπαψε νὰ εἶναι σιλόν, μὲτ βλίθη σὲ κέντρο. Ἀπὸ τῆς αἰεῖ τοῦ 1789, ἕνα πλῆθος ταραχῶν, γενοκτονία, ἐρημιζόμενον ἀπὸ τὸν πυρὸς τῆς πολιτικῆς ἀρχισε νὰ κατακλύσῃ τὰ πολυάρματα καφενεῖα πὺς εἶχαν ἀνοίξῃ κατὰ ἀπὸ τῆς ἀφίξης τοῦ Παλαιού Ρουαγιάλ. Κάθε τραπέζι γιγνόν καὶ μιὰ συνέλευσις, ὅπου ἀγόρευαν ἀποροδοκῆτοι ἡρώες. Ἀπάνω σ' ἕνα τραπέζι τοῦ καφενείου Φουά, στίς 12 Ἰουλίου 1789 ἕνας νεαρὸς ἀγνώστους ὡς τότε δικηγόρος, ὁ Κάρμλλος Ντεμουλάν, μ' ἕνα πιστόλι στὸ χεῖρ, εἶπε τὴν ἱστορικὴν αὐτὴν λόγια: «Ἡ παῖσις τοῦ Νεκρὸ ἀπὸ τὰ βασιλῆα εἶναι τὸ σύνθημα ἐδὲς νέου Ἀγίου Βερδομαρίου γιὰ τοὺς πατριώτες. Ἀπόψε οἱ βασιλικοὶ λόγοι τῶν Γερμινῶν καὶ τῶν Ἐλβετῶν θὰ ἐξεορκήσουν ἀπὸ τὸ πεδίο τοῦ Ἀρεως γιὰ νὰ μᾶς ἀνέξουν... Πολίται, σὰ δπλα!»

Μετὰ δὲς ἡμέρας ἡ Γαλλικὴ ἐπανάστασις εἶχε ἐκτραπῇ καὶ ἡ Βασίλισσα ἐκρυβέτο.

Μὰ γιὰ τὴν δράση τῶν καφενείων ἐπὶ τῆς Γαλλικῆς Ἐπανάστασης καὶ στοὺς μετέπειτα χρόνους ὅς τὴν ἐποχὴν μᾶς θὰ μιλήσουμε στὸ προσεχές.

ΓΕΡΜΑΝΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

ΤΡΑΓΟΥΔΙ

Τὸν ΧΑΪΝΕ

Ἐκλαίγα χθὲς στὸν ὕπνο μου...
Σὲ εἶδα πειθαμένη
Ἐπνῶ καὶ ἀπὸ τὰ μάτια μου
Πιχρὸ τὸ δακρυ βγαίνει.

Ἐκλαίγα χθὲς στὸν ὕπνο μου...
Πρὸς μὲ ξεχνοῦσες εἶδα
Ἐπνῶ καὶ κλαίω καὶ θρηγνῶ
Γιὰ τὴν χαμένη ἐλπίδα.

Ἐκλαίγα χθὲς στὸν ὕπνο μου...
Σ' εἶδα πιστὴν σ' ἐμένα,
Ἐπνῶ καὶ χύνω δακρυα
Καὶ πάλι φλογισμένα.

Μετὰφρ. Ἀντ. Μάτση

— Ἡ σκὴν καὶ ἡ κλειδωμένη πόρτα.

Συνεχίζουμε καὶ σήμερον μερικὰ ἀνέκδοτα γιὰ τὴν ἀφέλεια τῶν Ἰρλανδῶν.

Ὁ Πάτ ἕνας νεαρὸς Ἰρλανδὸς ἐργαζόμενος στὴν Ἀμερικὴ ὡς ὑπηρέτης σὲ μιὰ εὐπορὴν οἰκογένεια.

Μιὰ ἀπὸ τῆς πρώτης μέρας πὺς ὁ Πάτ εἶχε μὴν στὴν ὑπηρεσία, ἡ κυρὰ τοῦ εἶδε ὅτι τὸ σαλόνι δὲν εἶχε ἐσκευασθῇ καθόλου καὶ τὰ ἐπιπλά ἦσαν γεμάτα σκόνην. Φωνάζει τὸν Πάτ καὶ τοῦ λέει:

— Ἀκούσε, ἀδριο δὲν θέλω νὰ εἶδῃ αὐτὴ τὴν σκὴν μέσα στὸ σαλόνι...

— Πολὸ καλὰ, κυρία, ἀποκριθῇκε ὁ Ἰρλανδός.

Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρῶτον ἡ κυρὰ πῆγε νὰ μὴν στὸ σαλόνι ἀλλὰ μὲ ἐκπληξί εἶδε πὺς ἡ πόρτα ἦταν κλει-

δωμένη.

Φωνάζει τὸν Πάτ.

— Ἐσὺ κλειδῶες τὴν πόρταν τοῦ σαλονιοῦ;

— Μόλιστα, κυρία.

— Ἀνοίξετε πάλιν.

— Ἀδύνατον, κυρία.

— Γιατί;

— Δὲν εἶπατε χθὲς ὅτι δὲν θέλετε νὰ ξαναδῆτε τὴν σκὴν;

— Τὰ μυστικὰ τῆς ἐπιστολῆς.

Κάποτε ὁ Πάτ πῆρε ἕνα γράμμα ἀπὸ τὴν οἰκογένειάν του καὶ ἐπειδὴ ὁ ἴδιος δὲν ἤξερε γράμματα πῆγε στὴν κυρὰν του νὰ τοῦ τὸ διαβάζῃ.

Ἡ κυρὰ πῆρε τὸ γράμμα καὶ ἐτοιμαζόμενος νὰ τὸ διαβάσῃ εὐαν ξαφνικὰ ὁ Πάτ τὴν σταματᾷ μὲ μιὰ χειρονομία.

— Νὰ σὰς πῶ, κυρία... Τὸ γράμμα μπορεῖ νὰ γράφῃ μέσα καὶ κανένα οἰκογενειακὸ μυστικόν...

— Μπορεῖ.

— Κανένα μυστικὸν πὺς νὰ μὴν πρέπει νὰ τὸ μάθῃ ἄλλος ἀπὸ μένα. Δὲν εἶν' ἐστὶ;

— Ἰωσ...

— Στεῖθε τε μιὰ στιγμὴ...

Καὶ ὁ Πάτ τοῖς σὲ διπλῶν ἐρωτᾷ καὶ σὲ λίγο φθά- νει κρατώντας δὲς κοματὰ καὶ α

μπαμπάκι καὶ τὰ δίνει στὴν κυρὰ.

— Τὶ εἶν' αὐτά; ρωτᾷ ἐκείνη ἐκπληκτικῇ.

— Βάλτε τα σ' αὐτιά σας.

— Γιατί;

— Γιὰ νὰ μὴν ἀκούτε ὅσα θὰ γράφῃ τὸ γράμμα. Ἐστὶ θὰ τὰ ἀκούω μόνον ἐγώ...

— Πῶς δὲν δέχτηκε τὴν αὔξησιν ὁ Πάτ.

Ἐπειτα ἀπὸ κάμποσον καιρὸ ὁ Πάτ ἔφυγε ἀπὸ τὸ σπίτι ἐκείνο καὶ πῆγε νὰ δουλέψῃ ὡς ἐργάτης μὲ τὴν ὥρα. Πληρωνόταν ἕνα σελῖνι τὴν ὥρα.

Ἐπειδὴ ὁμως ἦταν φιλότιμος καὶ πάρα πολὺ ἐργατικὸς, ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς δοσάδες ὁ πρῶτον ἐμῶνός του τὸν φώναξε καὶ τοῦ εἶπε:

— Πάτ, ἐπειδὴ βλέπω πὺς εἶσαι πολὺ δουλεῖς...

— Ἐμῶνός τότε στοὺς ἀδελικοὺς οἱ ὁποῖοι ὀφισκωτικῶς ἔπρεπε νὰ εἶναι παρόντες στὸ ξύπνημα τοῦ κυρῶν τους, ὁ Λουδοβίκος ἐκάθισε στὸ ἴδιον τὸ τραπέζι μὲ τὸ Μολλιέρο, ἔκοψε τὴν φτεροσφα ἐνὸς πουλιδὸ καὶ τοῦ τὴν ἐπρόσφερε, ἐκράτησε ἔπειτα αὐτὸς τὴν ἄλλη καὶ εἶπε:

— Ἐλὰ νὰ σοὺ κάνω ἐγὼ συντροφιά, ἀγαπητέ μου Μολλιέρε, ἀφοῦ οἱ ἀδελικοὶ μου δὲ σὲ βρίσκουν ἄξιο νὰ κάθῃσαι στὸ ἴδιον μ' αὐτοὺς τραπέζι!

Ἀπὸ τὴν ἡ ἔρα ἐκείνη οἱ ἀδελικοὶ τοῦ Λουδοβίκου εὐρισκαν, ἠβλοντας καὶ μιὰ, πολὺ τοῦ γούστου τους τὸ Μολλιέρο.

— Νὰ, ὡς τώρα πληρῶν νόσον ἔνα νὰ σελῖνι τὴν ὥρα.

— Ἀπὸ δῶκα! μὲρὸς νὰ σοὺ πληρῶν τὴν ὥρα.

— Νὰ, ὡς τώρα πληρῶν νόσον ἔνα νὰ σελῖνι τὴν ὥρα.

ΜΕΡΣΕΔΕΣ Ή ΠΥΡΓΟΙ ΣΤΗΝ ΙΣΠΑΝΙΑ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

«Νομίζω ότι σας έγραφα δλα δ-
σα έχριζόντο διά να πεισθήτε.
Τά υπόλοιπα θά τά είπωμεν προ-
φορικώς, διότι δέν υπάρχει και
καιρός διά περισσοτέραν άλλην λο-
γραφίαν. Όσον διά τήν άμοιβήν
σας, τήν γνωρίζετε: θά λάβετε τό
ήμισον των 800.000 φράγκων που
υπάρχουν καθώς σας είπα εις τήν
κρύπτην του μπαούλου, επί πλέον
δέν δλα δσα θά εξοδούσετε. Τό ο-
πόλειον μετά των κοσμημάτων
μου, θά παραδώσετε εις τόν Μιχέ-
λε. Καί τώρα σας αφήνω διά να
γράψω εις τήν κόρην μου
και να τής αναγγείλω τήν σωτη-
ρίαν. Πόσον θά χαρή ή αγαπημέ-
νη μου Μερσεδές!..»

Τί εινε ή δλική ωφέλεια που
θά έχετε, άπέναντι τής ήθικης
ευχαριστήσεως που θά σας προ-
ξενήσῃ τοιαύτη ευεργεσία!..
«Σας περιμένω έναγωνίως και
σας άσπάζομαι όλοφύως».

Όπως ύμνέτερος
«Δόν Ροδρίγος Νταρράς»

— Καί τώρα; έκαμεν ό Άγης,
σάν τρομαγμένος, μόλις τελείω-
σε τη μετάφραση.

— Για να ιδούμε και τά κομ-
μάτια των έφημερίδων, άποκριθή-
κε ό κύρ Μιχάλης που μόλις μπο-
ρούσε να μιλή από τη μεγάλη
του ταραχή.

— Ά, ναί... τά είχα ξεχάσει...
Μά θά μπορέσω να τά διαβάσω που
είνε Ισπανικά;... Έξω τόσο λίγα.

Κι ό Άγης ξανάβγαλε τά κομ-
μάτια από τό φάκελλο κι άρχισε
να διαβάζει.

Ό κύρ Μιχάλης άπόρησε.

— Να πού ξέρεις, τού είπε:

— Μά όλες αυτές τις μέρες, ά-
ποκρίθηκε ό νέος, με τήν ιδέα πως
θά πάω στην Ισπανία, πήρα μιά
μέθοδο, και δέξ του μελετούσα
μοναχός έμ.

— Ά!.. έκαμε ό κύρ Μιχάλης.
Και συλλογίστηκε: «Νά άνθρωπος
για πόσο!..»

«Από εκείνη τή στιγμή ή έκτι-
μηση που είχε στον Άγην έδεκα-
πλασιάστηκε. Άκουσ εκεί να μά-
θη και απανόλινα!..»

Η άλλη ήμερα εινε πως με τά λίγα
που είχε μάθει με τη Μέθοδο, και
με τά Γαλλικά και με τά Ιταλικά
που ήξερε, ό νέος μπόρεσε να δια-
βάσῃ τά άποκείμενα χωρίς σχε-
δόν να τού φύγη λέξη. Ίδού τί έ-
γραφε:

«Μας τηλεγραφοῦν από τό Το-
λέδο, ότι ό εκεί γνωστότατος
τραπεζίτης Δόν Ροδρίγος Νταρ-
ράς έξηφανίσθη. Υποτίθεται ότι έ-
δραπέτευσε εις τό εξωτερικόν,

έπειδή αί έργασίαι τής τραπέζης
του δέν επήγαιναν καλά. Οι πι-
στωταί του τόν κατεμήνυσαν. Έ-
κρηρύχθη εις πτώχευσιν κι' έξε-
δόθη άναντίον του ένταλμα συλ-
λήψεως».

«Περί τής υποθέσεως του τρα-
πεζίτου Δόν Ροδρίγος Νταρράς, ό
έν Τολέδο άνταπεκριτής μας μάς
γράφει:

«Η πόλις μας διατελει εις με-
γάλην συγκλίνοσιν διά τήν πτώ-
χευσιν και τήν εξαφάνισιν του
Νταρράς. Πρό ήμερών επιθυρρίζετο
επι τή Τράπεζά του θά έκαμεν στά-
σιν πληρωμών, αλλά κανείς δέν
ήθελε να πιστεύσῃ τήν διάδοσιν.

Όνειροπολούς τό ταξίδι του και χαμογελοῦσε
εὐτυχισμένος...

Κι' εξαφνα τό σκάνδαλο έξερράγη.
«Λέγεται, ότι τό άνεργητικόν του
Νταρράς υπερέβαινε τό εκατομμύ-
ριον και ότι άπεφάσισε να φύγη
μετ' αὐτοῦ διά να τό διασώσῃ. Τό
παθητικόν του άνέρχεται εις όκτώ
εκατομμύρια.

«Ό τραπεζίτης Δόν Ροδρίγος
Νταρράς έξη μετρίως μετά του ό
πληρέτους του Μιχέλε, εις διαμέ-
ρισμα άντός τής Τραπεζής. Δέν έ-
χει οικογένειαν, έκτός μιας νεα-
ρής κόρης, τής περικαλλούς δεο-
ποινίδος Μερσεδές Νταρράς, ή ό-
ποία σπουδάζει εις τήν Έλβετιαν.
Η πτώχευσις άφείλεται άποκλει-
στικώς εις άνωχείς επιχειρήσεις.

«Ό Νταρράς έδραπέτευσε, βε-
βαίως μετρημισμένος, μετά του ύπη-
ρέτου του Μιχέλε. Κανείς από τούς
όπαλλήλους του δέν είχε μάθει ή

μαντεύσει τό σχεδιαζόμενον κόλ-
πο. Οι πιστωταί του φοβούνται
επι θά κατώρθωσεν ήδη να διέλ-
θῃ τά σύνορα. Κατά πάσαν πιθα-
νότητα θά διευθυνθή εις Νότιον
Άμερικήν».

«Χθές τό έσπέρας, εις τό ξενο-
δοχείον του Στίμματος, συνελή-
φθη υπό των όργάνων τής άστυ-
νομίας ό έκ Τολέδο τραπεζίτης
Δόν Ροδρίγος Νταρράς, ό όποτος,
πτώχευσας ως γνωστόν, είχε δρα-
πέτευσαι.

«Μολοντί ό Νταρράς έταξει-
δευε μετρημισμένος εις ύπηρέ-
την, ενώ ό ύπηρέτης του Μιχέλε
έκαμεν τόν κύριον, μετρημισμέ-

έργασθ' επί νέων βάσεων εις τό
εξωτερικόν, ήλιπιζε δέ...»
Τό άρθρον τής έφημερίδος φαί-
νεται, ότι εξακολουθούσε. Άλλά ό
Δόν Ροδρίγος δέν έκρινε άναγ-
καίον να τό στελλή όλόκληρον.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'.
ΕΙΝΕ ΑΡΓΑ;...

Η πρώτη δουλειά του Άγην, ά-
φου τελείωσε δλα αυτά τά δια-
βάσματα, ήταν να λογαριάσῃ αν
θά πρόφτανε να βρεθῇ στη Μα-
δρίτη τήν ήμέρα που έπρεπε.

Η δημιπρασία θά γίνονταν
στις 18 Ματου, βία στις 20. Ήταν
10 του μηνός. Είχε καιρό να κάμῃ
τις έτοιμασίες του και τόσο με-
γάλο ταξίδι:

— Να πάρ' ή όργή!.. έφώναξε
εξαφνα.

— Τι τρέχει;

— Ό άδευθυντής του ταχυδρο-
μείου μάς πήρε στο λαιμό του!..
Δέν προφθάνουμε!..

— Μά γιατί;

— Δέν τό καταλαβαίνετε; Όρλοσε.
... Σήμερα όκτώ πρέπει να εί-
μαι στη Μαδρίτη. Μπορεί; Είνε
δυνατόν;

— Άν φύγῃς σήμερα... γιατί
όχι;

— Ό Άγης ένθουσιάστηκε. Όπου
στικτόταν όνειροπολούσε τό τα-
ξίδι του και χαμογελοῦσε εὐ-
τυχής.

— Σήμερα... έφώναξε. Να φύγω
σήμερα!.. Δέν χρειάζονται και
πολλές έτοιμασίες. Έν' άμάξι.
Τώρα και στού Κούκ... Κύρ Μι-
χάλη, έμπρός!.. Έδώ εινε δου-
λειά!.. Δέν έχουμε να χάσουμε
στιγμή!..

Ό κύρ Μιχάλης σηκώθηκε σά
νευρόσπαστο, ακολουθώντας τόν
ύποτακτικόν του. Πήραν ένα μόν-
οπιπο από τήν Πλατεία τής Τρα-
πέζης και τράβηξαν για τό Σύν-
ταγμα.

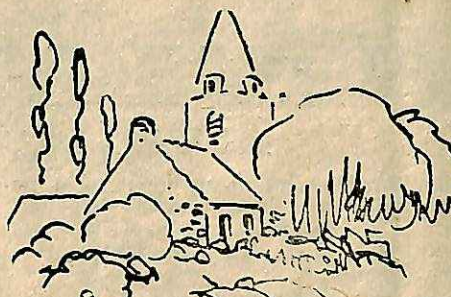
— Περνοῦμε μιά στιγμή και
από τό γραφεῖο; έπρότεινε, εύσυ-
νείδητος πάντα, ό Άγης.

— Καλέ, άς τό τώρα τό γρα-
φεῖο!.. άποκριθήκε ό προϊστά-
μενος. Τό ζήτημα εινε: Θά προ-
λάβουμε ή όχι!

— Δέω πως θά προλάβουμε,
τόν καθυσόχασε ό Άγης. Τό μό-
νο που φοβάμαι εινε μήπως... έφυ-
γε πριν από μένα κανέννας άλλος.
Άχ! τί μου ήλθε, τί μου ήλθε
να τηλεγραφήσω με ψευδώνυμο!..
Πολύ κακή έμπνευσις...
— Έ ποῦ μπορούσες και συ
να φαντασθῇς...

— Φυσικά... τόκανα για κα-

ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ ΓΙΑ ΤΟ ΧΡΙΣΤΟ

— Ό Χριστός ζητιάνος

Μιά φορά ό άφέντης ό Χρι-
στός κατέβηκε στη γή και σά
ζητιάνος γύριζε στα σπίτια
για να ξετάξῃ τις καρδιές των
ανθρώπων. Ένα βράδυ, πάει
και χτυπάει σ' ένα χωριάτο-
σπιο. Η νοικοκυρά όμως ή-
ταν μιά κακιά γυναίκα που
δέν έδινε ούτε τ' άγγέλου της

με ζητιάνο θέλησε να τού κλείσῃ τήν
πόρτα στό μούτρο.

— Άίντε, φύγε γέρο, τού λέει,
δέν έχουμε πού να σε βάλουμε.

— Κυρά μου, να καὶς τά παιδι-
α σου, τής λέει εκείνος. Βόλεμε σε
μιά γωνίτσα όπου ναίαι, γιατί εινε
λύττα και χειμώνας και πού να μεί-
νω έξω ό φτωχός...

Με τά πολλά παρακάλια τέλος
πάντων τόν άφισε να μῆ μέσα. Τόν
έβαλε να κάτῃ σε μιά γωνιά, τού
βάξῃ μέσα σ' ένα κουτάλι τρεῖς έ-
λίτσες κι' ένα ξεροκόμματο ψωμί,
τού τά δίνει και λέει:

— Κι' έμεις φακές μαγειρεύουμε,
άλλά δέν βράσανε άκόμη. Πάρε λοι-
πόν αυτά για να μῆνς εῖσαι.

Έκείνη όμως σ' άλήθεια μαγει-

ρεό. Σάν εἶδε τόν Χριστό ποθυμιοῦ-
σε ζητιάνο θέλησε να τού κλείσῃ τήν
πόρτα στό μούτρο.

— Άίντε, φύγε γέρο, τού λέει,
δέν έχουμε πού να σε βάλουμε.

— Κυρά μου, να καὶς τά παιδι-
α σου, τής λέει εκείνος. Βόλεμε σε
μιά γωνίτσα όπου ναίαι, γιατί εινε
λύττα και χειμώνας και πού να μεί-
νω έξω ό φτωχός...

Με τά πολλά παρακάλια τέλος
πάντων τόν άφισε να μῆ μέσα. Τόν
έβαλε να κάτῃ σε μιά γωνιά, τού
βάξῃ μέσα σ' ένα κουτάλι τρεῖς έ-
λίτσες κι' ένα ξεροκόμματο ψωμί,
τού τά δίνει και λέει:

— Κι' έμεις φακές μαγειρεύουμε,
άλλά δέν βράσανε άκόμη. Πάρε λοι-
πόν αυτά για να μῆνς εῖσαι.

Έκείνη όμως σ' άλήθεια μαγει-

ρεό. Σάν εἶδε τόν Χριστό ποθυμιοῦ-
σε ζητιάνο θέλησε να τού κλείσῃ τήν
πόρτα στό μούτρο.

— Άίντε, φύγε γέρο, τού λέει,
δέν έχουμε πού να σε βάλουμε.

— Κυρά μου, να καὶς τά παιδι-
α σου, τής λέει εκείνος. Βόλεμε σε
μιά γωνίτσα όπου ναίαι, γιατί εινε
λύττα και χειμώνας και πού να μεί-
νω έξω ό φτωχός...

Με τά πολλά παρακάλια τέλος
πάντων τόν άφισε να μῆ μέσα. Τόν
έβαλε να κάτῃ σε μιά γωνιά, τού
βάξῃ μέσα σ' ένα κουτάλι τρεῖς έ-
λίτσες κι' ένα ξεροκόμματο ψωμί,
τού τά δίνει και λέει:

— Κι' έμεις φακές μαγειρεύουμε,
άλλά δέν βράσανε άκόμη. Πάρε λοι-
πόν αυτά για να μῆνς εῖσαι.

Έκείνη όμως σ' άλήθεια μαγει-

ρεό. Σάν εἶδε τόν Χριστό ποθυμιοῦ-
σε ζητιάνο θέλησε να τού κλείσῃ τήν
πόρτα στό μούτρο.

— Άίντε, φύγε γέρο, τού λέει,
δέν έχουμε πού να σε βάλουμε.

— Κυρά μου, να καὶς τά παιδι-
α σου, τής λέει εκείνος. Βόλεμε σε
μιά γωνίτσα όπου ναίαι, γιατί εινε
λύττα και χειμώνας και πού να μεί-
νω έξω ό φτωχός...

Με τά πολλά παρακάλια τέλος
πάντων τόν άφισε να μῆ μέσα. Τόν
έβαλε να κάτῃ σε μιά γωνιά, τού
βάξῃ μέσα σ' ένα κουτάλι τρεῖς έ-
λίτσες κι' ένα ξεροκόμματο ψωμί,
τού τά δίνει και λέει:

— Κι' έμεις φακές μαγειρεύουμε,
άλλά δέν βράσανε άκόμη. Πάρε λοι-
πόν αυτά για να μῆνς εῖσαι.

Έκείνη όμως σ' άλήθεια μαγει-

ρεό. Σάν εἶδε τόν Χριστό ποθυμιοῦ-
σε ζητιάνο θέλησε να τού κλείσῃ τήν
πόρτα στό μούτρο.

— Άίντε, φύγε γέρο, τού λέει,
δέν έχουμε πού να σε βάλουμε.

— Κυρά μου, να καὶς τά παιδι-
α σου, τής λέει εκείνος. Βόλεμε σε
μιά γωνίτσα όπου ναίαι, γιατί εινε
λύττα και χειμώνας και πού να μεί-
νω έξω ό φτωχός...

Με τά πολλά παρακάλια τέλος
πάντων τόν άφισε να μῆ μέσα. Τόν
έβαλε να κάτῃ σε μιά γωνιά, τού
βάξῃ μέσα σ' ένα κουτάλι τρεῖς έ-
λίτσες κι' ένα ξεροκόμματο ψωμί,
τού τά δίνει και λέει:

— Κι' έμεις φακές μαγειρεύουμε,
άλλά δέν βράσανε άκόμη. Πάρε λοι-
πόν αυτά για να μῆνς εῖσαι.

Έκείνη όμως σ' άλήθεια μαγει-

ρεό. Σάν εἶδε τόν Χριστό ποθυμιοῦ-
σε ζητιάνο θέλησε να τού κλείσῃ τήν
πόρτα στό μούτρο.

— Άίντε, φύγε γέρο, τού λέει,
δέν έχουμε πού να σε βάλουμε.

— Κυρά μου, να καὶς τά παιδι-
α σου, τής λέει εκείνος. Βόλεμε σε
μιά γωνίτσα όπου ναίαι, γιατί εινε
λύττα και χειμώνας και πού να μεί-
νω έξω ό φτωχός...

Μαίνει ή χωριάτισσα στο σπίτι
της και πάει να κενώσει το φαί με
να φάνε αυτή κι' ο άνδρας της και
τά παιδιά της. Σεισκαπάζει το τσου-
κάκι και τί να ιδῇ: Άνεί για κρέας
φακές γεμάτο. Θάμαζε και. Τι να
κάνη όμως που αν το μάθαινε θα
τήν μάλαγε ο άνδρας της; Δεν είπε
τίποτε, μόνο κένωσε τις φακές και
τις έφερε στο τραπέζι.

— Βρε γυναίκα, τής λέει ο άνδρας
της. Δεν μούχες πει πως θα μαγει-
ρουνες κρέας;

— Ναί καὶ μένε, τού λέει αυτή,
άλλά ύστερα μετανόησα κι' έβρασα
φακές. Δεν παύει, βραδύα εινε και
θα περάσῃ.

Κάτσανε, φάγαν τις φακές. Δεν
είχαν άκόμη όμως άποφάει καλά-
κάλα και τούς πῆναν ένας πόνος
στην κοιλιά, να πεθάνουν!

Δέν έβραν παιδι τί να κάνουν.
Στέλνουν το παιδι τους, ένα παλληκα-
ρι που ελγανε, να φωνάξῃ καμιά
γειτόνισσα για να τούς κανῇ κανε-
να γιατροσόφι, μα δέν μπορούσε καμ-
μιά να δῇ.

— Δεν κοιτάς παιδάκι μου και
στ' άχουρι μπας και ξερεῖ τίποτε έκεί-
νος ο γέρο ζήτουλας, λέει τού παι-
διού ή μάνα του.

Πάει το παιδι στ' άχουρι να βοῇ
τόν γέρο, άφαντος ο γέρος! Τόν γυ-
ρνει από δω τόν γυρνει από κει, στο
τέλος τόν βρίσκει μακριά στο δρόμο.

— Άχ παππούλη, τού λέει, τρέχα
στο σπίτι κι' ο πατέρας μου ή μάνα
μου πεθαίνουν, έχουν πόνο στην
κοιλιά τους.

— Μπα παιδι μου, και τί ναῖρω
να κάνω, σάμπως είμαι γιατρός. Έ-
νας παληοζητιάνος είμαι.

— Έλα παππούλη μου, πού ναῖχω
τήν εσχῇ σου! Έλα να τούς γλυ-
τώσῃς.

— Μπα, μπα, μπα, δέν δεχομαι.
Τι θα τούς κάνω κι' αν έρθω.

Με τά πολλά παρακάλια τέλος πάν-
των το παιδι τόν κατάφερε και τόν
πήρε σπίτι του. Πάει ο Χριστός τούς
βρίσκει στο κακιά χάλια, να πεθαίνουν
απ' τόν πόνο.

Παίρνει το ραβδί του, το άκουμπά-
ει επάνω στον άπαλό της γυναικας
κι' άρχισε να λέη:

«Κρεάτος μαγέρενε
φάσκον παρακένωνε
Τρεῖς έλγες μες στο σκουτέλι
κι' ένα ξεροκόμματο.

Κληματοβρεγες για στεῶμα
και λιθάρι προσκεφάλι,
έβγα πόνε απ' τ' άράλι!»

Όσο τάλεγε αυτά, καταλάβαινε ή
χωριάτισσα τί ήθελε να πῇ και τήν
έκοβαν τά ζωνάρια. Μόλις όμως τό
εἶπε τό έρκοι ο Χριστός στη σιγί-
μῃ τής κόρης ο πόνος και σηκά-
θηκε και τόν προσκόνησε και έκρησε
εἰς τήν συγχώρεση. Από τότε όπως
τά λόγια εκείνα που εἶπε ο Χριστός
έμειναν για τό στεῶμα του άπαλου
και για κάθε πόνο της κοιλιάς και
μόλις τά πῇ κανείς τρεῖς φορές, ο
μέσος πᾶναι ο πόνος.

(Από τήν άνεκδοτον λαογραφικὴν
συλλογὴν) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΓΕΩΜΙΚΑ

— Ό σοφός γνωρίζει τί να γυ-
ρνῇ. Ό άμάρτης γνωρίζει ότι δέν
γνωρίζει τίποτε. Ό ήμιμαθῆς όμως
νομίζει ότι τόν γνωρίζει δλα!..

Δέν έβρει τού φαί-
νεται ή περιττόν ή
εσφαλμένη.

— Έάν δέν έμαθες
να άρχεσαι, μη επι-
χειρεῖς να άρχῃς!

— Έάν δέν έμαθες
να άρχεσαι, μη επι-
χειρεῖς να άρχῃς!

— Έάν δέν έμαθες
να άρχεσαι, μη επι-
χειρεῖς να άρχῃς!

— Έάν δέν έμαθες
να άρχεσαι, μη επι-
χειρεῖς να άρχῃς!

— Έάν δέν έμαθες
να άρχεσαι, μη επι-
χειρεῖς να άρχῃς!

— Έάν δέν έμαθες
να άρχεσαι, μη επι-
χειρεῖς να άρχῃς!

— Έάν δέν έμαθες
να άρχεσαι, μη επι-
χειρεῖς να άρχῃς!

— Έάν δέν έμαθες
να άρχεσαι, μη επι-
χειρεῖς να άρχῃς!

— Έάν δέν έμαθες
να άρχεσαι, μη επι-
χειρεῖς να άρχῃς!

— Έάν δέν έμαθες
να άρχεσαι, μη επι-
χειρεῖς να άρχῃς!

— Έάν δέν έμαθες
να άρχεσαι, μη επι-
χειρεῖς να άρχῃς!

— Έάν δέν έμαθες
να άρχεσαι, μη επι-
χειρεῖς να άρχῃς!

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΚΑΘΗΚΟΝ

ΤΟΥ Α. ΛΙΧΤΕΜΠΕΡΖΕ

(ΕΠΙΣΟΔΙΟΝ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΚΗΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΕΩΣ)

Ο Ζάν Μάρκ Μπουτιλιέ εἶπεν ἀναστενάζοντας:

— Ἡ ἀπόρις σου λοιπόν, φίλε μου, εἶνε ἀνέκκλητος;

— Ναί, Πηνταύρε ἐκεῖ ὅπου με καλεῖ το κατ' ὄν... Ὁ θά ἐνθώ, πῆ ἀπ' τὰ σύνορα μ' ἐκείνους πού ἐργάζονται γιά τήν ἀπελευθέρωση τοῦ φιλαρισμένου βασιλείου καί τήν ἀποκατάσταση τοῦ παλαίου νομίμου καθεστώτος... Μιά λύση μόνο μου σφίγγει τήν ψυχή: γιάτι νά μή μπορῶ νά πείσω κ' ἐμένα νάρθης μαζί μου...

Ο Μπουτιλιέ τόν διέκοψε:

— Ο βασιλεὺς εἶνε ἕνας θνητός. Ἡ Γαλλία ὅμως εἶναι ἡ ἡμέτερα δλων μας... Ὁ θά μείνῃ κοντά της, γιά νά τήν ὑπηρετήσῃ καί νά τήν υπερασπίσῃ...

— Πῶς, φίλε μου... Ὁ ἀκολουθήσῃς αὐτοὺς τοὺς ληστές, τοὺς δολοφόνους, τοὺς...

— Πιθανόν νά συγκαταλέγονται τέτοιοι καί στοὺς δικούς μας. Παντοῦ εἰσχωροῦν κακοποία στοιχεῖα. Ἡ πλειονότης ὅμως τῶν ἱακοβίνων δὲν ἐμπνέεται παρὰ ἀπὸ πατριωτικὰ καί φιλελεύθερα ἰδεώδη...

Ο Κρουσὺ ἐσάφισε:

— Ὡραία ἰδεώδη, μὰ τὴν ἀλήθεια! Ἀπογυμνώνουν ἀπὸ τὰ νόμιμα ἀγαθὰ τοὺς τοὺς γνησίους υπερασπιστὰς τοῦ θρόνου, τοὺς ἱερούς προμάχους τῆς δημοκρατίας τῶν προγόνων μας, καί ἀναγκάζουν τὸν βασιλέα...

Ο Μπουτιλιέ ἔβαλε τὸ χεῖρ του στὸν ὤμο τοῦ φίλου του...

— Ἀς παύσουμε αὐτὴ τὴ συζήτηση. Τὸ μόνο ἀποτέλεσμα τῆς θα εἶνε νά παρασυρθοῦμε, πιθανόν, σὲ ἀνταλλαγὴ μερικῶν φρασίων πού ἡ καρδιά μας ἀποδοκιμαζοῦν. Ἀς μὴν χαλάσουμε τὴν τελευταία μας αὐτὴ συνδιάλεξη μὲ τὰ σαρκώματα... Τὰ δνεῖρά μας εἶνε διαφορετικά. Κατ' ἀκολουθίαν καί οἱ δρόμοι πού θ' ἀκολουθήσουμε, ἄλλοι. Ἡ φίλια μας ὅμως θά παραμῇ ἀνάλλοιωτη. Καί ποὺς ἔξερε... Ἰσως, σὲ μελλοντικούς καιρούς...

— Βεβαίωτα! εἶπεν ὁ Κρουσὺ ἀρπάζοντας μὲ θέρη τὰ χεῖρα τοῦ φίλου του. Σοῦ ὑποδοχῶμαι δει δταν, μὲ τὴν βοήθεια τοῦ Θεοῦ καί τῶν εὐδοκίμων δυνάμεων ἀποκαταστήσωμε τὴν τάξιν τοῦ Παρισι, ἡ πρώτη μου φροντίς θά εἴναι...

Ο Μπουτιλιέ χαμογέλασε:

— Τὸ μέλλον εἶνε ἀδύλον, εἶπε. Τὸ μόνο πού γνωρίζω Κρουσὺ, εἶνε δτι μὲ ἐσώσωμε τὴν ζωὴν πρὸ δύο ἐτῶν, δταν...

— Μεγάλο πράγμα!... ἀντήρτησεν ὁ Κρουσὺ. Μήπως εἰ δὲν σοῦ ὀφείλω κατ' ἐπιδείκνυται ἀπὸ τὴν ζωὴν: τὴν τιμὴν. Ἀπομόνησες πού εἶχα χίμαι στὰ χαρτιά χιλία λουδοβίγια καί πού ποὺς ἔξερε σὲ τί τὰ κατέφευγα, ἂν δὲν τὴν εἶχα βρεθῆς ἐσὺ μπροστὰ μου ὁ ὁποῖος...

— Τὴ σημασία ἔχουν οἱ πράξεις! τὸν διέκοψε καί πάλι ὁ Μπουτιλιέ. Ἡ δὴ καρδιάς μας εἶνε ἐνωμένης. Ὅ,τι δῆποτε καί ἂν συμβῇ, ὁποῖοδήποτε καί ἂν φέρῃ τὰ πράγματα ἡ μοῖρα, ἐννοῶ Κρουσὺ νά εἶσαι πεπεισμένος δτι σ' ἀγαπᾷ καί δτι θά σ' ἀγαπᾷ πάντα, παρ' ὅλες τὶς προσωρινὰς διχογνωμίας μας...

Ο Κρουσὺ, κατασυσταμένης ἀπὴντησε:

— Ἀν τόσο εὐχνομαι νάλλαξῃς γνώμην καί νάδωσόν μου, αὐτὸ δὲν ὀφείλῃται μόνο σὸ δτι πιστεύω πῶς: τὸ κόμμα μας εἶναι τὸ καλύτερο ἄλλὰ κυρίως γιάτι θάφισον δὲν ἔνα

μέρος τοῦ ἐνυτοῦ μου. Κάθε μέρα, Μπουτιλιέ, ἡ σκέψις μου θά φτερουγίζει σὲ σένα...

Οἱ δύο νέοι σηκωθῆκαν, ἀγκαλιαστήκαν καί μὲ μεγάλη σοβαρότητα φιληθῆκαν.

— Ἀλλοῖμονο, εἶπε μὲ θλίψη ὁ Μπουτιλιέ, ποὺς ἔξερε πότα θά ξαναφιληθῶμε...

Καί κατόπιν, χωρὶς νά στρέψουν πρὸς τὰ πῶς ἀπαικρύνθησαν μὲ βροχὰ ἀργὰ πρὸς τὸ ἀγνωστον...

— Πολίται, σπριγνῶνται, εἶπεν ὁ συνταγματάρχης. Ἡ πατρίς ἔχει ἀνάγκη ἑνὸς ἀνθρώπου μὲ ἀποφασιστικὴ καρδιά. Ἡ γενναίότης του τῶς πληρωθῇ μὲ τὴν θάνατον... Τὸ δνομὶ του δμως θά ἀναγραφῇ στὸ Πάνθεον τῆς Ἀθανασίας... Σέσω πῶς δλοι σὰς εἰσθα ἀνδρεῖται... Ἐνας ὅμως μόνον χρειάζεται. Διαλέξατε λοιπόν μόνον σὰς, ὅχι τὸν πῶ

τῆγον... Γιά τὸ ἐνέργημα αὐτὸ μοῦ χοῖνέται ἕνος υἱογνής.

Διακόσια χρόνια ὑψωθῆκαν στὸν ἀέρα καί διακόσιες φωνὲς ἀντήχησαν:

— Εἰγώ, μαρνήτης!

Ο μαρκήσιος ἐξηκολούθησε χαμογελώντας:

— Ἡμουν βέβαιος, κύριοι, δτι δλοι σὰς θά σπεύδωτε νά προσφερθῆτε γιά τὸ ἐνέργημα αὐτὸ, ἐφ' ὅσον εἶνε τόσο κινδυνώδες... Ἀν μπροστὰ ὅμως νά σὰς σταλῶ δλους... Ὅτε ὅμως ἐννοῶ νά κάμω τὴν πατριωτικὴν διακρίσιν μεταξὺ σὰς. Σὰς παρακαλῶ λοιπόν, νά γράψετε τὰ ὀνόματά σας ἐπὶ πάντων σὲ χεῖρά κ.α. Ὅι εἰδόμεν κληρῶν, καί ἡ τύχη ἂς ἀποφασίσῃ.

Οι κληροὶ ἐτοποθετήθησαν μέσα σ' ἕνα καπέλλο. Ὁ μαρκήσιος ἔσυρε στὴν τύχη, ἕνα ἀπὸ τὰ χεῖράκια αὐτὰ, τὸ ἐξεδίπλωσε καί ἀφ' οὗ τοῦ διαβάσε εἶπε:

— Ὁ Μπουτιλιέ σπριγνῶνται τὴν μαχίονετα σὸ τοῦφεκι του, καί μισογονάτιζε... Τὸ ποδοβολητὸ τῶρα πλησιάζει... Καί νά, πού μὲς σὴ σκονη τοῦ δρόμου διακρίνεται καθαρά ἕνα ἱππεύ. Ὁ Μπουτιλιέ ὑπολογίζετο μηχανικὰ τὴν ἀπόστασιν πού τον χωρεῖ ἀπὸ τὸν ἱππῆα, σκοπεῖ καί πυροβολεῖ. Τὸ ἄλογο κυλιέται κατὰ γῆν, ἀμόφρητο. Ὁ ἱππεὺς ὅμως προφράνει καί πηδᾷ, καί μὲ τὸ σπαθὶ στὸ χεῖρ προχωρεῖ. Ὁ Μπουτιλιέ ὁρμᾷ μὲ τὴν ἐπιβόλῃ προσηταμένη. Ἐξαφνὰ ὅμως δύο κραυγὲς ἀντηχοῦν:

— Κρουσὺ!

— Μπουτιλιέ!

Καί οἱ δύο ἀνθρωποὶ πού ἐτοιμάζονταν νάλληλ-σφαλοῦν στέκονται ἔμβρονητοι.

— Ὁ ἀγγελιαφῶρος τοῦ πρίγκηπος!... Εἶσαι σὺ!...

— Ναί, ἐγώ εἰμαι! Ἀσε με νά περάσω!

Ο Μπουτιλιέ ἀνασηκώνει τοὺς ὄμους:

— Ὅτις νά σ' ἀφίσω νά φῶν; δὲν μπορῶ... Ὁ δὲ μὲς ἔξωφρεσ, ἴσως...

Παράδωκε μου τὸ γόητρο.

Ο Κρουσὺ χαμογέλα μὲ περιφρόνηση.

— Ὁ θά παραδώσω σ' ὅποιον ἀπενθῆνεται, ἡ θά σὺ τοῦθῶ... Ἀναμεινόμενι τὴ φοιχὴ σκηνῇ πού πρόκειται νά λαβῇ χώραν.

Πρῶτος ὁ Μπουτιλιέ κύνει τὴν σιατῆ:

— Ὁ θά παραδώσω σ' ὅποιον ἀπενθῆνεται, ἡ θά σὺ τοῦθῶ... Ἀναμεινόμενι τὴ φοιχὴ σκηνῇ πού πρόκειται νά λαβῇ χώραν.

Πρῶτος ὁ Μπουτιλιέ κύνει τὴν σιατῆ:

Διακρίνεται καθαρά ἕνα ἱππεύ...

— Κύριε κόμη ντὲ Κρουσὺ, ἡ τύχη σὰς εὐλόγησε. Δόξατε τὸν κόπον νά μ' ἀκολουθήσετε. γιά νά σὰς ἐγχειρῶσιν τὸν ἀκέλλο τὸν θά παραδώσετε στὴν Αὐτοῦ Ὑψηλότητα.

Τὸ δόσιος γιορτάζει τὸν ἐρχομὸ τῆς ἀνείσεως. Μόλις ἔχει ἀνατελεῖ... Καί τὰ λουλούδια, δλοβρεχτα, ἀκόμη ἀπὸ τὴν πρωτὴν δρόσο, ἀνοίγουν τὰ φύλλα τους, τὰ πούλια ἀρχίζουν νά πετοῦν χαρούμενα βγάζοντας σιγανὲς κραυγούλες, γεμάτες εὐγνωμοσύνη πρὸς τὸν οὐρανόν...

Κάτω ἀπὸ τὸ πυκνὸ φύλλωμα ἑνὸς δέντρον, ἕνας ἀνθρωπος στέκεται ἀκίνητος, κρατώντας τὴν ἀναπνοήν του. Μὲ τὸ ματὶ ἐστειλωμένο σὲ μὴν ὀριστην διεύθυνση, καί μὲ τὸ δάκτυλό στὴν σκανδάλη τοῦ τοῦφεκι, κ' εἶσαι ἀκίνητος ὅπως εἶνε, θαρρεῖ πῶς εἶνε κανένα κινῆσι. Κάθε τόσο ἀκουμπάει τὸ κεφάλι του στὸ ἔδαφος, κ' ἀφουγκράζεται. Κατόπιν ξανασηκώνεται, καί ξαναρχίζει τὸ

Καί, ἀφίνοντας νά πῶσιν τὸ σπαθὶ του, ἀνοίγει τὴν ἀγκαλιά του. Περτώντας τὸ τοῦφεκι του, ὁ Μπουτιλιέ εὐν σφίγγει στὴν δεξὴν του ἀγκαλιά. Καί οἱ δύο φίλοι, καθοῦνται κοντά.

Καί, ἀφίνοντας νά πῶσιν τὸ σπαθὶ του, ἀνοίγει τὴν ἀγκαλιά του. Περτώντας τὸ τοῦφεκι του, ὁ Μπουτιλιέ εὐν σφίγγει στὴν δεξὴν του ἀγκαλιά. Καί οἱ δύο φίλοι, καθοῦνται κοντά.

Καί, ἀφίνοντας νά πῶσιν τὸ σπαθὶ του, ἀνοίγει τὴν ἀγκαλιά του. Περτώντας τὸ τοῦφεκι του, ὁ Μπουτιλιέ εὐν σφίγγει στὴν δεξὴν του ἀγκαλιά. Καί οἱ δύο φίλοι, καθοῦνται κοντά.

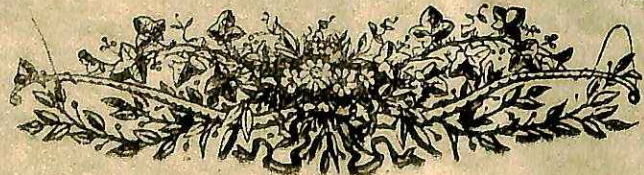
Καί, ἀφίνοντας νά πῶσιν τὸ σπαθὶ του, ἀνοίγει τὴν ἀγκαλιά του. Περτώντας τὸ τοῦφεκι του, ὁ Μπουτιλιέ εὐν σφίγγει στὴν δεξὴν του ἀγκαλιά. Καί οἱ δύο φίλοι, καθοῦνται κοντά.

Καί, ἀφίνοντας νά πῶσιν τὸ σπαθὶ του, ἀνοίγει τὴν ἀγκαλιά του. Περτώντας τὸ τοῦφεκι του, ὁ Μπουτιλιέ εὐν σφίγγει στὴν δεξὴν του ἀγκαλιά. Καί οἱ δύο φίλοι, καθοῦνται κοντά.

Καί, ἀφίνοντας νά πῶσιν τὸ σπαθὶ του, ἀνοίγει τὴν ἀγκαλιά του. Περτώντας τὸ τοῦφεκι του, ὁ Μπουτιλιέ εὐν σφίγγει στὴν δεξὴν του ἀγκαλιά. Καί οἱ δύο φίλοι, καθοῦνται κοντά.

Καί, ἀφίνοντας νά πῶσιν τὸ σπαθὶ του, ἀνοίγει τὴν ἀγκαλιά του. Περτώντας τὸ τοῦφεκι του, ὁ Μπουτιλιέ εὐν σφίγγει στὴν δεξὴν του ἀγκαλιά. Καί οἱ δύο φίλοι, καθοῦνται κοντά.

Καί, ἀφίνοντας νά πῶσιν τὸ σπαθὶ του, ἀνοίγει τὴν ἀγκαλιά του. Περτώντας τὸ τοῦφεκι του, ὁ Μπουτιλιέ εὐν σφίγγει στὴν δεξὴν του ἀγκαλιά. Καί οἱ δύο φίλοι, καθοῦνται κοντά.

κοντὰ στὸ χορτάρι πού πρόκειται νά βᾶψουν σὲ λίγο μὲ τὸ αἷμα τους.

Ο Κρουσὺ λέει:

— Ὅταν ἡ σιὰ τοῦ δέντρον φθάσῃ ἔως αὐτὴ τὴν πέτρα, τότε θά χτυπηθοῦμε...

Ο Μπουτιλιέ συγκατανεύει.

Καί, πιασμένοι ἀπ' τὰ χεῖρα, ἀρχίζουν νά ξαναθυμῶνται τὰ παλὰ τους νεανικά χρόνια. Σὲ λίγο ἀρχίζουν, σὰν πρῶτα, τὴ συζήτησιν γιά τὴν πατρίδα, γιά τὴν ἐλευθερία, γιά τὸν βασιλέα. Μιλοῦν ἥρεμα, σὰν φίλοι... Τὰ πονάκια ἔχουν ξαναρχίσαι τὸ καλὰ ἔδημά τους...

Ἡ ἀδυσώπητη σιὰ δὴως προχωρεῖ... προχωρεῖ... Καί νά τώρα ἔφθασε ἔως τὴν πέτρα πού εἶχαν ὀρίσει...

Σηκώνονται.

— Τὸ τελευταῖο μας φίλ, λέει ὁ Κρουσὺ μὲ φωνὴ πού τρέμει.

Ο Μπουτιλιέ τὸν σφίγγει στὴν ἀγκαλιά του καί γιγνόντας.

Κατόπιν ὁπισθοχωροῦν, γιά νά καταλάβουν τὶς πρώτες τους θέσεις.

Μὲ τὴν ἐπιβόλῃ προσηταμένη, ὁ Μπουτιλιέ, γλαμὸς σὰ νεκρός, ὀρθῶνται μπρὸς τὸν Κρουσὺ πού προχωρεῖ κατὰ πᾶν, του μὲ τὸ σπαθὶ ὤψωμένο—χλωμός σὰ νεκρός κ' αὐτός.

— Ἐμπρός! λέει ὁ Μπουτιλιέ.

Μένουν ἀκίνητοι καί οἱ δύο τους. Τέλος ὁ Κρουσὺ ὀρμᾷ, καί μὲ ὀρμητικὴ μονομαχία ἀρχίζει μεταξὺ τῶν δύο ἀνδρῶν. Σὲ μίαν στιγμὴ ἡ ἐπιβόλῃ τοῦ Μπουτιλιέ εἰσχωρεῖ ἐκκλῆσιν στὸ στήθος τοῦ Κρουσὺ. Αὐτὸς κλονίζεται καί πέφτει... Καί τότε, βγάξαι τὸ πιστόλι του, καί πυροβολεῖ. Ὁ Μπουτιλιέ, αἰμώφρητος πέφτει κ' αὐτὸς κοντὰ του. Αὐτός, προσπαθεῖ νά ξανασηκωθῇ, μὰ δὲν μπορεῖ. Μὲ σβησμένη φωνή, λέει τότε στὸν Κρουσὺ.

— Καί τώρα... δὲν εἶμαστε πειά...

παρὰ μόνο... φίλοι...

Οἱ δύο ἐτοιμοθάνατοι, προσπαθοῦν, μὲς στὴν ἀγωνία τους, νά πλησιασθῶν ὁ ἕνας τὸν ἄλλο. Μὲ κόπο ἔρχονται...

— Ὑστερ' ἀπὸ ὑπεράνθρωπην προσπάθεια, πλησιάζουν κάπως, κ' ἐνώνουν τὰ χεῖρα τους... Καί τότε, μὲ τὰ μάτια θολωμένα ἀπ' τὴν ἀγωνία, ἀλλά μ' ἕνα χαμόγελο εὐτυχισμένο στὰ χεῖλη, παραδίδονται στὸν θάνατον...

ΕΛΛΗΝΕΣ ΠΟΙΗΤΑΙ

Ο ΤΡΥΓΟΣ

— Ὅταν ἀνθίξῃ ἡ ἀργάμπελη κ' ἀπλῶναι τὰ κλαδιά της

Στὸ σχοῖνο, σὺο χαροδονορ, στου [πεύκου τὰ κλωνάρια,

Στὰ ῥέματα τοῦ ποταμοῦ, στου ἐγ- [κρημο του βοαχου,

Κ' ἀγέρα, κάμπους καί βουνά, τὴν [πλάσι πέρα ὡς πέρα

Γιομίζει ἀπὸ μυσχοβολία μὲ τὸν ἀνα- [σομὸ της,

Πυκνὸ, πυκνὸ κ' ὀλομανορ μελίσ- [σοῦ τοῦ πετεινοῦ

Μὲς ἀπὸ βράχους καί κρηναί, μὲς ἀπὸ [εἰρμῆς καί κρηνοῦ,

Καί τάνθη της βουκαλοῦναι καί περ- [ναι τοῦ ἀχνό τους

Καί διαλαλεῖ μ' ἕνα βοῦνο τὸν ἀ- [ναγκασμοῦ του,

Ἐτσι ἡ κοπέλλες του χωριοῦ πε- [τινῶνται ἀπὸ τὰ σπιντα

Κ' εἰς κάμπους κ' εἰς βουνά σκορ- [ποῦν κ' ὅλου εἶνε ἀμπελὶ τρέχουν

Με τὰ καλαθία τα πλεχτα καί με τὰ [μυτοκοπία

Καί μὲ τραγούδια, μὲ χαρὰς, δταν ἀρ- [χίσω ὁ τρυγός.

Κ. Κρυστάλλης

ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ

ΠΑΡΑΞΕΝΕΣ ΘΡΗΣΚΟΛΗΪΕΣ

— Ἡ ἱερουσαλία τῆς θρησκολή- [που ἀριστοκράτιδος

Κατὰ τὴν ἀνάρρησιν στὸ θρόνον [τῆς Ἰσπανίας τοῦ Αὐτοκράτορος

Καρόλου, πολλὰς Ἰσπανικὰς ἐ- [παρχίαις ἐπανεστάτησαν καί σή-

κωσαν τὰ ὄπλα ἐνέντιον του. Μία [ἀπὸ τὶς πλέον ἐνθερμὰς ὁποστηρί-

τριες τῶν ἐπαναστατῶν ἦταν ἡ [Ντόνα Μαρία ντὲ Παντίλλα, μίᾶ

θρησκολήπτος Ἰσπανίς ἀριστοκρά- [τις. Ἡ Ντόνα Μαρία συντηροῦσε

δ' ἐξέδωκε τῆς ἕνα ὀλόκληρο σὺ- [μα ἐπαναστατικὸν στρατοῦ. Ὅταν

ἐξέδουσε ὅλα τὰ χρήματά της, [καί δὲν εἶχε ἄλλους πόρους γιά

νὰ συντηρήσῃ τὸν στρατὸν της, ἀ- [πεφάσισε νά πάρῃ γιά τὸν σκο-

πόν αὐτόν, τὰ χρυσὰ καί ἀργυρὰ [ἀναθήματα—οὐκεί τῆς ἐκκλησίας

τῆς Τολέδης! Γιά νὰ συνδυάσῃ [ὅμως τὴν θρησκο-

ληψία της μὲ τὴν ἀντιερῆν πρᾶ- [ξι της, κατέφυγε

στὸ ἐξῆς μέσον:

— Ὅταν μῆτε στὴν ἐκκλησίᾳ γιά νά μεταφέρῃ τὰ λάφυρά της, γονάτι-

σε ἀπὸ τὴν εἰσο- [δο, καί προχώρη-

σεν ὡς τὸ ἱερὸ [γονατιστῇ, μὲ τὰ

χεῖρα ἐνωμένα, τυ- [λιγμένη σ' ἕνα

κρέπιννο πέπλον, [καίγοντας μὲ λυγμούς, καί συ-

νοδευομένη ἀπὸ δύο ὑπηρετὲς της [οἱ ὅποιοι κρατοῦσαν ἀπὸ μίᾶ λαμ-

πὰ ἀναμμένη ὁ καύενας. Ἀφ' οὗ [δὲ ἐσώλησε κατ' αὐτὸν τὸν...

ἐσθῆτάτο τρόπο δλὴ τὴν ἐκκλη- [σία, ἀπεσώθη καίγοντας πάν-

τοτε καί ὀλοφρεμένη...

— Λειτουργίαις ὑπὲρ τῆς ἐπανά- [δου Ἐκεῖνης!

Κάποτε ὁ δούξ της Ἀλβης, ὁ [ὡς τότε ἀγωνιστῇ. Τώρα τελευ-

ταῖα ὅμως ἀνηγγέλην δτι ὁ σκε- [λετός τοῦ πλοίου εὐεῖν περι-

γιά ν' ἀκολουθήσῃ κάποιον ἄλ- [λον, διέταξεν ὅλους τοὺς ἱερεῖς

τῆς περιοχῆς πού διοικοῦσε, ὁ [καμουν λειτουργίαις στὶς

ὁδοίτας νά προσευχηθοῦν στὸν Ὑ- [ψιστὸ ὕπερ... τῆς ἐπανάδου τῆς

ἀπὸστοι...

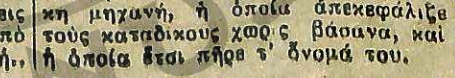
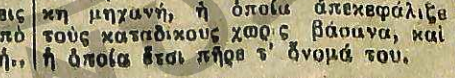
— Τὸ «Πάτερ Ἡμῶν» καί τὰ κλι- [σματα...

Ἡ δούκισσα [τῆς Ἀλβης, νύφη

τοῦ προηγουμέ- [νου, ἦταν ὑπερβο-

λικὰ θρησκολή- [πτος. Κάποτε ἔ-

τυχε ν'

ΜΕΤΑΞΥ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΟΦΑΓΩΝ

Η ΔΡΑΜΑΤΙΚΕΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΜΙΑΣ ΙΕΡΑΠΟΣΤΟΛΟΥ

Η περιπετειώδης ιστορία της κ. Τρενσάρ. Οι δύο θεοσεβείς σύζυγοι. Στη νήσο Μαλλικόλα. Η διδασκαλία της χριστιανικής θρησκείας. Ηθική και έθιμα των αγρίων. Τα μαρτύρια των γυναικών. Ο δραματικός θάνατος του συζύγου της ιεραπόστολου. Ένας πλοίαρχος κτηνώνθρωπος. Η επιστροφή, κλπ.

Ένας απ' τους τολμηροτέρους και τους διασημότερους θαλασσοπόρους και εξερευνητές της εποχής μας, εινε ο καπετάν Έδουαρδος Σαλισμπούρου, ιδιοκτήτης ενός ωραίου γιούτ του «Ρουτάντο 20» με το οποίο επί εικοσι πέντε ολόκληρα χρόνια ταξίδευσε ανά τον Ελληνικόν Ὀκεανόν, εξερευνώντας τα απειράριθμα νησιά που εινε σκορπισμένα στις απέραντες θάλασσές του.

Σε ένα από τα τελευταία του ταξίδια, ο πλοίαρχος Σαλισμπούρου συνήγαγε ανάμεσα στους Ιθαγενείς της νήσου Μαλλικόλα μια αδοσραλιανή ιεραπόστολο, την κυρία Σάρα Τρενσάρ, την μόνη λευκή γυναίκα που βρίσκεται μεταξύ των αγρίων της νήσου. Η τολμηρά ιεραπόστολος εινε νεώτατη. Όταν την συνήγαγε ο πλοίαρχος Σαλισμπούρου, πού έ- ξαστίας, ήταν 22-23 ετών.

Την πρώτη ημέρα που την συνήγα- γαν, ο καπετάν Σαλισμπούρου έκλε- λωσε την ιεραπόστολο έπαινο στο γιούτ του και εκεί, κατά το γεύμα που της προσέφερε, του διηγήθηκε τη δραματική και περιπετειώδη ιστορία της.

Η κυρία Τρενσάρ κατάγεται από το Σίδνεϋ της Αυστραλίας. Νεώτατη εινε παντρευθή τον Τρενσάρ, νεαρὸν καί συμπαιδικόν τραπεζικόν υπάλληλο με τον οποίον ζούσε ευ- τυχημένη στο Σίδνεϋ.

Εξαστα όμως οι δύο σύζυγοι κα- τεληφθήσαν από μια δυνατή θρη- σκευτική έκσταση κατά την διάρκεια της οποίας νόμισαν πως άκουσαν τη φωνή του Θεού να τους προστά- ζη να πάνε να κηρύξουν το Θείο Λόγο μεταξύ των αγρίων. Έπειδή και οι δύο τους ήταν θεοσεβείς, ὑπο- ταχθήσαν με χαρά στη θεία προ- σταγή.

Σεπτόληταν άμεσα δλα τὸ ὑπάρ- χοντά των και έφυγαν για τὴ Βί- λα, πρωτεύουσα των νήσων Νέων Ἑβραίων. Εκεί ὤντησαν και έπα- ρθαν ότι οι πύο άγριοι Ιθαγενείς εινε οι της νήσου Μαλλικόλα, οι οποίοι και φημίζονται ως άνηρωποφάγοι.

Χωρίς να διστάσουν καθόλου οι δύο σύζυγοι ναύλωσαν ένα μικρό ι- σιοφόρο και με αυτό έβησαν στη Μαλλικόλα. Απεβιβάσθησαν στη δυ- τική ακτή, απέναντι σ' ένα χωριὸ ὀ- νόματι Μπιγ Ναμπούς, του οποίου οι κάτοικοι θεωροῦνται ως οι χειρό- τεροι άνθρωποφάγοι. Ο Τρενσάρ και η σύζυγός του ήσαν οι πρώτοι και οι μόνοι λευκοί που ειναν το- λμηροί ν' αποβιβασθῶν στο μέρος εκείνο.

Εν τούτοις οι Ιθαγενείς αντίθε- τος προς τη φήμη τους, δεν έπι- στεύαν καθόλου τους δύο νεαρούς σύζυγους, οι οποίοι μετέφεραν την κινητή κατοικία τους και την έστη- σαν σε απόσταση ενός χιλιομέτρου από την ακτή, έξω από ένα άβραν- το παρθένο δάσος.

Εξόχως μετά την εγκατάστασί τους άρχισαν άμεσα να διδάσκουν την χριστιανική θρησκεία στους Ιθαγενείς μεταχειριζόμενοι μία έντελώς ιδιότυ- πη διάλεκτο ιδιώς τους έπινοήσεως.

Οι Ιθαγενείς της Μαλλικόλα, η Μαλλινόλεζοι όπως τους ὀνομάζουν οι Αυστραλιανοί, έχουν τα πύο παρὰ- ξανα έθιμα που μπορεί κανείς να φαντασθῇ. Η γυναίκα εινε κτημή που άνδρας, άνήκει στην απόλυτη κυ- ριότητά του, και δεν διαφέρει καθό-

λου από τὰ ζῶα του. Τούναντιον μάλιστα βρίσκεται σε πολύ κατωτέ- ρα μοίρα απ' αυτά.

Όταν τάκοριτσια φθάνουν σε ήλι- κία 3-4 ετών οι γονεῖς τους τὰ πω- λούν. Ο άγοραστής δεν τὰ παρα- λαμβάνει άμέσως αλλά τὰ καπαρ- ναι. Τὰ παραλαμβάνει δε όταν φθά- σουν σε ήλικία 11-12 ετών, δίνοντας στον πατέρα ως αντίλλαγμα ένα γουρουνόπουλο, και τὰ οδηγεί στην κάλυβα του όπου έφεξης τὰ ζήσουν μαζί με τις άλλες του γυναίκες. Έν- νοείται ότι κάθε άνδρας μπορεί να έχη ὄσες γυναίκες θέλει. Το πρώ- τον καθήκον της γυναίκας μετά την περιποίησι του συζύγου της εινε τὸ να ετοιμάζη τὸ φαγητό για τὸ γου- ρουνά της οικογενείας, έπειτα για τὰ παιδιά και τελευταία για τὸν έ- αυτό της. Καί αυτό δεν εινε τίποτε. Ἄν τύχη καμιά φορά και φοβήση καμιά γουρουνά αφήνοντας γουρου- νόπουλα, η σύζυγος υποχρεούται α- διαμαρτυρητως να σφάζη τὸ παιδί της που βυζιάνει για να διαθῇ τὸ γάλα της για τὰ γουρουνόπουλα.

Μιά γυναίκα αν δεν εινε ευχαρι- στημένη από τὸν άνδρα της μπορεί

τὸν σύζυγο, τὸν ὁποῖον επίσης εγκατέλειψε έπειτα από λίγες ήμέρες. Τότε της έδωσαν άλλο ένα αλύπητο ξύλο και επί πλέον της έσπασαν τὰ πόδια απ' τὰ γόνατα και κάτω με μια μεγάλη πέτρα μυτερή.

Η κυρία Τρενσάρ όταν έμαθε τὰ παθήματα της μικρῆς ἀνάρτηδος συνεκινήθηκε. Πήγε την βοήκη, της έδωσε κάποιο ὄδρο και την παρέ- λαβε στο σπιτάκι της για να περι- ποιηθῇ τὰ τραύματά της, με την σκέ- πη ότι αν καθάρθωνε να τὰ θερα- पेउी οι βάρβαροι εκείνοι Ιθαγενείς θὰ της απέδιδαν ὑπερφυανές ἰδιό- τητες και αὐτὸ θὰ την βοηθούσε σὸ- τὴς να τὸς προσηλυτίσει. Ἄλλα παρ' ὅλες τις προσπάθειές της δεν κατώ- ρησε να τὰ θεραπεύσῃ.

Έξη μήνες μετά την άφιξί της στο νησί ο σύζυγός της κυρίας Τρεν- σάρ έπεσε άρρωστος με δυνατόν πυρετό.

Ότε τὰ πρόχειρα φάρμακα που ειναν μαζί τους, ὄτε η στοργικῆς περιποιήσεῖς της γυναίκος του, μὲ- ροσαν να τὸν θεραπεύσουν. Ο ὀρ- γανισμός του συνεθιμμένος στην ά- ναπτυκτική και ήσυχη ζωὴ του γυ- α-

τὸν οὐρανὸ, προσευχήθηκε με ὅλη τη θερμὴ της ψυχῆς της. Όταν τε- λείωσε την προσευχή της, ξαναγύ- ρε στο προσκέφαλο του ετοιμοθανά- του και έμεινε εκεί κρατώντας τρυ- φερὰ τὸ κεφάλι του, πὸν νόμιζες πως έζαιγε απ' τὸν πυρετό.

Σε μια στιγμή ο Τρενσάρ εινε μια περίεργη ὄπτασία και εινε στην γυ- ναίκα του.

Γιὰ τί γίναινε να ἴδῃς ἔξω. Ο Θεός μας έστειλε ένα πλοίο.

Εκείνη βγήκε και κύτταξε πρὸς τὸ πλάγιος. Πράγματι μια σκούνα εινε άγκυροβολήθει κοντὰ στην ακτή.

Με χαρὰ άρχισε να κἀνη διάφορα σημεία πρὸς τὸ μέρος του πλοίου, και να φωνάζη δυνατὰ. Φαίνεται ότι ὁ πύο πλοῖο διέκριναν τὰ ση- ματά της και άκουσαν τις φωνές της, γιατί σὸ λίγο μια βαρκούλα ἀ- ποσπάρσθηκε από την σκούνα και πλησίασε στην άκρογιαλιά. Μέσα στην βάρκα ήσαν τέσσερες ναῦτες από την Πολωνία. Μὲ μια ἰδιό- τυπη διάλεκτο κατά τὸ ἥμισυ Γαλ- λική και κατά τὸ ἥμισυ Πολωνισακή η δυστυχημένη γυναίκα τὸς μίλησε για τὴν ἀρρώστια του συζύγου της και τὸς παρεκάλεσε να την συνο- δέυσουν ὡς σὸ σπιτάκι της για να τὸν πάρουν και να τὸν μεταφέρουν στο πλοίο. Ἄλλα εκείνοι ἐπ' οὐδενί λόγῳ δέχθηκαν να την ακολουθή- σουν, και μάλιστα ετοιμάσθησαν να γυρίσουν στην σκούνα τους. Βλέπον- τας νὰ εξαφανίζονται και η τελευταία ελπίδα της η κυρία Τρενσάρ τὸς εινε.

— Ἀφού εἶν' έτσι ὠδηγήστε με κοντὰ στον πλοίαρχό σας.

Οι ναῦται ἱκανοποιήσαν την ἐπι- θυμία της αυτή. Ἄλλα όταν ανέβη- κε στην σκούνα η ιεραπόστολος βρέ-θηκε μπροστὰ σ' έναν πλοίαρχο με- θυμένο, έναν αγριάνθρωπο μυγάδα, από πατέρα γάλλο και μητέρα πολ- υνησία, ὁ ὁποῖος, όταν εκείνη τὸν παρακάλεσε να παραλάρη τὸν άνδρα της για να τὸν μεταφέρῃ σὸ κανένα νοσοκομείο, της ἀπήντησε με διάφο- ρες κακοήθεις προτάσεις. Ἐτσι πέ- ρασε ὅλη την νύχτα ατὴν σκούνα ἀ- ποκορύποντας τις προτάσεις του πλο- ιάρχου και παρακαλώντας τον μάταια να σώσῃ τὸν άνδρα της. Ο πλοίαρ- χος δεν ήθελε ν' άκούσῃ τίποτε. Ὅ- ταν τέλος ελημέρωσε διέταξε τὸς ναῦτες του να την μεταφέρουν πάλι στο νησί.

Όταν γύρισε στο ξύλινο σπιτάκι της η δυστυχη γυναίκα βόηκε τὸν άνδρα της νεκρόν. Ὅτι εινε προ- σφιλέστερο στον κόσμο εινε χαθεῖ από παντός.

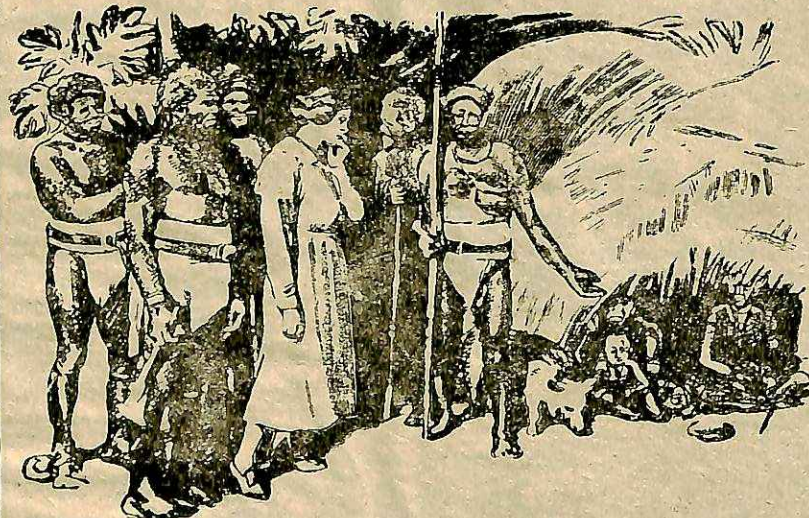
Έσκαψε μόνη της έναν τάφο, έ- φαψε εκεί τὸν άγαπημένον της νε- κρό και ξαναγύρισε στην παρτάλα. Η σκούνα δεν εινε φόνει. Έκανε πάλι σημεῖα και όταν ήλθε μια βάρ- κα παρεκάλεσε τὸς ναῦτες να την ὀδηγήσουν πάλι στον πλοίαρχο. Τὸς έπρότεινε να την πάρῃ μαζί του και να την ἀφίση στο νησί Ἄσιν, τὸ πλησιέστερο μέρος που ὑπάρχαν λευ- κοί, με την ὑπόσχεση να τὸς πληρώ- σουν ναυλὸ. Ο πλοίαρχος δέχθη- κε και έπειτα από μερικῆς ὄρες σή- κωσε τὸν άγκυρὰ της και έφυγε από την Μαλλικόλα. Ἄλλα όταν έβη- σαν στο άνοιχτὸ πέλαγος βόηκαν ἀνέμετους άνέμευος, που δεν τὸς ἀ- φηναῖνὰ προχωρήσουν καθόλου,

φείον δεν μπόρεσε ν' άνθῆξῃ σὲς κακοτυχίες και στην μοναξιά της Μαλλικόλα. Καί τὸ χειρότερο ήταν ότι δεν μπορούσαν να ζητήσουν Ια- τρική βοήθεια. Δὲν ὑπῆρχε κανένα μέσο συγκοινωνίας με τὸν πολιτι- σμένο κόσμο. Κανένα πλοῖο δεν ἐ- πλησίαζε σὸ μακρινὸ εκείνο νησί των ἀνθρωποφάγων. Τὸ πλησιέτε- ρο μέρος όπου κατοικοῦσαν λευκοί, βρισκόταν σε απόστασι ἑβδομήντα μίλλιναν από την Μαλλικόλα. Καί ὁ ὁ δύο σύζυγοι κῆνταζαν ἀπελπισμένοι ἄλλοτε τὴν θάλασσα που ἀπλωνόταν ἔμπρὸς τους ἀβραντη και ἄλλοτε την τερσάτια, την ἀνεξερεύνητη λό- γη που βρισκόταν πῶς τους.

Η κατάσταση του Τρενσάρ χει- ροτέρωνε ὀλοένα περισσότερο. Ο πυρετός του εινε ἑξαντληθεί έντε- λως.

Καὶ μὲν ὡς γυναίκα! Προ- σευχή σου για μένα, εινε ένα αὐ- τογεμὰ ο Τρενσάρ στην γυναίκα του, αίσθητόνως να πλησιάζη τὸ τε- λὸς του.

Η δυστυχη γυναίκα βγήκε κλαί- γοντας ἔξω από τὸ ξύλινο σπιτάκι της κι' ἐκεί στο κατώφλι, για να μην την βλέπῃ ο σύζυγός της, γονά- τισε και με τὸ βλέμμα ὑψωμένο πρὸς

βάβαινα να εγκαταλείψῃ την συζυ- γική ἔστιά. Ἄλλα αν ὁ άνδρας της κατορθώσῃ καμιά φορά να την ξα- ναπιάσῃ, έχει δικαίωμα να της κόψῃ τὰ δύο πόδια, χωρίς να μπόρουν οι γονεῖς της η κανέναν άλλος να ἐπε- ρέσῃ.

Λίγον καιρὸ μετά την άφιξί του ξεύγους Τρενσάρ στο νησί έσημαῖ- νη τὸ ἀκόλουθο πρωτόκουστο γεγο- νός. Ένα κοριτσάκι δώδεκα χρονῶν πὸν δὲν ήταν ευχαριστημένο από τὸν άνδρα του εγκατέλειψε την συ- ζυγική ἔστιά και κατέφυγε στο πα- ρτικό της σπίτι. Η μητέρα της για να την τιμωρήσῃ για τὴν εγκατάλει- ψῃ της συζυγικῆς ἔστας έσκαψε ἑ- ναν λάκκο και έθαψε ζωντανή την κόρη της. Κάποιος θείος ὄμως του κοριτσιου πήγε έπειτα από λίγο, ἐξέ- σκαψε τὸν λάκκο και τὸ έβγαλε από μέσα μισοπεθαμένο από την άσπυ- ξία, τὸ συνέφερε και τὸ ξαναπούλησε σ' έναν φίλο του. Ἄλλα και ὁ δει- τερος εκείνος σύζυγος φαίνεται ότι δεν άρεσε στην μικροπλία η ὁποία έπειτα από μερικῆς ήμέρες εγκατέ- λειψε και την καινούργια συζυγική ἔστιά. Οι συγγενείς της τότε την ἐ- πίασαν και την έδωσαν μέχρις αἰμα- τος. Έπειτα την έπούλησαν σ' έναν

Ειναν περάσει τέσσερες μέρες απ' τὸ- του ξεκίνησαν απ' τη Μαλλικόλα και ὄμως δεν ειναν ἀπομακρυνθῇ από αὐτήν οὔτε τριάντα μίλλια.

Ο πλοίαρχος γινόταν ὀλοένα πύο δύσθυμος. Ἀπ' ενός μὲν γιατί ἐνὼ εινε πύο στην Μαλλικόλα να αἰμα- λωτήσῃ μερικὸς Ιθαγενείς και να τὸς πουλήσῃ σε άλλα νησιά για εργάτες σὲς φυτείες, δεν τὸ εινε κατορθώσει. Ἀπ' ἑτέρου δὲ γιατί η ιεραπόστολος εξακολουθούσε ν' ἀ- ποκορύπῃ τις κακοήθεις προτάσεις του.

Τὸ ἀποτέλεσμα ήταν ότι τὸ ἀπόγευ- μα της τετάρτης ήμέρας πλησίασε σὲ μια ἔρημη ακτή, κατέβασε εκεί την κυρία Τρενσάρ και την εγκατέλειψε στην τύχη της μόνην, χωρίς τροφίμα και χωρίς σκεπάσματα. Η ακτή ἐ- κείνη ήταν ἑπίσης της νήσου Μαλλί- κολα, αλλά ἀπείχε τριάντα μίλλια απ' τὸ μέρος όπου βρισκόταν ὁ τὰ- φος του συζύγου της.

Τι να κἀνη ;... Συγκέντρωσε ὄσο μπόρεσε τὸ θάρρος της και ξεκίνη- σε με τὰ πόδια πρὸς τὸ βοσητεριο της νήσου. Πεσοποίησε ὅλη την νύ- χτα και κατά την αὐγὴ διέκρινε σὸ χῶμα ἰχνη ἀνθρωπίνων βημάτων.

Τὸ γεγονός εκείνο ἀναπτέρωσε τὸ θάρρος της και της έδωσε τὴν δύναμη να πεσοπήσῃ ἀκόρη ἔως σπου ἔ- φθασε σὲ κάποιο χωριὸ Ιθαγενῶν. Οι κάτοικοι του χωριου δεν καταλάβαι- ναν την γλώσσα της αλλά και δεν της ἔκαναν κακό. Απεναντίας την δεχθήσαν ἀνάμεσα τους και της προ- σέφεραν στέγη και κατοικία. Ἀφού ἀνέκτησε τὸς δυνάμεις της, έπειτα από μια βδομάδα η κυρία Τρενσάρ έ- φυγε απ' τὸ χωριὸ εκείνο και περ- πορώντας πήγε σ' ένα άλλο.

Ἐτσι από χωριὸ σε χωριὸ διήνυσσε ἑβδομήντα μίλλια, πάντοτε περῃ, ἔως σπου έφθασε σ' έναν νοικοκυρὰ λευ- κὸν ιεραπόστολόν. Εκεί προσήγγι- ζαν τακτικά πλοία. Σ' ένα απ' αὐ- τὰ ἐπιβιβάσθηκε έπειτα από κάμπο- σον καιρὸ η ιεραπόστολος και πήγε στην Αυστραλία.

Ἄλλα δεν μπορούσε πάλι να ἔλθῃ ἐκεί. Η πολυκοσμία της ἔκανε κακό και ἐπὶ πλέον στενοχωριόταν πύο που βρισκόταν μακριὰ απ' τὸν τάφο του άγαπημένου της συζύγου.

Καί έπειτα από λίγους μήνες ξανα- γύρισε πάλι στην νήσο Μαλλικόλα, όπου και την βόηκε ὁ πλοίαρχος Σα- λισμπούρου να κατηχῇ τὸς Ιθαγενείς στον χριστιανισμό.

Ο πλοίαρχος Σαλισμπούρου της ἐ- πρότεινε να την πάρῃ απ' ἐκεί, ἄλλ' η ἥρωίς ιεραπόστολος ἐπ' οὐδενί λόγῳ θέλησε να φύγῃ. Καί ἐξακο- λουθεῖ να μένη εκεί κοντὰ στον τά- φο του συζύγου της, ἀνάμεσα σὲς ἀγρίους.

Καί έπειτα από λίγους μήνες ξανα- γύρισε πάλι στην νήσο Μαλλικόλα, όπου και την βόηκε ὁ πλοίαρχος Σα- λισμπούρου να κατηχῇ τὸς Ιθαγενείς στον χριστιανισμό.

Ο πλοίαρχος Σαλισμπούρου της ἐ- πρότεινε να την πάρῃ απ' ἐκεί, ἄλλ' η ἥρωίς ιεραπόστολος ἐπ' οὐδενί λόγῳ θέλησε να φύγῃ. Καί ἐξακο- λουθεῖ να μένη εκεί κοντὰ στον τά- φο του συζύγου της, ἀνάμεσα σὲς ἀγρίους.

ΤΑ ΕΞΥΠΝΑ ΚΑΙ ΤΑ ΚΟΥΤΑ

Δικαστής.— Γιατί ἐσχώτασες

τη γυναίκα σου ;

Κατηγορούμενος.— Γιατί δεν

μπορούσα νὰ ζήσω μαζί της.

Δικαστής.— Ἄς τὴν ἐχωρίσεις

τότε.

Κατηγορούμενος.— Δὲν μποροῦ-

σε νὰ γίνῃ αὐτό, κύριε πρόεδρε,

γιατί εἴχαμε ὀρκιστεῖ ότι μόνο ὁ

θάντος θὰ μὰς ἐχωρίσει.

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

— Τρία πράγματα φαίνονται σὲ

τρεις περιστάσεις : ἡ ἀνδρεία σὸν

πόλεμο, ἡ φρόνησι σὸν θυμὸ και ἡ

φιλία σὴν ἀνάγκη.

— Ὁ, τῆς ἀθλίας ἡμῶν μοῖρας !

Μόλις τὸ πνεῦμα φθάσει σὴν πλή- ρη ὀρμότητά του, τὸ σῶμα ἀρχίζει

να φθίνῃ.

ΠΟΙΚΙΛΙΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

— Η μεγαλειτέρα ἀμειβή μου- σουργου

Ο διάσημος Πολωνὸς πιανί- στας Παδερέφσκυ, ὁ ὁποῖος εινε ἐκλεγή και πρόεδρος της Δημο- κρατίας της πατρίδος του στὰ

1922, μετά την παραίτησί του απ' την προεδρία της Δημοκρατίας ἐπὶ- γγε στην Νέα Ὑόρκη για να δώσῃ μερικῆς συναυλίας. Μόλις ἐφθάσε ἐκεί ὅλες ης ἀμερικανικῆς ἐφημερίδες ἐδημοσίευσαν μακρὰ και ἐνθουσιώδη ἀρθρα, γεμάτα ἐγκώμια γι' αὐτόν.

Ἀκούγοντας νὰ γίνεται τὸςος λόγος για τὸν Παδερέφσκυ, οι κάτοικοι μίας μεγαλουπόλεως της πολιτείας του Τεξᾶς ὄλησαν ν' ἀπολεύσουν κι' αὐτοὶ τὸν παγκο- σμίου φήμης πιανίστα και ἀνθε-

προσκαλέσῃ. Η ἐπιτροπὴ τὸ ἐ- στείλε ἀμέσως ἑνα λακωνι- κώτατα και ἀμερικανικώτατα συντεταγμένο τηλεγράφημα,

σὸ ὁποῖο τοῦ ἔγραφε χωρίς περιστροφῆς : «Πόσα θέλετε να παίξετε και για μὰς».

Ο Παδερέφσκυ πὸν δὲν εινε καμιά διάθεσι νὰ πάῃ στο Τεξᾶς, τὸς ἀπάντησε για να τὸς ἐξορρωθῇ. «Δέκα χι- λιάδες δολάρια». Τὴν ἄλλη μέρα ὄμως ἔλαβε τὴν ἐξῆς ἀνταπάντησι : «Δεχόμεθα».

Θέλοντας και μὴ, ἀναγκά- σθηκε νὰ πάῃ στο Τεξᾶς. Καί για να μὴ χάνῃ καιρὸ εινε ὁ ρίσει τὴν συναυλία, ἐνθὺ- μεία τὴν ἀφιξί της ἀμαρῆ στοιχίσι. Μόλις λοιπὸν κατέ- βηκε από τὸ τραῖν, ἐπὶ τῆς κατ' εὐθεταν σὸ θέατρο όπου ἐπρόκειτο νὰ δοθῇ ἡ συναυλία.

Ἐκπληκτος ὄμως εινε ότι δὲν ὑ- πῆρχε πουθενὰ πιάνο με ὀδρά, ὅπως συνειθίζει αὐτὸς νὰ παίζῃ. Ρώτησε τότε τὸς ὀργανωτὰς της συναυλίας :

— Μὲ τί θὰ παίζω ;

— Μ' αὐτὸ ἐκεί, τοῦ ἀποκρί-

θηκαν ἐκείνοι.

Καί τοῦ ἐδείξαν μιά μετρίου μεγέθους αὐτόματη πιανόλα που ήταν τοποθετημένη σε μιά γωνία της σκηνῆς. Ο Παδερέφσκυ δὲν τὰ ἔχασε καθόλου, ἀλλὰ ἐπῆρε τὸ πρᾶγμα σὸ εὐθιμα.

Πῆρε μὲ μουσική κορδέ λα, τὴν τοποθέτησε στην πιανό- λα, τὴν κούρντισε γυρ- ζοντας τὴν μανιέλλα και

στάθηκε ἀκούοντας κι' αὐτὸς μαζί με τὸς ἄλ- λους. Όταν τελείωσε ἐ- κείνο τὸ κομᾶτι, ἔδωκε ἑνα ἄλλο, ξαναγύρισε τὴν μανιέλλα και τὰ λοιπὰ.

Αὐτὸ ἐπανελήφθη πέντε φορές.

Ἐπειτα ἐσέπωσε τὸ τὸς των δέκα χιλιάδων δολαρίων, λέγον- τας σὲς περί αὐτόν :

«Ἀπ' τὸν καιρὸ που ὁ κόσμος εινε κόσμος ὄλοι οι ὀργανοπαί- κται του κόσμου μαζί δὲν έχουν κερδίσει ποτὲ τὸςα πολλὰ λε- φτά...».

Καί ἄφησε τὸς ἀκροατὰς του καταγοητευμένους ἐπειδὴ τὸν... ειναν ἀκούσει νὰ παίζῃ.

— Συνταγές... Ἐρωτικῆς

Κάποις ἀμερικανῆς συγγραφεὺς ἡ μὲς Ἑλενα Γκόρελντ, ἡ ὁποία θεωρεῖται ὡς αὐθεντία στὰ ζητή- ματα του ἔρωτος, ἐδημοσίεωσε σ' ἑνα μεγάλο περιοδικὸ της Νέας Ὑόρκης τις ἀκόλουθες συνταγές—

— Η κίνησις τὸν ξενοδοχείων

Η Ὁμοσπονδία Ξενοδόχων της Νέας Ὑόρκης ζήτησε από τὸ Ὑ-πουργεῖο Ἐμπορίου τὸν Ὑνωμέ- νων Πολιτειῶν ὅπως ἡ βιομηχα- νία τὸν ξενοδοχείων συμπεριλη- φθῇ σὲς μεγάλες βιομηχανίες της Ἀμερικῆς. Διότι, λέγουν οι νεοῦρ- κέζοι ξενοδοχοί, ἡ βιομηχανία τὸν ξενοδοχείων εινε μιά από τις 4-5 ἐγαλύτερες του κόσμου.

Καθε χρόνο ξεδεύονται στην Ἀμερικὴ μόνον 2 δισεκατομμύ- ρια δολαρίων (150 δισεκατομ- μύρια δραχμῶν) για ἀνέγερσι νέων ξενοδοχείων, για ἐπιπλώ- σεις και ἐπισκευές.

81.600.000 ἄνθρωποι κατοί- κουν σὲ ξενοδοχεία και 451.000. 000 ἄνθρωποι τρώουν σὲ ἐτα- ὄρια, ἐκτὸς ἐννοεῖται ἐκείνων που κατοικοῦν στὰ ξενοδοχεία.

Τέλος κάθε χρόνο στὰ ξενοδο- χεία μαγειρεύονται 709.000.000 φαγητὰ που τὰ παρασκευάζουν 824.000 εἰδικὸι υπάλληλοι (μὲ- γειροι, παραμαγειροὶ κ.λπ.) οι ὅ- ποιοι κάθε χρόνο σπάζουν πιάτα ποτῆρια κ.λπ. ἀξίας 22 ἐκτομμυ- ρίων δολαρίων.

ΤΟ ΠΡΩΤΟΤΥΠΩΤΕΡΟ ΓΚΑΡΔΖ

Η Γερμανία μπορεί νὰ καυχήθῃ ότι ἔχει τὸ πρωτοτυπώτερο γκαρδῆ.

Δαπάναις του ἄνθρωπου του Βερο- λίνου, πραγματικῶς ὀλοκληρὸ ὀδε- δαφος της πλάτης Ντόναφλιντε ἔγ- ναι τελευταίως ὀτόγειο γκαρδῆ. Τὰ αὐτοκίνητα καταβαίνουν καὶ ἀναβαίνουν με τεραστίους ἀνελκυστήρας.

Δὲν εινε ἀνάγκη ὄμως νὰ κατεβῇ κανείς σὸ ὀτόγειο αὐτὸ για νὰ πα- ραλάβῃ τὸ ἄμάξι του. Ἀρκεί νὰ πα- τῇ ἑνα κουμπὶ που βρι- σκεται στην ἐπιφάνεια και

φέρει τὸν αὐτοκίνητο της σε- μίως τοῦ αὐτοκινήτου.

Στὸ ἴδιο ὀτόγειο βρι- σκονται ἐπίσης ἀποθήκες βενζίνης, μῆμα ἀνταλλα- κτικῶν, ἐλαστικοὶ τροχοὶ

κάθε μάρκας και ὀλοκλη- ρὸ ὀργαστάσιο ὀπισκευῆς αὐτοκινήτων.

Δὲν εινε ἀνάγκη ὄμως νὰ κατεβῇ κανείς σὸ ὀτόγειο αὐτὸ για νὰ πα- ραλάβῃ τὸ ἄμάξι του. Ἀρκεί νὰ πα- τῇ ἑνα κουμπὶ που βρι- σκεται στην ἐπιφάνεια και

φέρει τὸν αὐτοκίνητο της σε- μίως τοῦ αὐτοκινήτου

ΟΙ ΗΡΟΪΣΜΟΙ ΕΝΟΣ ΣΚΥΛΛΟΥ

Ο ΓΕΝΝΑΙΟΣ «ΜΟΥΣΤΑΚΑΣ»

Οι λιποταξίες του σκύλλου. Το πάθημα του Αυστριακού κατασκόπου. Η μάχη του Αούστερλιτς. Ο αγών γύρω από τη Γαλλική σημαία. Ο θρίαμβος του Μουστάκα. Ο ήρωϊκός τραυματίας. Η παρασημοφορία του. Οι γιγμοί του. Ο θάνατος του ήρωϊκού σκύλλου, κλπ.

Στο προηγούμενο φύλλο μιλήσαμε για την αρχή του περιήμου Μουστάκα, το εξαιρετικά ανδρείου αυτού σκύλλου. Είδαμε με ποιο πρωτότυπο τρόπο... κατετάχθη στον γαλλικό στρατό, πώς έσωσε το σύνταγμα των γρεναδιέων στο όποιο διηγετούσε, πώς πληγώθηκεν επανειλημμένως μα χόμενος ανδρικός στο Μαργέγγο και σε άλλες μάχες, και πώς, τέλος, ο διοικητής του συντάγματος του, θιλοντας να τον ανταμείψει για την εξαιρετική του ανδρεία, τον δώμασε επίσημως... οπλίτη του συντάγματος του.

Σήμερα συνεχίζουμε την βιογραφία του.

Όπως ανεφέραμε και στο προηγούμενο σημείωμά μας, ο Μουστάκας δεν είχε κανένα όρισιμο «κύριο», αλλά ήταν ο τρόφιμος διαφόρων συνταγμάτων. Σε κάθε ευκαιρία, άλλως τε, έδινε δείγματα της αγάπης που αίσθανόταν για όλους ανεξαιρέτως τους γάλλους στρατιώτες, και της περιφρονήσεως του προς τους άστούς και τις γυναίκες. Όταν τύχαινε να συναντήσει ξένους στρατιωτικούς, τους ριχνότανε. Αμα όμως έβλεπε ότι δεν είχε την δύναμη, λόγω του αριθμού του, να τ'εβγάλη πέρα μαζί τους τ'όσαζε τρέχοντας.

Με μία λέξη, το ένστικτό του τον ώδηγοσε θαυμάσια, όπως θα φανεί από το ακόλουθο περιστατικό:

Κάποτε, θύμωσε με τους γρεναδιέρους, γιατί οι Έναν λόχο θέλησαν να τον δέσουν με αλυσίδα. Χωρίς να χάση καιρό έλιποτάχθηκε από το σύνταγματά του και προσεκολλήθη σ' ένα τάγμα κυνηγών.

Αυτά συνέβαιναν λίγες μέρες πριν από τη μάχη του Αούστερλιτς. Μία μέρα, ένας αυστριακός κατάσκοπος κατώρθωσε να μπη στις γραμμές των γάλλων. Ο κατάσκοπος αυτός μιλούσε τόσο καλά την γαλλική γλώσσα, ώστε κανείς δεν μπορούσε να φαντασθεί ότι ήταν ξένος, και μάλιστα αυστριακός. Θά έφερνε δε άσφαλώς εις πέρας την άποστολή του, εάν... δεν τύχαινε να τον συναντήσει ο Μουστάκας. Τό έβρισκε ζώο, τ'ό μόνον έφερετο πάντοτε τόσο φιλικά σ' όποιον γάλλο συναντούσε, μόλις αντίκρουσε, ή μάλλον μωρσίτηκε τον «ξένο» του ρίχτηκε άμέσως κι' άρχισε να τον διγιάνη στα πόδια, ούρλιαζοντας τρομερά. Τό έπεισέτο αυτό έκαμε τους γάλλους αξιωματικούς που παρευρίσκοντο στη σκηνή αυτή να

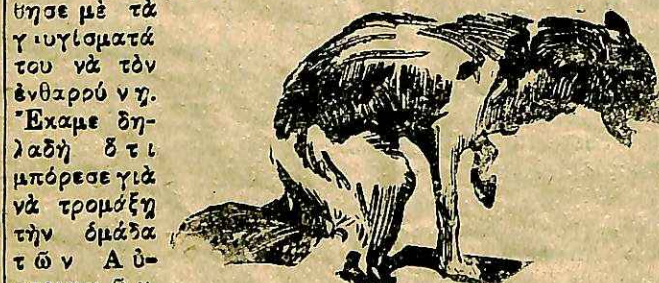
γελάσουν πρώτα, κατόπιν όμως σκέπησαν όριμότερα, και, βλέποντας την έπιμενή του σκυλλίου, συνέλαβαν τον ξένο, ο όποιος στην άνακριση άπεκαλύφθη ότι ήταν κατάσκοπος. Η φήμη του Μουστάκα, φυσικά, έμεγαλωσε από την ήμέρα εκείνη και, γι' άνταμογή του, του δόθηκε διπλό συσσίτιο!

Υστερ' από λίγον καιρό εδόθη ή μάχη του Αούστερλιτς. Ο Μουστάκας άκολούθησε από κοντά την σημαία του και τους κινηγούς στο σύνταγμα των όποιων άνηκε. Κατά την κρίσιμότερη στιγμή της μάχης, άντελήθη έξυπνα ένα γέλιο σήμαιοφόρο να σφυλινεται από πληθές έχθρών.

Το γενναίο σκυλλί, χωρίς να χάση καιρό έτρεξε εις βοήθειαν του σήμαιοφόρου και προσπά-

θησε με τα γυνισμάτα του να τον έναρρόνι. Έκαμε δηλαδή ετι μπόρεσε για να τρομάξη την ομάδα των Αύστριακων. Αμα όμως έβλεπε ότι δεν είχε την δύναμη, λόγω του αριθμού του, να τ'εβγάλη πέρα μαζί τους τ'όσαζε τρέχοντας.

Όλοι του όμως οι κόποι πήγαν χαμένοι. Ο σήμαιοφόρος έπληγώθηκε θανάσιμα από ένα σφοδρά, και το μόνο που κατώρθωσε ήταν, πέφτοντας, να τυλίχθι με τη σημαία του. Την ίδια στιγμή, θραυβευτικές κραυγές νίκης άκουστήκαν από το μέρος των γάλλων. Ο σήμαιοφόρος άνασχημάθηκε, έφώνασε ότι πηγαίνει εύτυχισμένος, και κατόπιν ξανάπεσε στη γη κι' έξέπνευσε. Άπό τους Αυστριακούς που του είχαν έπιτεθή, τρεις ήδη έκοιτόντο νεκροί από τα χτυπήματά του. Έμεναν όμως άκόμη πέντε. Έξ η άλλοι οι όποιοι θέλησαν άρπάξουν τη σημαία. Ο Μουστάκας άρρησεν στο πτώμα του συντρόφου του με την άπόφαση να επερασπίση την σημαία του μέχρις ότου τον έλαβουν ή τον έλαβουν. Θά έρνευετο δε και αυτός άσφαλώς, εάν ο Θεός του Πού έμην δεν έσπευδεν εις βοήθειάν του. Ένα ξαφνικό κανονίδι των γάλλων κατετρόπως τους έχρησ, σκοτώνοντας μερικούς και τρέποντας σε φυγή τους άλλους. Ο Μουστάκας έχασε από μια σφαίρα κανονιού το ριχτηκε άμέσως κι' άρχισε να τον διγιάνη στα πόδια, ούρλιαζοντας τρομερά. Τό έπεισέτο αυτό έκαμε τους γάλλους αξιωματικούς που παρευρίσκοντο στη σκηνή αυτή να

ταν έλεύθερος, έρπαξε στα δόντια του την γαλλική σημαία και προσπάθησε να την άποσπάση από τον νεκρό σήμαιοφόρο, πού, καθώς είπαμε, είχε τυλιχθι με την. Ο γενναίος όμως αξιωματικός, κρατούσε σφιγμένο με τέτοια δύναμη το κοντάρι, ώστε στάθηκε αδύνατον στον Μουστάκα να το τραβήξει. Τό μόνο που κατώρθωσαν ο Μουστάκας, ύστερ' από τερασία προσπάθεια, ήταν να άποσπάση το κουρλιασμένο πανί της σημαίας, και, έξηντηλμένος, κουτσαιλοντας, ματωμένος, επεστρεψε στο στρατόπεδο κρατώντας στα δόντια του το δεξομένον αυτό πανί. Φωνάζεσθε πλέον με τί θαυμασμό συγχρόνας τον ύπερδύνατον ο συμπολεμιστή του.

Τό άνδραγάθμά του αυτό έπρεπε να τιμηθι δέοντως. Έτσι και έγινε. Τό έβγαλαν το κολιέ που φορούσε, και ο στρατηγός Δαν δέχτηκε να τ'ό φορέσουν στο λαιμό μι ά κόκκινη κορδέλλα μ' ένα μικρό χάλκινο μετάλλιο, στην μία πλευρά του έπολου άνεγράφετο: «Έχασε το ένα πόδι στην μάχη του Αούστερλιτς, όπου και έσωσε την σημαία του συντάγματός του», στην άλλη δε: «Μουστάκας, σκυλλί γαλλικό: Όλοι όφείλουν να τον σβωνται και να τον άγαπούν ως ένα γενναίο».

Η άνδραγαθία όμως δεν εινε ανώδυνη... Ο Μουστάκας άναγκάσθηκε να ύποστη μιάν έγχείρηση στο πόδι του... Την ύπστη, χωρίς να βγάλη μιλά, κατόπιν δέ εκούσιαν με μεγάλη περηφάνεια.

Έπειδή ήταν πολύ εύκολο να τον άναγνωρίση κανείς λόγω της κόκκινης κορδέλλας που έφερε στο λαιμό και το μεταλλίου του, εδόθη έντολή σ' όποιον λόχο ή στρατιωτικό καταυλισμό παρουσιαζόταν, να του χορηγούν άμέσως το συσσίτιό του.

Ο Μουστάκας έξηκολούθησεν έτσι ν' άκολουθι τον γαλλικό στρατό. Κατά την μάχη του Έλ-αίγ, άντελήθη έξυπνα στην έχθρική γραμμή ένα σκυλλί, κατώρθωσε κι' έσπασε τ'ό ιδίον αστάς μ'

αυτόν. Άρχισε άμέσως να γαυγίλι και άρρησεν έναντιον του αντιπάλου του. Φωνάζεσθε όμως, την εδωχάριστη έκπληξη του, όταν πλησίαζοντας άντελήθη ότι έχθρός του δύν ήταν σκύλλος αλλά μι νουσιματάτη σκυλλίτσα! Ο Μουστάκας αίσθάνθηκε άμέσως ότι τ'ό έχθρότητά του να μεταβάλλεται σε διάπυρον έρωτα, και χωρίς να χασομερήσθι, ώδηγησε την σύντροφό του στο στρατόπεδο των γάλλων, οι όποιοι την ύπεδύχθησαν με την μνηστή του άνδρείου φίλου των.

Η νέα αυτή κατάσταση διήρκεσεν ένα χρόνο και πάνω. Ο Μουστάκας ζούσε μιάν έξυμνη οικονομική ζωή με τη γυναίκα του και τα παιδιά του—γιατί έν τή μεταξύ είχε γίνει πατέρας. Μία μέρα όμως ένας κυνηγός, έλαμβάνοντας τον φαίνεται γι' άλλο σκυλλί, τον χτύπησε με την λάμπα του σπαθιού του. Ο Μουστάκας τό έθεώρησεν αυτό ως προδολή, και χωρίς να πολυσκεπθι έλιποτάχθηκε, έγκαταλείποντας τα παιδιά του και τη γυναίκα του, και προσεκολλήθη σε μι έλη δρυώνων, τους έπολους άκολούθησε στην Ισπανία.

Οι νίοι του αυτοί σύντροφοι δεν άργησαν να τον άγαπήσουν και ν' άντιληφθούν πόσο τους ήταν χρήσιμος. Τό πρωτ έυποθέσε πριν άπ' όλους, και προχωρούσε πάντοτε έμπρός. Έγαυγίσε άμέσως όταν άκουγε τον παραμικρό θόρυβο, έκτός όταν του έκαναν νύημα να σιωπά, πράγμα που συνέβαινε συνήθως κα τάς νυκτερινές πορείες, όποτε, άλλως τε, κα υόνος του αντιλαμβανόταν την κοιμίστητά της καταστάσεως κι' έσώταινε.

Με τους δρυώνους έλαβε μέρος σε δυό έκστρατείες όπου έπολέμησε κάθε φορά που του παρρουσιάζεσθε κατάλληλη περίπτωση. Κατά την διάρκεια της μάχης του Σιέρα-Μορένα, ο Μουστάκας έφερε στο στρατόπεδο τό έλγο ενός δρυώνου ο όποιος είχε σκοτωθι. Καθώς έλεγε δε, έπανάβε πολλές φορές την έξυπνη αυτή πράξη του.

Κάποιος συνταγματάρχης, θέλοντας ν' άποκτήσθι το έξυπνο αυτό ζώο, τό πήρε κυρά, τό έδεσε με μι αλυσίδα, και έκαμε ετι μπόρεσε για ν' άγαπηθι άπ' αυτό. Ο Μουστάκας όμως, ο όποιος είχε συνήθει στην έλευθερία και ξέγνοιαστη ζωή του πολεμιστού, κατώρθωσε κι' έσπασε τ'ό ιδίον αστάς μ'

αυτόν. Άρχισε άμέσως να γαυγίλι και άρρησεν έναντιον του αντιπάλου του. Φωνάζεσθε όμως, την εδωχάριστη έκπληξη του, όταν πλησίαζοντας άντελήθη ότι έχθρός του δύν ήταν σκύλλος αλλά μι νουσιματάτη σκυλλίτσα! Ο Μουστάκας αίσθάνθηκε άμέσως ότι τ'ό έχθρότητά του να μεταβάλλεται σε διάπυρον έρωτα, και χωρίς να χασομερήσθι, ώδηγησε την σύντροφό του στο στρατόπεδο των γάλλων, οι όποιοι την ύπεδύχθησαν με την μνηστή του άνδρείου φίλου των.

Η νέα αυτή κατάσταση διήρκεσεν ένα χρόνο και πάνω. Ο Μουστάκας ζούσε μιάν έξυμνη οικονομική ζωή με τη γυναίκα του και τα παιδιά του—γιατί έν τή μεταξύ είχε γίνει πατέρας. Μία μέρα όμως ένας κυνηγός, έλαμβάνοντας τον φαίνεται γι' άλλο σκυλλί, τον χτύπησε με την λάμπα του σπαθιού του. Ο Μουστάκας τό έθεώρησεν αυτό ως προδολή, και χωρίς να πολυσκεπθι έλιποτάχθηκε, έγκαταλείποντας τα παιδιά του και τη γυναίκα του, και προσεκολλήθη σε μι έλη δρυώνων, τους έπολους άκολούθησε στην Ισπανία.

Οι νίοι του αυτοί σύντροφοι δεν άργησαν να τον άγαπήσουν και ν' άντιληφθούν πόσο τους ήταν χρήσιμος. Τό πρωτ έυποθέσε πριν άπ' όλους, και προχωρούσε πάντοτε έμπρός. Έγαυγίσε άμέσως όταν άκουγε τον παραμικρό θόρυβο, έκτός όταν του έκαναν νύημα να σιωπά, πράγμα που συνέβαινε συνήθως κα τάς νυκτερινές πορείες, όποτε, άλλως τε, κα υόνος του αντιλαμβανόταν την κοιμίστητά της καταστάσεως κι' έσώταινε.

Με τους δρυώνους έλαβε μέρος σε δυό έκστρατείες όπου έπολέμησε κάθε φορά που του παρρουσιάζεσθε κατάλληλη περίπτωση. Κατά την διάρκεια της μάχης του Σιέρα-Μορένα, ο Μουστάκας έφερε στο στρατόπεδο τό έλγο ενός δρυώνου ο όποιος είχε σκοτωθι. Καθώς έλεγε δε, έπανάβε πολλές φορές την έξυπνη αυτή πράξη του.

Κάποιος συνταγματάρχης, θέλοντας ν' άποκτήσθι το έξυπνο αυτό ζώο, τό πήρε κυρά, τό έδεσε με μι αλυσίδα, και έκαμε ετι μπόρεσε για ν' άγαπηθι άπ' αυτό. Ο Μουστάκας όμως, ο όποιος είχε συνήθει στην έλευθερία και ξέγνοιαστη ζωή του πολεμιστού, κατώρθωσε κι' έσπασε τ'ό ιδίον αστάς μ'

ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ο ΜΥΣΣΕ ΚΙ' Ο ΣΚΥΛΛΟΣ

Ο μεγάλος Γάλλος ποιητής Άλφρεντ ντ' Μυσσέ, λίγο έλειψε να μ'ή γίνι Άκαδημαϊκός εξ αιτίας ενός σκύλλου.

Όσοι ύποβάλλουν ύποψηφιότητα για έδρα της Γαλλικής Άκαδημίας συγγράφει, ποιητά, έπιστήμονες, κάνουν προηγουμένως μιάν έπίσκεψη στα σπίτια όλων των Άναδημαϊκών για να τους διαθέσουν εύμενως ύπερ της ύποψηφιότητός των.

Ο Μυσσέ λοιπόν, προκειμένου να ύποβάλι ύποψηφιότητα για την Άκαδημία έτιγχε να έπίσκεφθι τον Μολέ, έναν από τους Άκαδημαϊκούς που έρακούσε την πιό μεγάλη έπιστολή στους συναδέλφους του.

Μολις ο ποιητής μπηκε στο περιβάλλ της πολυτελούς έπαύλεως όπου έμενε ο Μολέ, ένας έλευνός σκύλλος, λεωμένος ως τ' αυτιά, άρχισε να ηδύ άνάμεσα στα πόδια του.

Αυτή ή ύποδοξη εινε καλός οίκονος, σκεπτόθηκε ο Μυσσέ, αλλά, θά μου, τί βρωμόσκυλλο που έχει ο Μολέ!

Έσυγκράτησε ένα μορφασμό δυσφορίας καί άφισε το σκυλλί να τον άκολουθήσθι στο σαλόνι του Ισχυρού Άκαδημαϊκού.

Έκει, έλη την ώρα που βαστάει ή συνομιλία του ποιητού με τον Μολέ, τό σκυλλί έκυλινταν και λέρωνε τα χαλιά, ενώ ο Μυσσέ του έκαμνε γελούσ διαρκώς, θέλοντας μ' αυτό να φανή εύχάριστος στον Άκαδημαϊκό. Ο οίκονομότης όμως κατά βάθος έδυσαχέτοσ με την πρωτότυπη άφέλεια του ποιητού.

Άφού έτελείωσε την έπίσκεψή του, ο Μυσσέ έφυγε άπ' την έπαυλη. Ο σκύλλος όμως τον πήρε πάλι από πίσω. Άναγκάστηκε τότε να τον φέρι μόνος του πίσω στην έπαυλη του Άκαδημαϊκού.

Έκει, ένας ύπηρέτης τον έπληροφόρησε ότι το σκυλλί δεν ήταν του σπιτιού και ότι ο Μολέ είχε γίνει έξω φρεσών με τον ποιητή, στον όποιο νόμιμε ότι άνηκε ο σκύλλος που του λέρωνε τα χαλιά.

ΠΩΣ ΔΙΑΤΗΡΟΥΝΤΑΙ ΤΑ ΑΝΘΗ

Εάν θέλετε να διατηρήσετε για άρκετες μέρες λουλούδια σε νερό, ρίξτε μέσα σ' αυτό λίγη άσπιρίνη.

και προσεκολλήθη στους πυροβολητάς.

Μαζύ μ' αυτούς έλαβε μέρος στις τελευταίες του μάχες. Κόι σκοτώθηκε, από μι έχθρική σφαίρα κανονιού, κατά την έκπρόρρηση του Μπανταζός, την 11 Μαρτίου 1811, σε ήλικία δώδεκα ετών.

Τόν έθαψαν στο πεδίο της μάχης, μαζύ με τό κολιέ του και τό μετάλλιο του. Κι' έπάνω στην πλάκα του τάφου έγράφεσαν: «Ένθάδε κείται άνδρείος Μουστάκας».

Ο τάφος αυτός, μετά την πτώση του Ναπολέοντος, έσυλήθη από τους Ισπανούς. Η πλάκα του τάφου συνετρίβη, και τα κόκκαλα του γενναίου σκυλλιοέχκησαν από τους έρροζεταστές.

Αυτή ύπηρξεν ή ιστορία του γενναίου Μουστάκα.

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΕΣ ΕΚΚΕΝΤΡΙΚΟΤΗΤΕΣ

ΜΙΑ ΠΑΡΑΞΕΝΗ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

Μια περίεργη συμφωνία. Τα όχτώ άδελφια Μίλλς. Ο ιερός όρκος μπροστά στο φέρετρο. Αιτήσεις γάμου άπορριπτόμεναι. Η ζωή μιās οικογενείας άποτραβηγμένης από τους ανθρώπους, κλπ.

Στο Μπέντφορντ των Ηνωμένων Πολιτειών πέθανε πρό όλίγου καιρού, σε ήλικία 83 ετών, μι συμπαθητική γρηούλα, ή μίς Φέμπε Μίλλς, τελευταίο μέλος μιās οικογενείας, τα μέλη της όποιας είχαν κάνει την πιό παράξενη συμφωνία που μπορεί να φαντασθι άνθρώπος: Να ζήσουν δηλαδή πάντοτε μόνοι τους, χωρίς να παντρευθι κανένας άπ' αυτούς και χωρίς να έλθουν ποτέ σε σχέσεις με κανέναν ξένο.

Η οικογένεια Μίλλς άποτελείτο στην αρχή από όχτώ άτομα: τέσσερες άδελφές, την Μαρίτ, την Θεανώ, την Φέμπε και την Έσθέρ, καί από τέσσερα άδελφια, τον Ιωάννη, τό Στέφανο, τον Άνδρέα και τον Φραγκίσκο.

Άπό μικρά παιδιά, τα όχτώ άδελφια ήταν πολύ άγαπημένα με ταξύ τους και άπέφευγαν να συναναστρέφονται ξένους. Όταν δε πρό 65 ετών πέθαναν οι γονείς τους, έμπρός στο φέρετρο της μητέρας τους τα όχτώ άδελφια ώκισθήσαν να ζήσουν πάντα μεταξύ τους έννομένοι και μονασμένοι, να μη συνάψουν σχέσεις και συναναστροφές με ξένους, να μη υπάσουν ξένον στο σπίτι τους και να μην παντρευθι ποτέ κανένας τους.

Και άκράτησαν με καταπληκτική άκοίβεα τό λόγο τους.

Κάθε τόσο παρρουσιάζονταν διάφοροι νέοι συμπαθητικοί, πλούσιοι και με λαμπρόν μέλλον και ζητούσαν εις γάμον μι από τις τέσσερες άδελφές που διεκλίνοντο για την φρονιμάδα τους, για τη νοικοκυρμασύνη τους και για την όμορφιά τους. Άλλά όλων ή αίτήσεις αυτές άπεκρούσθηκαν. Τό ίδιο συνέβη και με τα άδελφια στα όποια είχαν προταθι πλήθος συνοικειών χωρίς κανένα να γίνι δεχτό. Τα όχτώ άδελφια ζούσαν σε τελεία άπομόνωσι από τον κόσμο.

Ήταν εύγενικοί και καλοί πρός όλους, τακτικοί στις έγασίες τους και στις όποχρηστές τους, δεν έβλαψαν ποτέ κανέναν, αλλά και ποτέ δεν άνέπτυξαν σχέσεις με κανέναν.

Οι φίλοι και οι γείτονες άπορούσαν στην αρχή για την άπομόνωσι της οικογενείας Μίλλς και έπροσπαθούσαν να νά την παραβιάσουν, αλλά δεν τό κατώρθωσαν και στο

τέλος συνείθισαν κι' εκείνοι και άρρησεν ήσυχια τα όχτώ άδελφια. Ο μεγαλύτερος άπ' όλους ο Ιωάννης Μίλλς μόλις πέθαναν οι γονείς του ρίχθηκε στο έμπόριο και σιγά-σιγά κατώρθωσε να έδράσθι ένα μικρό κατάστημα, έδούλευε σ' αυτό μόνος του χωρίς καλλήλους και μόνο όταν άρχισαν να μεγαλώνουν τα άλλα του άδελφια τό προσέλαβε ως συνεργάτες και συνεταίρους του. Έτσι με τον καιρό άπέκτησε μι σεβαστή περιουσία του σ' όλα μαζί τ' άδελφια του και τις άδελφές του, ύπό

τροφιάς. Ζούσε πάντα μόνι, κατόμονι.

Στο ήμερολόγιό της που κρατούσε μέχρι της παρομπής του θανάτου της και τό όποιο, ως έπί τό πλείστον, ήταν γραμμένο σε στίχους, έγραφε:

«Τι ήδονική ήσυχία, να μένη κανείς μονάχος του, να διαβάξη, να γράφι, να σκεπταί, χωρίς να προσβάλι κανέναν και χωρίς κανείς να τον προσβάλι, να πατή, να κάθεται και να κοιτά βούληση, εύχαριστώντ' έαυτό του και χωρίς να προσδυσάρεσκει σε κανέναν.»

Καθώς βλέπετε από τις λίγες αυτές γραμμές, ή μίς Φέμπε θεωρούσε την μοναξιά ως τον ιδεώδη τρόπο του ζην.

Στην διαθήκη της, την περιουσία της που άνέρχεται σε 300.000 δολάρια (22 εκατομμύρια δραχ.) την άφήκε σε διάφορα φιλάνθρωπικά ιδρύματα, γηροκομεία, παιδικά άστυα, νοσοκομεία, κλπ.

Καθώς βλέπετε από τις λίγες αυτές γραμμές, ή μίς Φέμπε θεωρούσε την μοναξιά ως τον ιδεώδη τρόπο του ζην.

Στην διαθήκη της, την περιουσία της που άνέρχεται σε 300.000 δολάρια (22 εκατομμύρια δραχ.) την άφήκε σε διάφορα φιλάνθρωπικά ιδρύματα, γηροκομεία, παιδικά άστυα, νοσοκομεία, κλπ.

Καθώς βλέπετε από τις λίγες αυτές γραμμές, ή μίς Φέμπε θεωρούσε την μοναξιά ως τον ιδεώδη τρόπο του ζην.

Στην διαθήκη της, την περιουσία της που άνέρχεται σε 300.000 δολάρια (22 εκατομμύρια δραχ.) την άφήκε σε διάφορα φιλάνθρωπικά ιδρύματα, γηροκομεία, παιδικά άστυα, νοσοκομεία, κλπ.

Καθώς βλέπετε από τις λίγες αυτές γραμμές, ή μίς Φέμπε θεωρούσε την μοναξιά ως τον ιδεώδη τρόπο του ζην.

ΠΕΡΙΕΡΓΕΣ ΔΙΚΕΣ

Η ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΜΙΑΣ ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΑΣ

Στο Ντεμπόρκεν της Ούγγαρίας, κοντά στη Βουδαπέστη, έγινε τελευταία μι πολύ περίεργη δική με άπρόοπτα άποτελέσματα.

Στα 1910 πέθανε κάποιος κόμης Φόργκας και άφήκε με τη διαθήκη του μεγάλες έκτάσεις γαιών που θά τις κληρονομούσαν ή ή Βαρώνη Βάλεστ-Γκαστενχάιμ ή ο βαρώνας Μπαλάτς Φόργκας, συγγενείς του και οι δύο. Την κληρονομία θά παραλάμβανε εκείνος που θ' άποκοτούσε πρώτος γιού.

Σε λίγα χρόνια, ή Βαρώνη Βάλεστ Γκαστενχάιμ άγέννησε γιού, ο όποιος κατόπιν άδείας του ύπουργείου των Εσωτερικών νόμομάθηκε δε Φόργκας. Τό νεογέννητο όμως δ'ν μπορούσε πάλι να άνομασθι κόμης, γιατί τους τίτλους της ευγενείας έχορηγούσε ο βασιλεύς, και ή Ούγγαρία δεν έχει σήμερα βασιλέα.

Η μητέρα του νεογεννητού έήτησε τότε δικαστικός να παραλάβη την κληρονομία. Τό δικαστήριο δ'ν μπόρεσε την άπειρήν, γιατί για μι άσφαλή έπείσθησε ότι εκείνος που θά παραλάβη την κληρονομία πρέπει να λέγεται «Κόμης δε Φόργκας».

Η δυστυχισμένη κυρία έχασε έτσι όχι μόνο την κληρονομία, αλλά και 30 χιλ. φράγκα που ύποχρεώθηκε να πληρώσει για δικαστικά έξοδα.

Ἄνω Ὁ Πάτερς ἀνεκάλυψε
τὴς πετρελαιοφόρας πηγὰς στὸ
μέρος τοῦ εἶχε ὑποδείξει
ἡ Πνθία.
Κάτω Πῶς ἀνεκάλυψε μιὰ
διαθήκη μέσα σ' ἓνα ταχυδρο-
μικὸ γιγνῆτιο.

γρ ι ϑ

γος του αειθνήτου της ἀφμεριδι-
«Σφαίρα» της πόλεως Ἀττικόνον ἔ-
χασαν μιά ὄρατα καί πολύτιμη καρ-
φίτσα πού της εἶχε δωρήσει ὁ σύζυ-
γός της. Ἐκάλουν τότε τὸν τηλεφώ-
νο τὴν Εὐγενία καί ζήτησε τὴ συν-
δρομή της.

— Ἐχετε στὸ σπίτι σας κάποιο
κόκκινο παιχνισμάκι, ἀποκριθὲν σὲ
τὴν ἐρώτησή ἡ μικρὴ μαντί, ἀφου σκέ-
φθηκε διὰ τοῦ δευτεροῦς Ἀλ.

— Δὲν θυμάμαι... Ὁ, ναί... Ἐνα
πάλλο παιχνισμάκι ἀπὸ βατίστα...
Μά... δὲν θυμάμαι πού εἶνε βαλμένο,
εἰπε ἡ κυρία Δάγιο.

— Πᾶξε μέσα στὸ τρίτο σφράγι-
τὸ κομμάτι σας καὶ θὰ τὸ βρῆτε.

Μέσα στο πουκαμισάκι είνε ἡ καρφίσα, είνε ἡ Εὐγενία καὶ ἄφισε τὸ ἄκουστακό.

Ἡ κυρία Δάγνιερ ἔφαγε πράγματι καὶ στὸ μέρος ποὺ τῆς ὑπέδειξε ἡ μικρὴ μάντις βρῆκε τὴν καρφίσα τῆς.

Ἡ «Σφαίρα» ἀνέγνωρε ἔκπνευσε, ὅπως ἔπρεπε ἐπόμενο το γαγονόσ αὐτὸ καὶ τὴν ἄλλη μέρα τὸ σπῆτι τῶν Ντέννις πλημμυρίσσε πάλι αὐτὸ γράμματα καὶ τηλεγραφήματα. Δὲν μπο-

ὄψαν· ἀνὰ βροῦν οὕτε ἐνὰ λεπτό τῆς
 ὥρας ἤνυχα. Ἀναγκάστηκαν νὰ κο-
 ψουν τὸ σῶμα τοῦ τηλεφώνου καὶ
 καὶ τὸ σῶμα ἀπὸ τὸ κουδοῦνι τῆς
 πόρτας.

Δίγρον καιρὸ ἀργότερα καποῖος συγ-
 γηγεὺς τῶν Ντένις ὀνόματι Α. Δ.
 Πάτρετζ ἀπ' τοῦ Μον Κων τοῦ Καν-
 σὰς εἶχε πάλι ἐπισκεψίῃ στὸ σπίτι
 τοῦ καὶ τοὺς διηγήθηκε τὴν στενο-
 χόρεια καὶ. Διαιροφὸν γιαντζιό.

γελώντας του ειρυσίαν μέσα στα χα-
ράφια τους περειαίονα πηγάδι
χάρης στα όποια έπιλουτοσαν. Ήταν
πολύ πιθανόν και στα δικά του χα-
ράφια να βρισκόνουσαν περειαίον
φόροι πηγαί. Αλλά αυτός δεν είχε
άρκεστα κεφάλαια για ν' άνοιξη δο-
μισιαστικώς μερικά πηγάδια.
Στην συνομιλία έκείνην παρυσυ-
ρ-
σκειτο και ή νεορά Εγγένια, ή όποια,
άγνωστοι, ποτέ της δεν είναι δ. α. α.

σει τίποτε περὶ γεωλοίας, περὶ πε-
τρελαιοφόρων
πηγῶν κλπ. Ὁ-
ταν ὁ Πάτρις
τελείωσεν τὴν δι-
αλέξιν, ὁ πρὸς

δωμος αρχιεπίσκοπος για να δείξουν στην άδελφότητά του τον τρόπο με τον οποίο μπορούσαν να βοηθήσουν τον αδελφό της. Μόλις γύρισε στην πόλη που έμενε ή και για Νέσλεϊ έγραψε σ' όλα τα νοσοκομεία των πόλεων του Καναδά ζητώντας πληροφορίες. Έπειτα από μερικές ημέρες μαζί με πολλές αργητικές απαντήσεις πήρε και μια ειδοποίηση από κάποιο νοσοκομείο στο οποίο νοσηλευόταν ο αδελφός της.

χαριτιά, ούτε τίποτε.

Τὰ προηγούμενα φύλλα τῆς «Οἰκογενείας» τιμῶνται πρὸς τρεῖς δραχμὰς ἑκάστον.

.....

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΝ ΧΙΟΥΜΟΡ

πεν δ̄ πρώτος,

μας, δὲν ἔχει καιρὸν
καὶ διαθεῖται νὰ πο-
σοληθῇ μὲ σθένος
καὶ διὰ συνεπὶς α-
φίειν νὰ κοιμᾶσθαι
ἡσυχος ;...

MANA

Η ΚΑΤΑΔΙΚΗ ΤΟΥ ΤΥΡΑΝΝΟΥ

ους του με τὸ παραμικρό.

**Νικ., Καργαδοπούρης, Κίμ
ροδόπουλος, Νικ. Μαγ**

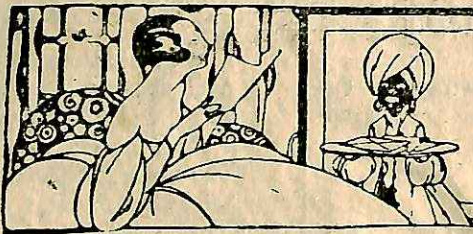
Ὁ Αὐγουστος, μόλις τὸ ἐπληροφόρη-
θηθεν αὐτό, ἀγανάκτησε.
Ὁ Πυλάδης τότε ἀνέκραξε:
— ὦ, πόσον ἀγνώμων εἶσαι,
Καίσαρ!... Δὲν ἐννοεῖς λοιπὸν ὅ-
τι ἐν ὅσῳ τὸ κοινὸν
ἀπασχολεῖται
γὰρ, δὲν ἔχει καιρὸν
να ἀντιβῇ πρὸς

ΑΥΤΟΚΡΑΤΩΡ ΚΑΙ ΗΘΟΠΟΙΟΣ

Ὁ Πυλάδης τότε ἀνέκραξε:
 — ὦ, πόσον ἀγνώμων εἶσαι,
 Κάϊα!... Δὲν ἐγνώρισες λοιπὸν ὅτι
 ἐν ὅσῳ τὸ κοινὸν ἀπασχολεῖται
 μὰς, δὲν ἔχει καιρὸν
 καὶ διάθεσι νάποῃ
 σχοληθῇ μὲ σάφους
 καὶ ὅτι συνεπῶς

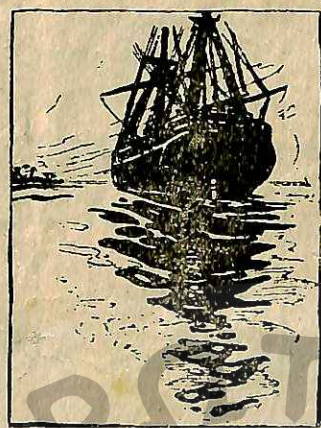
Τὰ προηγούμενα φύλλα τῆς «Οἰκογενείας» τιμῶνται πρὸς τρεῖς δραχμὰς ἑκάστων.

Ἡ βάρκα τοῦ πλοιοῦρχου Ἀν-
 τώνιος εἶχε μήκος ὅχι τὸ μέτρον καί
 μικρὸ καράβι. Εἶχε χωρὶς μόνο
 τὸν μοναδικὸ ἐπιβάτη της καί
 τὰ τρόφιμα ποὺ εἶχε πάρει μαζί
 του. Κατὰ τὴν διαρκεία τῆς πλου-
 τήριας βάρκας ἔκανε διαρκῶς νερὰ τὰ ὅ-
 ρα ὁ πλοιοῦρχος Ἀντώνιος ἀδείαζε

πομονητικά με ένα κοινό κούρι από
ονοσέρβες. Στόν δρόμο του είχε συ-
αντήσει πολλά πλοία τὰ ὁποῖα τοῦ
καὶ προσέφερε συνδρομὴν ἀλλὰ ἐ-

εἰνος ἤρνετο πάντοτε, ὅπως εἶχε
ἀναι καὶ σ'ὸν πλοίαρχο τῆς «Βέρα
ρούτ».

Στις 11 Αυγούστου ἡ βάρκα τοῦ
ροσέκρουσε σ' ἕναν μεγάλο χορμὸ
ἐνδρῶν ποῦ ἔπλεε ἀδέσποτος στὸν

...και λίγο έλειψε να ρουλι-
α. Στις 19 Αυγούστου παρέπλευσε
με μεγάλη δυσκολία την Φλόρες, μηδ

πο τις Αγορές Νηρούς και συνεχίσε
τὴν πορεία του. Στις 19 Σεπτεμ-
βρίου συνήντησε ἕνα κοπάδι φαλαι-
νῶν ἀπὸ τὸ ὁποῖον εἶδε καὶ ἔπαθε

καὶ νὰ γλυτώσῃ καὶ τὸ ὅποιο λίγο
λειψῇ νὰ τὸν κάνῃ νὰ πληρώσῃ ἀ-
κριβὰ τὴν τόλμην του.

Στις 25 Σεπτεμβρίου ἐφθάσε ἀπὲν
ἀντι στὶς ἀκτὲς τῆς Πορτογαλλίας.
Ἀλλὰ ἐκεῖ μερικοὶ ἄλαιοι, ἄγνωστον

καὶ ἐρρίψαν ἀρχετούς πυροβολι-
μοὺς ἐναντίον του καὶ τὸν ἀνάγ-
ασαν ν' ἀπομακρυνθῇ ἀπὸ τὴν πα-
Τόλος στίς 38 Σεπτεμβρίου.

χτώ εβδομάδες μετά την συνάντησι
ης «Βερα Κρούς» ὁ πλοίαρχος Ἄν-
ριους ἴφθασε στὴν Οὐέλβασωος καὶ

βλαβῆς, καὶ τὸ κυριώτερον, ἐγκαίρως
ἀνά παρευρεθῇ σὺς γιορτὲς πρὸς
μὴν τοῦ Κολόμβου.

Αξιοσημείωτο είναι ότι ο πλοίαρχος Αντρίους όλο εκείνο το πολύηχο ταξίδι του το έκανε χωρίς να έχει ποτέ κανένα πρόβλημα ούτε καν

μαζί του τους χηρικούς, τους πα-
ρονόμητρος, αλλά μόνο μια μικρή
μηνή πυξίδα.

μαλασσοπόρος ήταν ο Σκωτσέζος
λοίαρχος Γκάρντνερ.

ΑΣΤΕΙΑ ΚΑΙ ΑΝΕΚΔΟΤΑΚΙΑ

— Ναι κυρία, ἔδω καὶ λίγα χρό-

— Τὴν πρώτην φο-

πώς δὲν μ' ἀγαπᾷς
θὰ σκοτιθῶ μπρο-
στὰ στὰ πόδια σου.

— Καὶ τῇ θεύ-
τατι ;...

[illegible]

Η ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΜΟΔΑ

Η Α. Μ. Η ΜΟΔΑ

ΤΙ ΘΑ ΦΟΡΕΣΩΜΕ

Τὰ ἀπογευματινὰ μοντέρνα φορέματα εἶναι κατὰ μετὰ τὸν πρωϊνὸν φορέματος, τὸ ὁποῖον κάμνει συνήθως τὴν ἐντύπωσιν φορέματος σπῆδος καὶ τῆς βραδυῆς τουαλέτας πού εἶναι πάντα ἀρκετὰ πολυτέλεια.

Τὸ ἀπογευματινὸν φόρεμα πού μποροῦμε νὰ τὸ ὀνομάσουμε καὶ φόρεμα τῶν ἐπισκέψεων, δὲν πρέπει νὰ ἔχη οὔτε τὴν τυπικὴν ἀπλότητα τῆς πρωϊνῆς περιβολῆς οὔτε τὴν πολυτέλειαν τῆς βραδυῆς τουαλέτας.

Πρέπει νὰ διαφέρει ἀπὸ τὸ πρωϊνὸν καὶ βραδυνὸν φόρεμα ὅχι μόνον σὲ σχέδιον ἀλλὰ ἀκόμη καὶ σὲ χρῶμα. Τὰ ἀπογευματινὰ φορέματα φοριοῦνται ἢ μόνον ἢ κατὰ ἀπὸ ἐπανωφόρι.

Ὅλο καὶ σπανιότερα βλέπομεν ἀνσάμπλ ἀποτελούμενα ἀπὸ φόρεμα καὶ ἐπανωφόρι τοῦ αὐτοῦ ὑφάσματος καὶ χρώματος γιὰτὶ κατάλαβαν οἱ περισσότερες κυρίες ὅτι εἶναι πολὺ πρᾶκτικὸν νὰ ἔχουν ἓνα ἐπανωφόρι μόνον, τοῦ ὁποῖου τὸ σχέδιον καὶ τὸ χρωματισμὸς νὰ πηγαίῃ μετὰ ὅλα τὰ φορέματά των.

Τότε, ἐκτός ἀπὸ τὴν ντυσιμότητα, δηλαδὴ τὴν φόδρα πού μπορεῖ νὰ συμφωνῇ μετὰ ὅλες τὰς τουαλέτας ἰδίως ἐπὶ εἶναι ἐμπριμὴ καὶ ἔχει διάφορες ἀποχρώσεις, καὶ μὴ μὴ μικρὰ λεπτομέρεια ἀκόμη, π. χ. ἓνα λουλούδι ἢ μὴ ἀγκράφα, ἢ μὴ ζώνη μπορεῖ νὰ κινή ἀκόμη περισσότερο τὴν ἐντύπωσιν ἀνσάμπλ.

Ἡ ἀνάμειξις ὑφάσματος ἀπὸ καὶ ἐμπριμὴ εἶναι πρὸ πάντων τῶρα τελευταῖον πολὺ τῆς μόδας. Τὰ ἐμπριμὴ ὑφάσματα ἐκτός πού εἶναι πολὺ ἐξυπακούοντα νὰ τὰ βλέπῃ κανεὶς τὸ καλοκαίρι πρὸ πάντων σὲ διαίτησιν ἔχουν καὶ τὸ καλὸ ὅτι δὲν λεγόντων εὐκολα.

Εἶναι πολὺ τῆς μόδας καὶ τὰ ὑφάσματα τὰ ἐμπριμὴ μετὰ λουλούδια ἀλλὰ προτιμῶνται ὡς πολὺ πρὸς οἱ τὰ διατίθενται μετὰ βούλες καὶ μεγέθους καὶ κατὰ χρωματισμὸν.

Ὁρατο ἀνσάμπλ καλοκαιρινὸν εἶναι καὶ τὸ ἑξῆς :

Μακρὰ ρεδιγκότα ἀπὸ κρέπ-μαροκὲν μπλέ-μαρὲν ντυσιμότητα καὶ γαρνιρισμένη στὰ ρεβέρ, τὰ ὁποῖα φθάνουν πολὺ μακρὰ ἕως κατὰ μετὰ κρέπ-ντε-σὶν κόκκινον ἐμπριμὴ, μετὰ βούλες μπλέ-μαρὲν, καὶ φόρεμα ἀπὸ τὸ ἴδιον κρέπ-ντε-σὶν γαρνιρισμένο μετὰ βολάν πλισσὲ ἀπὸ κρέπ-ντε-σὶν κόκκινον.

Ἐκτός ἀπὸ ρεδιγκότες θὰ ἴδωμε ἐφέτος καὶ πολλὰ, πάρα πολλὰ μάλιστα ἐπανωφόρια μαῦρα καὶ μπλέ-μαρὲν ἀπὸ χονδρὸν κρέπ-ντε-σὶν, ἀπὸ κρέπ-μαροκὲν, ἀπὸ ἀλπακά, ἀπὸ μεταξωτὴ ποπελίν, ἀπὸ ταφτᾶ, μουά, σεβιότ, κ. λ. κ.

Ὅλα τὰ μεταξωτὰ ὑφάσματα προτιμῶνται ἐφέτος σκούρα, πρὸ πάντων μαῦρα καὶ μπλέ-μαρὲν.

Τὰ λαινὰς προτιμῶνται μπλέ, γκριζα, μαῦρα, καὶ ἄσπρα, κίτρινα, κόκκινα καὶ μαῖα.

Τὰ ἐπανωφόρια ἀπὸ λαινὰς γίνονται ἴσια χωρὶς κομψότητα καὶ φοριοῦνται μετὰ ὅλα τὰ φορέματα ἀλλὰ καὶ ἐμπριμὴ.

Τὰ μανίκια εἶναι πάντοτε ἴσια καὶ κάποτε σφιγμένα κατὰ μ' ἓνα στενὸν πουανιέ.

Τὰ ἐπανωφόρια εἶναι ὀρθογώνια στὴν πλάτη καὶ ἐμπριμὴ μετὰ νεκρούς, μετὰ διαγώνιους πτυχές καὶ μετὰ νεκρούς.

Βλέπομεν ἐπανωφόρια καὶ τρουζὰ μακρὰ, ἀλλὰ πολλὰς κυρίες

ΦΟΡΕΜΑ ΝΤΡΑΠΕ

Φόρεμα ἀπὸ κρέπ μεταξωτὸ ἐμπριμὴ, ντραπέ καὶ συγκρατούμενο μετὰ μίαν ἀγκράφα ἀσημένια. Τὰ παραμύθια τῶν μανικίων εἶναι ἀπὸ ἄσπρον κρέπ.

ΓΙΑ ΤΑ ΜΠΑΝΙΑ

Δύο κομψὴ κοστούμια τοῦ μπάνιου. Τὸ πρῶτον εἶναι ἀπὸ ταφτᾶ μπλέ, γαρνιριστὸ μετὰ πλισσὲ καὶ μετὰ γκαλὸν μεταξωτὸ μπλέ ζωρὸ. Τὸ δεύτερον κοστούμι εἶναι ἀπὸ τζέρσεϊ κόκκινον ζωρὸ καὶ γαρνιριστὸ μετὰ γκαλὸν καὶ κομψὴ ἄσπρα.

προτιμοῦν τὴν κομψὴν βέσταν ἢ ὁποῖα στυλιὰτὰ στυλ γόφους.

Τὰ ἀπογευματινὰ φορέματα εἶναι συνήθως ἐφαρμοσμένα στυλ γόφους κατὰ καὶ μετὰ τῶν γονάτων ὀρθογώνια καὶ γαρνιριστὸν ἀρκετὰ. Συχνὰ μὴ ζώνη ἢ μὴ πλατεῖα ἢ

ΓΙΑ ΤΟ ΠΡΩΓ

Ντε-πῆς, ἀποτελούμενο ἀπὸ ἓνα σῆματ' ἀπὸ ἄσπρον κρέπ καὶ μίαν φούστα πλισσὲ ἀπὸ πράσινο κρέπ. Ἡ γαβάρτα, ἢ ζώνη καὶ τὰ πουανιὰ τῶν μανικίων καὶ τὸ μονόχρωμον εἶναι ἐπίσης πράσινα.

ΓΙΑ ΤΟ ΑΠΟΓΕΥΜΑ

Φόρεμα ἀπὸ μουσελίνα ἐμπριμὴ. Τὸ κορσάκι γαρνιριστὸ μ' ἓνα ζαμπὸν συγκρατούμενο μετὰ μίαν ἀγκράφα. Ἡ φούστα εἶναι ἀνίσκη κατὰ.

ἀσπρὰ ἀπὸ μιλακὸ ὑφάσμα τυλίγει τὴν τάγια στὴν φυσικὴ τῆς τοποθεσίας, ἢ τὸ ἴδιον τὸ ὑφάσμα τοῦ φορέματος ντραπέρεται ἐπὶ ὥστε νὰ ἀναδεικνύῃ τὴν μέση.

Γενικῶς τὰ ἀπογευματινὰ φορέματα τείνουν νὰ ἐπιδεικνύουν τὴν φυσικὴν ἀπὸ μιλακὸ ὑφάσμα τυλίγει τὴν τάγια στὴν φυσικὴ τῆς τοποθεσίας, ἢ τὸ ἴδιον τὸ ὑφάσμα τοῦ φορέματος ντραπέρεται ἐπὶ ὥστε νὰ ἀναδεικνύῃ τὴν μέση.

ΓΙΑ ΤΟ ΒΡΑΔΥ

Φόρεμα χοροῦ ἀπὸ ἄσπρον σατέν γιὰ τὸ κορσάκι καὶ μπλέ τοῦλ' ἰδίως φούστα. Μετὰ τὸ ἴδιον τοῦλ' ἰδίως ἐνκομὴ τὸ κορσάκι γύρω στὸ ντεκολτέ. Ἡ φούστα ἀποτελεῖται ἀπὸ τρία βολὰν τὰ ὁποῖα ἔχουν λεπτὴν μπορντοῦρα ἀπὸ ἄσπρον σατέν.

Ἡ τοποθεσία τῆς μέσης καὶ οἱ φούστες τῶν εἰς αἰσθητικὴν πρὸ μακρῆς. Τὰ μανίκια τοποθετοῦνται πολὺ χαμηλά, τόσον στὰ ἐπανωφόρια ὅσον καὶ στὰ φορέματα.

Εἶναι μακρὰ τρουὰ καὶ ἡ πᾶρα πολὺ κοντὰ.

Τὰ ἀπογευματινὰ φορέματα γαρνιριστὰ μετὰ κομψὴ καὶ μετὰ ἀγκράφες διαφόρων σχημάτων. Γαρνιριστὰ συχνὰ καὶ μετὰ ζαμπὸν πλισσὲ, τὰ ὁποῖα φθάνουν ἕως κατὰ τὴν φούστα λήγοντα σὲ πᾶν.

Οἱ πτυχές καὶ τὰ βολὰν γαρνιροῦνται ἐπίσης ἀρκετὰς τῆς ἀπογευματινῆς τουαλέτας, ἢ ὁποῖες συνήθως εἶναι ἢ ἀπὸ ὑφάσμα ἐμπριμὴ, ἢ ἀπὸ ἀπλὰ χρώματος γκρι-πέρλ, μπλέ-μαρὲν, πράσινο ἀνοικτὸ, φυσικὴ, ρὸς-τέ, καὶ μαῦρα.

Ἀπὸ ὑφάσματα δόλομενα γίνονται μόνον πρωϊνὰ φορέματα σπῆδος καὶ βραδυνὰ φορέματα χοροῦ ἀλλὰ καὶ αὐτὰ εἶναι κατάλληλα μόνον γιὰ πολὺ νέα κορίτσια καὶ γίνονται ἀπὸ τοῦλ' ἢ ἀπὸ μουσελίνα.

Ἡ Φίλη σας

ΠΩΣ ΝΑ ΕΙΣΑΓΕΤΕ ΩΜΟΡΦΕΣ

Γιὰ τὸ πρόσωπο

Ἐάν ἔχετε μαυρίσει ἀπὸ τὸν ἥλιο, καὶ θέλετε νὰ δοῦσατε τὸ δερμα σας καὶ νὰ τὸ ἀσπρίσετε, νὰ πλύνετε μετὰ νερὸ στὸ ὁποῖον ἔχετε ἀφήσει νὰ μουσκεύῃ ἐπ' ἀρκετὴν ὥρα, καθαρὸ πικτούρο.

Ἐάν τὸ δερμα τοῦ προσώπου σας εἶναι πλαστικὸ καὶ ὀρθογώνιον νὰ τὸ ἀλφάρετε κατὰ βοᾶν μετὰ ἀσπράδι αὐγῶν, τὸ ὁποῖον ἀφήνετε ἕως τὸ πρωῒ, καὶ τότε ξεβγάξετε τὸ πρόσωπό σας μετὰ νερὸ χλιαρὸ στὸ ὁποῖον εἴχετε μισκῆσαι σαποῦνον βενζόνης.

Γιὰ τὸ σῶμα.

Ἐάν θέλετε νὰ εἶναι ὀρθογώνιον καὶ ἀνθηρὸν ὅλο τὸ δερμα τοῦ σώματος σας, νὰ κάμνετε μπάνιο μετὰ νερὸ μέσα στὸ ὁποῖον ἔχετε εἴσπει ἀρκετὴν δόσιν σόδας τοῦ γλυκοῦ.

“ΠΥΡΣΟΣ,, ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΙΑ ΕΚΔΟΣΕΩΝ ΚΑΙ ΓΡΑΦΙΚΩΝ ΤΕΧΝΩΝ

ΙΔΡΥΘΕΙΣΑ ΥΠΟ: ΤΗΣ Α. Ε. Β. Ε. Π. Γ. ΜΑΚΡΗΣ & ΣΙΑ
ΤΟΥ ΚΕΝΤΡΙΚΟΥ ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΟΥ ΤΩΝ ΕΦΗΜΕΡΙΔΩΝ
ΚΑΙ ΤΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΤΥΠΟΥ

ΕΔΡΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ: ΟΔΟΣ ΑΥΚΟΥΡΓΟΥ 18. ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΑ ΓΡΑΦΙΚΩΝ ΤΕΧΝΩΝ: ΓΕΡΑ ΟΔΟΣ 69

ΜΕΤΑΛΛΗ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΕΙΑ

ΟΡΟΙ ΤΗΣ ΔΕΚΑΤΗΣ ΣΕΙΡΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ (ΙΣΧΥΟΝΤΕΣ ΜΕΧΡΙ ΤΗΣ 30 ΙΟΥΝΙΟΥ 1928)

ΜΕ ΔΡ. 3.000
ΕΙΣ 30 ΔΟΣΕΙΣ

ΟΙ ΔΩΔΕΚΑ ΠΡΩΤΟΙ ΤΟΜΟΙ
Α'-ΙΒ' ΧΡΥΣΟΔΕΤΟΙ
(ΗΤΟΙ ΤΟ ΗΜΙΣΥ ΤΟΥ ΕΡΓΟΥ)

ΑΝΑΝΕΩΣΙΣ ΕΓΓΡΑΦΩΝ Οἱ ὁποῖοι κατέχοντες τὸμους Α', Β', Γ' καὶ Δ' εἴτε ὡς συνδρομηταὶ ἀπέχτην αὐτοῦ, εἴτε ὡς ἀγοραῖται, δύνανται νὰ ἰγγυαρῶν διὰ τῆς λοιπῆς μετὰ τὸ Γ' τοῦ ΙΒ' εἰς τὴν βίβλιν τὴν δ. 250 κατὰ τὸν, μετὰ μνησίαν καταβολὴν δ. 80 τὸν (100) μίχης ἐξῆφλῆται. Ἐγκύκλιος καὶ ὁδηγία παρῆχονται προθύμως εἰς τοὺς αἰτούντας. Οἱ ΤΟΜΟΙ Α', Β', Γ', & Δ', ΕΚΥΚΛΟΦΟΡΗΣΑΝ. ΟΕ' ΘΑ ΕΙΝΕ ΕΤΟΙΜΟΣ ΤΗΝ 15^η ΙΟΥΛΙΟΥ. Ἀπὸ τοῦ ΣΤ' τόμου ἡ ἐκδόσις θὰ ἐπιταχυνθῇ ἀκόμη περισσύτερον.

ΩΡΟΛΟΓΙΟΝ - ΑΠΟΤΑΜΙΕΥΣΙΣ

Διὰ τὴν εὐτυχίαν σας, διὰ τὸ μέλλον τῶν παιδιῶν σας, γενήτε κάτοχοι τοῦ ΩΡΟΛΟΓΙΟΥ - ΑΠΟΤΑΜΙΕΥΣΙΣ.

Τὸ ΩΡΟΛΟΓΙΟΝ - ΑΠΟΤΑΜΙΕΥΣΙΣ θὰ εἶναι τὸ κόσμημα τοῦ σαλονιού σας, τοῦ γραφείου σας, τοῦ σπιτιοῦ σας καὶ μὴ μὲρα ἢ αἰτία τῆς εὐχολίας σας.

Ἀγρία, κορίτσια, ζητήσατε ἀπὸ τοὺς γονεῖς σας, ἢ νυμφίον ὡρολόγιον νὰ σας ἐξυπνᾷ τὸ πρωῒ διὰ τὰς μελέτας σας, σύντροφον τῶν σπουδῶν σας καὶ ἀφορμὴν ἐξασφαλίσας τοῦ μέλλοντός σας.

Ἡ ἀσφάλεια ἐπὶ τῆς ζωῆς εἶναι ἐξ ἴσου ὠφέλιμος εἰς τοὺς πτωχοὺς καὶ εἰς τοὺς πλουσίους, εἰς τοὺς γέροντας καὶ εἰς τοὺς νέους, ὅστις δὲ παραμελῇ αὐτὴν θὰ ὑποφέρῃ ἐκ τρύτου.

Τὸ ΩΡΟΛΟΓΙΟΝ - ΑΠΟΤΑΜΙΕΥΣΙΣ διευκολύνει τὸ ὑπέρτατον τοῦτο καθήκον.

Πληροφορίαι παρὰ τῇ Γενικῇ Ἀντιπροσωπείᾳ τοῦ ΕΘΝΙΚΟΥ ΙΔΡΥΜΑΤΟΣ ΑΣΦΑΛΕΙΩΝ (Σταθίον 47 - Γ. Σταθίου 3, Ἀθήναι) καὶ παρὰ τοῖς ἀντιπροσώποις εἰς τὰς ἐπαρχίας καὶ τοὺς περιφερειάρχους.

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟΝ ΡΑΦΕΙΟΝ

“LE PETIT PARISIEN,,

Ι. Ε. ΔΑΣΚΑΛΑΚΗ

Ράπτει μετὰ περικεφάλου γούστο καὶ ἰκνύει ποιεῖ καὶ τὸν πλέον ἰδιότροπον πελάτην

3 ΟΔΟΣ ΛΕΚΑ 3

Ἀμερικανικὸν ἀβλαβὲς
ANTI-ΙΔΡΩΤΙΚΟΝ
Παλῆται παντοῦ
Χονδρική καὶ λιανική πώλησις
Καταστήματα:
Μ. Ν. ΜΑΤΣΟΥΚΑ
Κανάλη 10 καὶ Βουλῆς 14
ΑΘΗΝΑΙ

ODO-RO-NO

Ἀπαραίτητον διὰ τὰς
ΚΥΡΙΑΣ
&
ΔΕΣΠΟΙΝΙΔΑΣ
Οἰκονομία ἐνδυμάτων - Καθαριότης.
Ἀποφεύγετε τὰς ἀπομιμήσεις

“ΒΟΤΡΥΣ”

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ
ΟΙΝΩΝ ΚΑΙ ΟΙΝΟΠΝΕΥΜΑΤΩΝ

ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΙΑ

Κεφάλαιον Μετοχικὸν καὶ Ἀποθεματικὸν Δραχ. 57.500.000

Κεντρικὸν Πρατήριον δόξ: Ἀθῆναι 63.

Οἶνοι χύμα: λευκοί, ῥοζοί, γλυκοί, ροζοί.

Οἶνοι εἰς φιάλας: Ἑλληνιστικὸν, ἰταλικὸν, βορνεϊκόν, πορτογαλικόν.

Βερμυὺτ ἐκ παλαιῶν Μοσχάτων οἶνον. Μαυροδάφνη ἀπαράμιλλος.

Παλαιὸν ἀπόσταγμα Οἶνου “ΒΟΤΡΥΣ” νέον Κονιάκ.

ΕΦΑΓΜΑΤΑ Τῆς ΚΑΛΙΤΕΡῆς ΓΑΛΛΙΚῆς ΚΥΡΙΑΣ

Παλῆται εἰς ἑλὰ τὰ κέντρα καταναλώσεως

Κυρία.
Θέλετε ν' ἀποκτήσετε ἓνα καινούργιον καὶ μοντέρνον φόρεμα. Βάψατε μόνον τὸ παλὸν σας μετὰ Γερμανικὴν βαφὴν ὀφθαλμῶν

ΑΡΤΙ

καὶ κανεῖς δὲν θὰ ἐννοήσῃ ὅτι εἶναι φόρεμα παλὸν καὶ βαμμένο. Παλῶνται στὰ Ἐμπορικά καὶ Φαρμακεία. Ἀντιπρόσωπος:

Π. ΤΣΑΓΚΑΡΗΣ
Ἀθῆναι Λεκά 21α

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Γ. ΑΚΤΥΠΗΣ
Ἱατρός Μαιευτῆρ - Γυναικολόγος
Ἐπιμελητὴς Δημοτ. Μαιευτηρίου
Ἑπισκέψας: 4-6 Ὁδὸς Τζωρτζή 12
Πλατεία Κάνιγγος

Δένειν ἐπὶ πολυτίμων ἀντικειμένων
Δραγατσάνιου 68

ΔΙΑ ΚΑΦΕΔΕΣ ΜΟΚΑΣ

Μόνον εἰς τοὺς κ. κ.

ΚΟΥΚΟΥΒΙΔΗΝ & ΘΕΟΤΑΚΑΝ

RUE PRINCE FAROUK - PHARAO

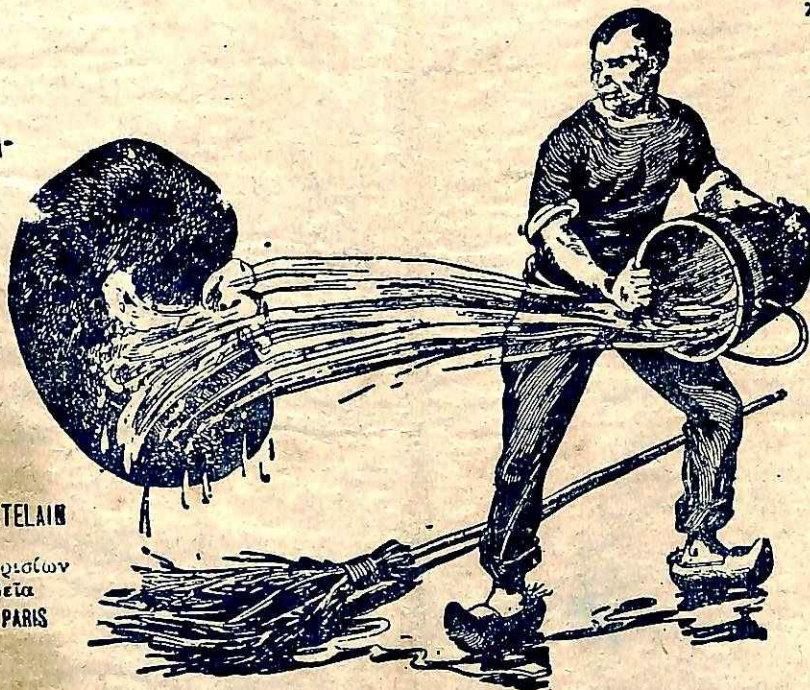
ΠΟΡΤ ΣΑΤΑ

URODONAL

ΚΑΘΑΡΙΖΕΙ ΤΟΤΕ ΝΕΦΡΟΥΣ

Ποδάγρα
Ρευματισμοί
Ψαμμίας
Υπερσαρκία
Αρτηριοσκλη-
ρώσις

Πλύνει τὸ ἥπαρ καὶ
τὰς ἀρθρώσεις, διαλύει
τὸ οὐρικὸν ὄξύ, ἐπιτα-
χύνει τὴν θρέψιν καὶ
ὀξυδώνει τὰ λίπη.

ETABLISSEMENTS CHATELAIN
Προμηθευταὶ
τῶν Νοσοκομ. Παρισίων
τὴ Μεγάλη Βραβεῖα
2. R. VALENCIENNES, PARIS

Ἐσχόμεν τὴν εὐκαιρίαν, νὰ
παρατηρήσωμεν ὅξείας ἐν-
τερίτιδος, λοιμώδους προε-
λεύσεως, τυφοειδεῖς καὶ
σκληροειδίτιδας εἰς ἀ-
σθενεῖς ἀρτηριοσκληρωτι-
κούς καὶ ἔχοντας νεφροὺς
προσβεβλημένους, οἵτινες
ὑπεβλήθησαν εἰς τὴν διά-
τὸν Urodonal θεραπείαν.
Μᾶς ἐνεποίησεν ἐντύπωσιν
ἡ ἀπουσία παθολογικῶν
ἢ χειρουργικῶν ἐπιπλοκῶν
καὶ ἡ σχετικῶς ταχεῖα θε-
ραπεία καίτοι ἡ κατὰ τι-
σιν τῶν ἀσθενῶν ἦτοι ἀ-
πέλπιστική.
Καθηγητὴς CHARVET τῆς
Ἱατρικῆς Σχολῆς τῆς
LYON

Ἑνὶκος Ἀντιπρόσωπος ἐν Ἑλλάδι· ΜΑΡΙΟΣ Η. ΜΠΑΛΛΑΝΤΟΥΡ Μιχαήλ Βόδα 8 Ἀθήναι.

ΔΗΛΩΣΙΣ ΤΗΣ ΕΤΑΙΡΙΑΣ LIFE SAVERS

Φέρομεν εἰς γνῶσιν τῶν ἀξιοτίμων κ. κ. πελατῶν μας, ὅτι τελευταίως κατασκευάσθησαν ἐν-
ταῦθα καὶ ἐκυκλοφόρησαν καραμέλοι με ἐξωτερικὴν ἐμφάνισιν (σχῆμα, μ. γεῶς, χρῶμα, στεί-
χεῖα λιθογραφημένα) ἀπολύτως ὅμοια πρὸς τὰ LIFE SAVER καὶ με μόνην τὴν διαφερὰν τὴν
μάρκην, ἥτις ἀναγράφεται εἰς ταύτας ἀγγλιστὶ ἢ λέξις FLOWER

Αἱ καραμέλαι οὗται οὐδεμίαν σχέσιν ἔχουσι πρὸς τὰς τῶν ἐργοστασίων ἡμῶν, διότι αὗται κα-
τασκευάζονται ἐκ τελείως διαφορετικῶν πρώτων ὑλών, χωρὶς νὰ ἔχωσι τὴν εὐχαρίστητον γεύσιν
τῶν ἡμετέρων καραμελῶν, αἵτινες παρασκευάζονται ἐκ φυσικῶν χιμῶν.

Ἐφιστῶμεν ὅθεν τὴν προσοχὴν τῶν κ. κ. καταναλωτῶν μέχρις οὗτο ἀρμοδίως πρεσβῶμεν εἰς
τὴν ἀπαγόρευσιν τῆς κυκλοφορίας τῶν ὡς ἄνω παραπεινημένων.

ΓΕΝΙΚΗ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΑ: ΓΡΑΦΕΙΑ Δ. ΒΕΖΥΡΗ ΣΤΑΔΙΟΥ 47